

PARFUM DE IASOMIE
JUDE DEVERAUX

CAPITOLUL 1

Charleston, Carolina de Sud, 1799

-Gândește-te la munții Scoției, îi spuse T.C. Connor fimei sale, Cay. Gândește-te la țara natală a tatălui tău, la oamenii de acolo. Era moșier, ceea ce înseamnă că tu ești fiica moșierului, ceea ce înseamnă...

-Crezi că tata ar vrea să fac ceea ce-mi ceri? întrebă Cay privindu-l zâmbitoare. T.C. se întinse în pat, având o atelă de la genunchi până la șold. Își rupsesse piciorul cu câteva ceasuri în urmă și se strâmbă din cauza acelei mișcări, însă îi aruncă lui Cay un zâmbet slab.

-Dacă tatăl tău ar ști ce îi cer neprețuitei sale fiice, m-ar lega de o căruță și m-ar

trage peste munți.

-Mă duc eu,spuse Hope din partea cealaltă a patului.Iau o trăsură și...

T.C.puse o mână pe mâna ei și o privi cu drag.Hope era singurul copil al Bathshebei și al lui Isaac Chapman.Frumoasa și tânăra ei mamă murise cu mulți ani în urmă,în timp ce nesuferitul ei tată încă mai trăia.T.C.Connor susținea că este doar „un prieten de familie”,dar Cay auzise femeile șușotind că,între el și Bathsheba,fusese mai mult decât o simplă prietenie.Se zvonea chiar că T.C. putea fi tatăl lui Hope.

-Ești foarte drăguță că te oferi,draga mea,dar...zise el,însă se opri,căci nu voia să spună ceea ce era evident.Hope crescuse la oraș și nu călărise niciodată.

Călătorea numai în trăsură.Și,de asemenea,căzuse pe scări la trei ani,iar piciorul i se vindecase greșit.Sub fustele lungi,purta un pantof cu o talpă de cinci centimetri.

-Unchiule T.C,îi ceri imposibilul lui Cay,zise ea cu răbdare.Uită-te la ea.E îmbrăcată de bal.Nu poate călări în rochia asta.

T.C.și Hope se uitară la Cay,care strălucea,luminând încăperea.Cay avea doar douăzeci de ani și,deși nu avea să fie niciodată o frumusețe clasică,așa cum era mama ei,era foarte drăguță.Ochii ei de un albastru închis priveau de sub niște gene foarte lungi,dar cea mai frumoasă trăsătură a ei era părul des și roșcat,acum prins în creștet,cu doar câteva bucle încadrându-i maxilarul puternic moștenit de la tatăl ei.

-Vreau să se ducă direct la bal de la locul de întâlnire,spuse T.C.și,când încercă să se ridice în capul oaselor,trebuie să-și reprime un geamăt.Poate pot eu...

Hope îl împinse ușor și el căzu la loc pe saltea.Îi șterse sudoarea de pe frunte cu o pânză umedă și rece. El se uită la Cay.Rochia ei era superbă.Din satin alb acoperit cu tul,era presărată cu mărgeluțe de cristal.Se potrivea perfect pe silueta ei și,dacă el îl cunoștea bine pe tatăl ei,pe Angus McTern Harcourt,rochia costa mai mult decât câștigase T.C.în anul anterior.

-Hope are dreptate,spuse T.C.Nu poți să te duci în locul meu.E prea periculos pentru oricine,mai ales pentru o tânără.Dacă ar fi fost Nate aici.Sau Ethan,ori Tally.Când îl auzi pomenind de cei trei frați ai ei mai mari,Cay se așeză pe scaun lângă pat.

-Pot să călăresc mai bine ca Tally,spuse ea despre fratele care era cu mai puțin de un an mai mare decât ea.Și pot să trag la fel de bine ca Nate.

-Adam,spuse T.C.Dacă Adam ar fi fost aici.Cay oftă.Nu putea face nimic la fel de bine ca fratele ei cel mai mare Adam.Dar numai tatăl ei se putea pune cu Adam.

-Unchiule T.C,nu e corect ce faci,spuse Hope.Încerci s-o îndemni pe Cay să facă ceva absolut imposibil pentru ea.

-Poate nu chiar imposibil,zise Cay.Trebuie doar să mă duc într-un loc să duc un cal de povară și să plătesc niște oameni.Asta e tot,nu-i așa?

-Asta e tot,zise T.C.Încercând să se ridice din nou în capul oaselor.Când te vei întâlni cu ei le dai săculețul cu bani și,lui Alex,calul de povară.Oamenii vor pleca și tu te vei duce la bal.Totul e foarte simplu.

-Poate aș putea...începu Cay,dar Hope o întrerupse,punându-și mâinile în șold și uitându-se furioasă la T.C.

-T.C.Connor,e malefic ce faci cu mintea bieteii fete.O zăpăcești atât de tare,că nu mai știe nimic despre toată treaba asta,dacă a știut vreodată.

Hope avea aproape treizeci de ani,cu nouă ani mai mare decât Cay,și adesea o trata pe aceasta ca și cum abia de depășise vârsta săritului cu coarda.

-Înțeleg ce îmi cere,spuse Cay.

-Ba nu înțelegi,zise Hope mai tare.Toți sunt niște criminali.Oamenii ăia pe care trebuie să-i plătești...zise ea și îi aruncă o privire furioasă lui T.C.Spune-i unde i-ai găsit.T.C.bolborosi ceva,dar cum Hope îl privea insistent,spuse mai clar:

-Închisoare.I-am găsit când erau eliberați din închisoare.De unde era să iau oameni pentru ceea ce aveam nevoie? De la biserică? Hope,uiți că Alex contează aici.Alex e cel care...

-Alex! zise Hope și își luă capul în mâini,întorcându-se cu spatele o clipă.

Când se uită din nou la bărbatul din pat,era roșie la față de furie.Nu era o femeie deosebit de drăguță și culoarea aceea nu îmbunătățea lucrurile.

-Nu știi nimic despre acest Alexander McDowell.Nu l-ai cunoscut înainte să-l vizitezi la închisoare.Cay facu ochii mari.

-Dar credeam...

-Credeai că dragul nostru unchi T.C.îl cunoaște,nu? Ei bine,nu.Nașul nostru a fost în armată cu tatăl acestui Alex și cu tatăl tău și...

-Omul mi-a salvat viața de mai multe ori,spuse T.C.pc un ton furios.Ne-a protejat când noi nu știam nici măcar să ne ferim când se trăgea în noi.Mac ne-a fost ca un tată sau un frate mai mare.El...

-Mac? spuse Cay,începând să pună lucrurile cap la cap.Omul pe care îl ajuți să evadeze e fiul aceluia Mac despre care vorbește tata?

-Da,zise T.C.întorcându-se spre ea.Cred că tatăl tău n-ar mai fi în viață azi dacă nu era Mac.

-Spune-i ce-a făcut fiul lui,zise Hope tot roșie la față.Spune-i ce-a făcut de a fost închis.Când T.C.rămase tăcut,Cay spuse:

-Credeam că a fost...

-Ce? Arestat pentru beție? Fiindcă a căzut cu fața în troaca unui cal?

-Hope! spuse T.C.cu severitate și Cay văzu că și el se înroșise la față.Chiar cred că...

-Că puteai s-o păcălești pe Cay să facă ce vrei fără să-i spui tot?

-Ce-a făcut? întrebă Cay.

-Și-a ucis soția! aproape că strigă Hope.

-Oh,facu Cay,neștiind ce altceva să spună.

Avea ochii atât de mari,încât părea o păpușă în rochia ei frumoasă.În păr avea trei steluțe din diamante,care străluceau în lumina luminărilor.Hope se așeză pe scaun lângă pat și se uită la T.C.

-Să-i spun eu sau îi spui tu?

-Se pare că ești decisă să-i spui toate amănuntele neplăcute,așa că spune-i tu.

-N-ai fost aici,așa că n-ai văzut ce s-a scris în ziare,începu Hope.Alexander Lachlan McDowell a venit în Charleston acum trei luni,a cunoscut-o pe frumoasa și talentata domnișoară Lilith Grey și s-au căsătorit imediat.A doua zi după nuntă,i-a tăiat gâtul.Cay duse mâna la gât îngrozită.

Hope se uită la T.C,care o privea furios.

-Am zis ceva greșit? Am exagerat cu ceva?

-Fiecare cuvânt e luat din ziare,zise T.C.tensionat.Hope se uită din nou la Cay.

-Acest Alex a fost descoperit din întâmplare.Cineva a aruncat cu o piatră de care era legat un bilețel prin fereastra dormitorului judecătorului Amold.În bilet scria că proaspăta soție a lui Alex McDowell era moartă și putea fi găsită lângă soțul ei în apartamentul de la ultimul etaj al celui mai bun hotel din oraș.La început, judecătorul a crezut că era o glumă proastă,dar când doctorul Nickerson a început să-i bată în ușă,spunând că primise același bilet,judecătorul a plecat cu el să cerceteze.Hope se uită la T.C.

-Să continui?

-Pot să te opresc?

Cay se uită de la unul la altul și văzu două maxilare încleștate în același fel și două perechi de ochi aruncând fulgere de furie în același fel.Se gândi cum,atunci când se va întoarce acasă,avea să râdă cu mama ei de fiecare cuvânt,fiecare gest legat de ce se întâmplase în seara aceea.Avea să-i povestească și tatălui ei,dar cu grijă,omițând cuvintele „închisoare” și „crimă”.

-Judecătorul și doctorul au dat buzna peste Alexander McDowell înainte să se lumineze de ziuă și,lângă el,era proaspăta sa soție.Era în pat cu gâtul tăiat!

Cay icni din nou,ducând mâna la gât.

-Sunt gata să pariez pe viața mea că nu fiul lui Mac a comis crima,spuse T.C.calm.

-Foarte bine,dar pui în pericol viața lui Cay,nu pe at! zise Hope furioasă.

Cay se uită de la unul la altul și nu era sigură că aveau să-și mai vorbească vreodată.

-Îl scoți din închisoare și îl ajuți să plece?

-Acesta era planul,dar trebuia să plec și eu cu el.

-Într-o altă călătorie lungă și periculoasă de-a lui,spuse Hope,tot furioasă.Unde aveai de gând să pleci,de data asta?

-În Florida.Hope se cutremură de repulsie.Cay auzise toată viața despre călătoriile unchiului T.C.Mersese alături de grupuri de exploratori în vestul îndepărtat și văzuse lucruri pe care niciun alb nu le mai văzuse.Îi plăceau plantele,părea să le știe denumirile latinești,și își petrecuse trei ani învățând să deseneze ce vedea.Totuși,în timp ce alții îi laudau desenele,Cay și mama ei își ținuseră părerile pentru ele,căci amândouă aveau talent și operele lui li se păreau prea simple.Unul dintre profesorii de desen ai lui Cay-avusese așa ceva de la patru ani-fusese pictorul englez Russell Johns.Acesta era un tiran în studio și Cay trebuise să muncească mult pentru a ține pasul cu pretențiile lui,însă reușise.

-Ce bine era dacă erai băiat,îi spusese el de multe ori cu nostalgie.

Cay nu își dădu seama că rostise acele cuvinte cu glas tare decât când văzu că T.C.și Hope o priveau.

-Mă gândeam la...

-Domnul Johns,spuse T.C.Profesorul tău.O privi cu invidie.

-Cât aș fi vrut să am talentul tău,Cay.Dacă aș putea să desenez la fel de bine și de rapid ca tine,aș produce de trei ori mai mult și toate ar fi bune.Mă enervează teribil să desenez la scară mai mică.Hope nu știa prea multe despre Cay și familia ei.Îl aveau în comun pe T.C,care era nașul amândurora.Lui Hope i se spusese despre Cay că „trebuia să ia o hotărâre” și avea să stea în Charleston până o lua.

-Pictezi? T.C.izbucni în râs,ceea ce îl facu să simtă durere în tot trupul.Își masă genunchiul prin bandaje,încercând să-și recapete răsufarea.

-Michelangelo ar fi gelos pe talentul ei.

-Nu prea cred,spuse Cay,dar zâmbi și își plecă privirea cu modestie.

-Și vrei să riști viața acestei tinere minunate ca să salvezi un criminal? întrebă Hope uitându-se furioasă la T.C.

-Nu,doar vreau să facă ceva pentru un om care a pierdut tot!

Dacă veneai cu mine la închisoare,așa cum le-am rugat,ai fi văzut cât suferă.

Îl preocupa mai mult ceea ce pierduse decât ceea ce avea să se întâmple cu el. Hope nu era impresionată și Cay bănuia că era o discuție pe care o mai avuseseră de multe ori.

-Și după ce va fi salvat, ce va face acest om? întrebă Hope. Își va petrece viața fugind de autorități?

-Așa cum am spus, planul inițial era ca Alex să meargă în Florida cu mine și cu domnul Grady. Spuse el uitându-se la Cay. Domnul Grady e conducătorul expediției și plănuim această călătorie din primăvară. Eu urma să desenez și să pictez tot ce vedeam. Domnul Grady a fost amabil că m-a angajat, știind că nu pot să desenez un om sau un animal. Numai plantele mă interesează. Cay poate...

Cay nu voia să mai audă alte laude la adresa talentului ei; acestea păreau lipsite de importanță când viața cuiva era în pericol.

-Dacă nu va fi nimeni acolo să-l aștepte, ce va face acest om?

-Va fi prins, dus înapoi la închisoare și spânzurat a doua zi în zori, spuse T.C.

Cay se uită la Hope pentru o confirmare, dar aceasta refuză să spună ceva.

-Și vrei să-i duc un cal?

-Da! spuse T.C. Înainte ca Hope să apuce să vorbească. Atât. Îi plătești pe oamenii care îl ajută să iasă, i dai calul lui Alex și pleci.

-Și unde se va duce dacă fac asta?

-La domnul Grady. Am desenat o hartă cu locul unde Alex trebuie să-i întâlnească pe ceilalți. Bănuiesc că, acum, domnul Grady va trebui să caute pe altcineva, dacă eu nu pot să merg. Păcat... Cay zâmbi, știind ce voia să spună.

-Chiar dacă aș fi fost bărbat, nu e ceva ce mi-ar fi plăcut să fac. Sunt fericită lângă familia mea, în Virginia, și vreau să rămân acolo. Las aventurile în seama fraților mei.

-Așa cum e și firesc, spuse Hope. Nu e normal ca femeile să alerge peste tot și să facă treburi de bărbați. Și, sigur, nu e normal să încalce pe cal și să se vadă cu criminali. T.C. o privi pe Cay cu seriozitate.

-Te cunosc de o viață și știi că nu ți-aș cere să faci ceva periculos. Poți să-ți acoperi rochia cu pelerina lui Hope și știu că poți să călărești. Te-am văzut sărind peste garduri care speriau mulți bărbați.

-Dacă n-o făceam, frații mei râdeau de mine, spuse Cay. Ar fi... Când se gândi la ei, se întrebă ce ar fi făcut ei dacă s-ar fi confruntat cu o asemenea situație. Tally ar fi fost deja în șa, Nate ar fi pus o groază de întrebări înainte să plece, Ethan și-ar fi făcut bagajele, fiindcă i-ar fi luat locul lui T.C. în expediție, iar Adam ar fi...

-Ar fi... ce? întrebă T.C.

-L-ar ajuta pe un prieten al tatei,spuse Cay și se ridică.

-Nu se poate să faci asta,spuse Hope.

-N-ai spus că ai face-o dacă ai putea? zise Cay.

-Da,dar e altceva.Tu ești atât de tânără și...și...

-Copilăroasă? Răsfățată? Bogată? întrebă Cay făcând ochii tot mai mici cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.De când o cunoscuse pe Hope avusese impresia că aceasta o trata ca și cum ar fi fost prea tânără,prea frivolă,prea răsfățată ca să poată face ceva.Deși era adevărat că nu avusese problemele pe care le avusese Hope în viață,un accident care să o lase șchioapă,moartea mamei și obligația de a îngriji un tată care se plânga neîncetat,avusese și Cay unele necazuri.După părerea ei,faptul că era singura fată și avea patru frați mai mari era suficient.

O voi face,spuse ea,aruncându-i lui Hope o privire pe care o folosea pentru a-l împiedica pe Tally să-i vâre o a doua broască pe sub guler.

-Mulțumesc,zise T.C.cu lacrimi în ochi și îi sărută mâna.

Mulțumesc,mulțumesc.O să fie bine.Alex e un tânăr foarte plăcut și...

-Mă îndoiesc că familia soției sale e de aceeași părere,spuse Hope.

Când T.C.îi aruncă o privire,ea se așeză înapoi pe scaun.Știa când era învinsă.

-Poate ar trebui să mă schimb,zise Cay.

-Nu,nu,vreau să rămâi așa.De acolo te duci direct la bal.

-Așa,vei avea un alibi,spuse Hope,din al cărei glas dispăruse puțin din furie.

-Așa e.Nu că o să te întrebe cineva unde ai fost,dar...,zise T.C.și se opri.Hope oftă învinsă.

-Și acoperă-ți fața.Nu lăsa pe nimeni să te vadă.Nici măcar pe acel individ.

-Îl va urmări cineva? întrebă Cay,începând să înțeleagă în ce se băga.

-Plănuiesc asta de câteva săptămâni,de când e închis,spuse T.C,și cred că am acoperit orice posibilitate.Vor evada trei serii de oameni,dar numai tu vei ști unde să-1 aștepți pe cel care trebuie.

-Trebuie să te fi costat mult,spuse Hope,dar T.C.dădu din mână în semn că nu era important.Acea evadare îl costase tot ce avea,dar nu avea să le spună lor asta.

-Când trebuie să plec? întrebă Cay,înghițind în sec când se gândi la noaptea care o aștepta.

-Cam acum douăzeci de minute.

-Nu vrea să-ți lase timp să te gândești,zise Hope.

-Însoțitoarea mea...

-O s-o țin eu ocupată,zise Hope.N-o să observe că ai dispărut.

-Eu...eu...Îngăimă Cay.

-Du-te! spuse T.C.Nu te mai gândi,du-te doar! Ține-ți fața acoperită,să nu te vadă nimeni,nici măcar Alex,și apoi du-te la bal.Lasă-ți calul în spate,ca să nu se vorbească despre felul cum te-ai dus.Hope se va ocupa de asta.

Cay se uită la Hope,care dădu scurt din cap.

-Bine,atunci,o să plec.Nu știu cum o să călăresc cu rochia asta,dar...

-Pelerina te va acoperi în întregime,spuse T.C,implorând-o din priviri să nu mai piardă timpul cu discuții.Mâine,la micul dejun,vom mânca ciocolată și vom râde despre asta.

-Promiți? întrebă Cay zâmbind.-Jur.

După ce îi mai aruncă încă un zâmbet,ea își apucă fusta și coborî scările în fugă.Inima îi bătea cu putere,dar știa că e ceva ce trebuia făcut.În noaptea aceea,avea să salveze viața unui om.Faptul că era sau nu un criminal era ceva la care nu voia să se gândească.Nu,era mai bine să facă treaba și să se gândească mai târziu la ce făcuse.

CAPITOLUL 2

Cay stătea pe cal în întuneric și își dorea să fi fost în Virginia,cu familia ei.Era toamnă,așa că trebuia să fie mai frig acolo.Oare aprinseseră focul în salon? Oare frații ei erau acasă sau pe afară,făcând ceea ce făceau ei tot timpul? Ethan ieșea cu una dintre fetele Woodlock,dar Cay nu credea că avea să iasă ceva din povestea aceea.Fata nu era suficient de drăguță sau de deșteaptă pentru Ethan.

Când iapa ei începu să își piardă răbdarea,Cay se mișcă în șa și o liniști.Printre copacii din spatele ei era ascuns calul împovărat pe care Alexander McDowell urma să îl ia cu el când avea să vină împreună cu cei care îl ajutau să fugă din închisoare.Privi în jur,dar nu văzu nimic.Îi fusese greu să găsească locul unde îi spusese unchiul ei să îl întâlnească pe fiul lui Mac,așa cum se gândea Cay la el.Era fiul omului care îl ajutase pe tatăl ei și acela era motivul pentru care ea se afla acolo.Dacă nu se concentra asupra acelei idei,știa că ar fi început să vadă partea întunecată a lucrurilor și să se gândească la faptul că urma să întâlnească un om care,probabil,comisese o crimă.

Hope coborâse cu ea,o ajutase să-și acopere rochia cu pelerina largă din lână și îi dăduse harta pe care o desenase T.C.cu locul unde trebuia să meargă.

-Nu e prea târziu să te răzgândești,îi spuse Hope aranjându-i gluga pe cap.

-Sunt sigură că nu voi păți nimic,spuse Cay.Și mă îndoiesc că acest om e un criminal.Hope coborî glasul.

-N-ai citit ziarele.Doctorul și judecătorul au găsit-o încuiată cu el în cameră și el dormea buștean.Nu își amintea nimic din ce făcuse.E,de-a dreptul,malefic.

Cay înghiți în sec.

-Ce a spus despre toate astea?

-Că băuse un pahar de vin și adormise.

-Poate a spus adevărul.

-Ești atât de tânără,spuse Hope pe un ton de superioritate.Niciun bărbat nu adoarme în noaptea nunții.

-Dar poate...încercase Cay să spună,dar Hope o întrerupsese.

-Cu cât pleci mai repede,cu atât te întorci mai curând.Te voi aștepta la bal.Nu voi fi îmbrăcată la fel de elegant ca tine,dar voi avea rochia de mătase roz.

Hope îi puse mâinile pe umeri și o privi o clipă.Domnul fie cu tine,spuse ea și o sărută repede pe obraz.Imediat,amândouă se îndreptară repede spre grajd,unde le așteptau caii.Hope o ajută să-și aranjeze pelerina peste rochie și partea inferioară a picioarelor,care se vedeau în ciorapii de mătase.Rochia de bal era strâmtă,așa că atunci când stătea în șa,se ridica mult.

-Indiferent ce spune nașul nostru,te rog să fii prudentă în preajma aceluia bărbat,spuse Hope când Cay era,în sfârșit,în șa și acoperită.

Încercând să creeze o atmosferă mai relaxată,Cay o întrebă:

-Vrei să-ți aduc ceva?

-Siguranța ta va fi de-ajuns,spusese Hope fără să zâmbească,dar când văzu expresia de dezamăgire a lui Cay,adăugă: un soț.Nu prea înalt,nu prea scund,nu bogat,nu sărac.Vreau doar un bărbat care să-i țină piept tatei,spuse ea și zâmbi ușor.Și vreau un bărbat care să nu adoarmă în noaptea nunții.

-Care tată? întrebă Cay și,imediat își dădu seama că era mai agitată decât își închipuia și începu să își ceară scuze,dar Hope râse.

-Cel care se plânge,bineînțeles.Cu celălalt n-am probleme,deși nu mă ascultă.

Acum,du-te!Cay dădu piteni calului și călări spre vest,spre locul unde trebuia să îl întâlnească pe criminal.

Acum,stătea în șa și aștepta.Trebuia să fi ajuns deja,dar ea nu auzea și nu vedea nimic.Oare se întâmplase ceva? încercarea de evadare dăduse greș? își dădu seama că știa extrem de puțin despre ceea ce pusese la cale T.C.și că ar fi trebuit să pună mai multe întrebări.Ar fi trebuit să fie mai mult ca fratele ei Nate,căruia îi plăcea să dezlege enigme.Îi plăcea să descopere cine ce făcuse și de ce.În liniște și în întuneric,se gândi cum fusese prima oară când el dezlegase o enigmă care făcuse întreaga familie și pe toți cei care lucrau pentru ei să fiarbă.Făina dispărea într-un ritm alarmant,dar nimeni nu recunoștea că o lua.Zâbind,Cay începu să se gândească la acele vremuri,dar un sunet în dreapta ei o făcu să tragă de hățuri.Legase celălalt cal de un copac la vreo cincizeci de metri distanță,dar

când privi în direcția aceea,nu văzu nimic.Simțurile ei,însă,îi spuneau că se schimbase ceva.

-Cine-i acolo? strigă ea.Din întuneric,apăru un bărbat înalt,cu barbă,și mai în vârstă,care veni atât de aproape de ea,încât Cay dădu să o ia la goană,dar el o prinse de gambă.Când făcu acest lucru,se văzu puțin din ciorapul de mătase și din rochie.Mărgeluțele de cristal sclipiră în întuneric.

-Fir-aș al naibii,exclamă el măsurând-o din privire.Ăla a trimis o copilă să facă o treabă de bărbat.Nu i-aș încredința viața mea.Mai bine mă împușc chiar acum, zise el în scoțiană,după care adăugă în engleză americană: te duci la o petrecere, domnișoară? Cay îi dădu mâna la o parte de pe picior și îl privi cu tot disprețul de care era în stare.

-Imediat cum o să scap de tine.Poți să ții pasul cu mine?

Își petrecuse câteva veri în Scoția,la verii ei,și înțelesese insulta pe care i-o adresase el.Nu se osteni să-i arate unde era celălalt cal.Dacă era atât de sigur că o „copilă” era atât de inutilă,încât mai bine „se împușca singur”,atunci putea foarte bine să-l găsească singur.El rămase cu gura căscată,uimit,probabil,de faptul că ea îi înțelegea dialectul.Mormăi ceva gen „Ești o McTern”,dar ea nu era sigură.Când se auzi o împușcătură,ea nu fu surprinsă.Evident că planul lui T.C.eșuase.Oamenii pe care ea trebuia să-i plătească nu apăruseră,iar scoțianul venise singur.Acesta era pe cont propriu acum,se gândi ea dând pinteni iepei.

În timp ce gonea,simți cum rochia i se ridicase și mai mult.Dacă o ținea tot așa,avea să arate jalnic când ajungea la bal.Gluga îi căzuse și simți cum părul i se desfăcea din ace.Se bucură că se gândise să-și prindă stelutele din diamante în interiorul corsajului.Tatăl ei i le dăduse cadou când împlinise optsprezece ani și i-ar fi părut rău să le piardă,mai ales pentru o cauză care nu merita.

Auzi un alt cal gonind în spatele ei.Se întoarse și văzu că era scoțianul.Chiar dacă avea mult păr pe cap și pe față,ea tot vedea că ochii îi erau plini de furie.

-Acoperă-te,prostuțo,îi strigă el.

-Nu e momentul pentru decență,mormăi ea și ridicându-se în șa,goni și mai tare.

Întotdeauna îi plăcuse să călărească și își petrecuse multă vreme în șa.Să se ia la întrecere cu frații ei-și să-i învingă-era o pasiune a ei.

Ca să nu se vadă că ești femeie,îi strigă el încercând să țină pasul cu ea.

Dar calul lui era atât de împovărat cu lucrurile pe care trebuia să le ia în expediție încât nu reușea.Totuși,bărbatul îl forța atât de mult,încât lui Cay i se facu milă de animal.

-Trebuie să ne despărțim,spuse ea dirijându-și calul spre stânga.Nu prea cunoștea zona din jurul orașului Charleston,dar avea un bun simț al orientării și

vedea luminile în depărtare. Avea să meargă acasă la T.C, unde avea de gând să-și facă bagajul și să plece acasă dimineață. Avusese parte de suficientă aventură pentru o singură vizită. Când bărbatul coti odată cu ea, făcând-o aproape să iasă de pe drum, avu nevoie de toți anii de experiență ca să-și stăpânească iapa.

-Ce crezi că faci? îi strigă ea.

-Îți salvez viața, îi strigă el, la rândul lui. Dacă te duci în oraș te vor aresta.

-Nimeni nu știe că m-am întâlnit cu tine, zise ea uitându-se peste umăr.

Auzise o împușcătură, dar nu văzuse pe nimeni.

-Te-au văzut.

-Ba nu! îi strigă ea. Spre uimirea ei, el apucă hățurile calului ei și trase atât de tare, încât aproape că o facu să cadă. Dacă ar fi avut un bici, l-ar fi lovit.

-Trebuie să vii cu mine.

-Nici vorbă! Ești un criminal!

-Și tu ești la fel acum. Ori vii după mine, ori te dau jos de pe cal și te pun de-a curmezișul șei mele. Ea fu tentată să-l lase să facă asta. Văzu că era slab sub acele zdrențe, iar ea era mult mai tânără decât el, ar fi putut avea destulă forță.

-Bine, spuse ea, în cele din urmă și, în clipa următoare, el țâșni cu viteză, părând să se aștepte ca ea să-l urmeze oriunde.

Ea ar fi vrut să se întoarcă și să pornească în direcție opusă, dar auzi o altă împușcătură în depărtare, așa că se luă după el. Poate că el știa o ascunzătoare bună. Oamenii din închisori nu se pricepeau la astfel de lucruri?

Călări în spatele lui vreun kilometru și ceva, după care el păru să dispară în beznă. Trase de hățuri și se uită înjur, dar nu-l văzu. Auzi un fluierat de pasăre, dar se auzeau puține alte sunete. În clipa următoare, auzi tropot de copite pe drum și, când bărbatul apăru, în ciuda părului care îi acoperea fața, ea văzu că era furios. Uimită de nerecunoștința lui, își conduse calul în tufișurile de pe marginea drumului și descăleca.

-Credeam că ești mai deșteaptă, dar ești tare proastă, spuse el în dialect scoțian.

-Înțeleg fiecare cuvânt pe care îl spui și nu-mi place cc aud. Când o să mă-ntorc...

-Taci, mârâi el trântind-o la pământ și acoperind-o cu brațul. Cay se pregăti să protesteze, când auzi cai apropiindu-se. Lăsă capul jos, acoperită de brațul lui.

Bărbatul mirosea îngrozitor și ea se întrebă dacă nu cumva avea păduchi sau altceva. Dacă da, nu avea să și-i mai scoată niciodată din păr.

Patru călăreți se opriră nu prea departe de ei și ea își ținu răsuflarea, așteptând să treacă mai departe.

-Vă spun eu, era roșcata aia care stă la T.C. Connor. I-am văzut fața când s-a uitat în spate, zise unul dintre bărbați și Cay scoase un geamăt. Scoțianul îi astupă gura

cu mâna.Era foarte aproape de ea,apăsând-o cu un umăr pentru a o ține lipită de pământ.Ea mișcă din cap ca să scape de mâna lui.El o dădu la o parte,dar îi făcu semn din ochi să nu scoată un sunet.

-O fată? spuse unul dintre ei.De ce ar ajuta o fată un criminal să evadeze?

-Probabil că pentru ea și-a omorât soția și,acum,fug împreună.Toată lumea știe că s-a-nsurat cu domnișoara Grey pentru banii ei.

-Ce prost,să omoare o frumusețe ca ea.

-Parcă sunteți niște babe care bâfesc.Cred că ar trebui să mergem la Connor,să vedem dacă fata e acolo.Dacă nu e,eu zic să-1 luăm la întrebări.

Imediat,înțoarseră caii și plecară.Instantaneu,Cay porni spre calul ei,dar bărbatul o apucă de poalele pelerinei și o trase înapoi.

-Unde crezi că te duci?

-La nașul meu,să-1 previn.

-Adică la T.C?

-Bineînțeles.

-Dacă faci asta,te vor închide,pentru că ai ajutat un criminal să evadeze.

Ea îl privi furioasă când se ridică.

-Bănuiesc că asta înseamnă că n-ai de gând să te predai ca să-ți protejezi binefăcătorul,nu? După ce pufni,ca și cum ar fi spus că era cea mai proastă persoană în viață,el se ridică și se duse la cal.

-Connor își poartă singur de grijă.Din câte am auzit,a scăpat de indieni,de urși și de pirați.Cred că poate să facă față câtorva localnici care caută o fată drăguță ca s-o terorizeze.

-Da,dar...spuse Cay,dar se gândi că nu voia să piardă timpul certându-se cu el.

Bine,atunci o să mă duc acasă.

-Adică?

-În Edilean, Virginia.

-În Charleston,e cineva care știe unde locuiești? întrebă el verificând încărcătura de pe cal.

-Câteva persoane de-aici îmi cunosc familia.Părinții mei au fost aici adesea,iar frații mei...

-Scutește-mă de povești de familie.Nu poți să te duci acasă,fiindcă acolo se vor duce imediat după ce îl vor lua la întrebări pe Connor.

-Nu pot să mă duc acasă? zise Cay zâmbind,după care se ridică și se duse la calul ei.Habar n-ai cine e tatăl meu,nu-i așa?

-Nu te poate ajuta acum.Încalecă și acoperă-ți picioarele.Mă distrag de la țelul meu.Cay nu era sigură că acela era un compliment,dar,dacă era,nu-i plăcea.

Imaginile descrise de Hope despre ceea ce îi făcuse acel om soției sale erau vii în mintea ei.

-Unde mergem? întrebă ea. Tatăl meu cunoaște mulți oameni și ar putea...

El trase de hățuri ca să se oprească lângă ea.

-Tatăl tău a fost șeful clanului McTern, nu-i așa?

-Așa e, spuse ea cu mândrie.

-Deci, e un om care își apără familia, nu?

-Sigur. E cel mai bun...

-Dacă știi asta despre el, vrei să pornești un război între tatăl tău și orașul Charleston?

-Sigur că nu.

-Dacă te duci acasă și te ascunzi la tatăl tău, sigur, el se va lupta până la moarte ca să te apere. Asta vrei, să-ți vezi familia moartă?

-Nu, zise ea, ținându-și răsuflarea, pentru că știa exact ce ar fi făcut tatăl și frații ei. Nu vreau asta și, când tată o să audă asta...

-Sunt sigur că T.C. Connor va avea grijă ca tatăl tău să nu audă. Trebuie să găsim un loc sigur unde să te ascunzi până când îmi voi dovedi nevinovăția. Când eu voi fi liber, vei fi și tu.

-Dar... zise ea, ea se abținu să spună că nu era prea sigură de nevinovăția lui. Cum poți dovedi că ești nevinovat dacă o să hoinărești prin jungla din Florida?

-Trebuie să le las timp să se calmeze. La proces, am descoperit că nimeni nu mă asculta. Prea mulți o plăceau... Păru că era gata să se înece.

-Pe soția ta? întrebă ea. O plăceau oamenii?

-Credeai că m-aș fi însurat cu o femeie pe care nu o plăcea nimeni? zise el.

-Nerecunoștința ta mă uimește. După tot ce am riscat pentru tine, tu...

Trase aer în piept. Dacă ar fi spus ce ar fi vrut n-ar fi ajutat la nimic.

-Ce-a spus doctorul?

-Ticălosul a murit de inimă a doua zi după ce Lilith... a plecat. A fost îngropată înainte să apuc să o mai revăd.

-Dacă o plăcea toată lumea, înseamnă că doctorul a murit din cauza șocului. Nu-i de mirare că oamenii vor să te spânzure. El păru netulburat de acuzația ei.

-Voi face mai mult decât să-1 spânzur pe cel care a omorât-o, mormăi el. Acum ține-te după mine și scutește-mă de obrăznicile tale. Călărind în spatele lui, Cay se gândea la un mod de a ieși din situația aceea. Dacă nu se putea întoarce la nașul ei, nu se putea duce la alți prieteni de familie și nu se putea duce acasă, unde putea să se ducă? Cât puteai să fii un fugar? Poate se putea îmbarca pe un vas să se ducă în Scoția la familia tatălui ei pentru o vreme. Dar cât putea să stea

acolo? Șase luni? Un an? Scoțianul spusese că voia să le lase timp autorităților „să se calmeze”,după care avea de gând să-1 găsească pe adevăratul ucigaș al soției sale.Oare avea să dureze mult? Dacă el era adevăratul ucigaș? Ar fi însemnat că nu avea să fie reabilitat niciodată.Avea să fie mereu un fugar,iar Cay avea să fie la fel.

Încă mergea în urma lui,însă era tentată să se întoarcă în Charleston.Dar amintindu-și de bărbații care o căutau,știind cine era ea și unde o puteau găsi,se răzgândi.De asemenea,vorbele scoțianului despre reacția familiei ei o făcură să-și continue drumul înainte.Dacă se întorcea în Charleston,acasă la T.C,și se preda,fără îndoială că ar fi fost dusă la închisoare.Nici nu își putea închipui furia care s-ar fi dezlănțuit în familia ei.Parcă își vedea tatăl și frații împușcând în toate părțile ca să intre în închisoare și să o scoată.Oare vreunul dintre ei ar fi fost ucis? Când lacrimile îi șiroiră pe obraji,nu se osteni să le șteargă.Încercă să se gândească la ceva bun,dar nu îi venea în minte decât faptul că fusese o proastă.Era prima oară când călătorea singură,însoțită doar de camerista și lacheul ei,Cuddy și trebuise să se certe pentru acel privilegiu.

-O să dai de necazuri fără noi acolo,spusese Tally.

-Vei cunoaște alți bărbați,așa că va trebui să te gândești la mai mult de trei cereri în căsătorie,spuse Ethan.Nate îi dădu o listă de cărți pe care voia să i le cumpere și îi spusese:

-O să ai grijă de tine,nu? Cu Adam fusese cel mai rău.O sărutase pe frunte și îi spusese că avea încredere în ea,credea în ea și știa că e destul de înțeleaptă ca să se poarte cu decență în orice moment.Cay se uită în jos și văzu că un picior îi era dezgolit până aproape de genunchi.Încercă să și-1 acopere cu pelerina,dar aceasta era prinsă sub ea.Cât despre tatăl ei,când îi ceruse permisiunea să plece singură,el spusese „Nu.” Atât.”Nu.” Și mama ei spusese:

-Nu-ți face griji,o să-1 conving eu.Și îl convinsese.Așa că,acum,Cay le trădase încrederea tuturor,cu excepția lui Tally,care credea că sora lui e o prostituată împrăștiată.

-Ține,zise scoțianul dându-i o batistă murdară,iar când ea ezită să o ia,adăugă: nasul tău o va murdări mai rău,așa că de ce ar trebui să fie curată?

Când ea dădu să-i răspundă,el dădu ochii peste cap și își îndemnă calul să o ia înainte.Cay își suflă nasul și îi întinse batista de la distanță.

-N-o scăpa pe jos,zise el repede.O să ne caute cu câinii. Cay fu atât de șocată de acel gând,încât o scăpă,dar el trase de hățuri brusc și o prinse înainte să atingă pământul.

-Poate că nu mă plăci,dar suntem amestecați amândoi în asta,spuse el furios,

vârând batista într-un cobur de șa,după care vorbi mai calm.Îmi pare rău,fetițo, n-am vrut să te bag în asta,dar eu n-aș fi trimis o fată...

-Dacă mai spui o dată „ca să facă o treabă de bărbat” te denunț chiar eu.

Nu fu sigură,dar i se păru că vede o umbră de zâmbet sub tot părul de pe fața lui.

-Hai,fetițo,înveselește-te,zise el.Dacă mă prind,o să apuci să mă vezi spânzurat.

-Și eu o să atârm lângă tine? întrebă ea când el trecu mai departe.

-Nu.Să le spui că te-am răpit.O să te creadă.

-Eu cred asta,mormăi ea,dând pinteni calului și urmându-1.

CAPITOLUL 3

O dureau picioarele și spatele și îi era atât de somn,că abia putea să mai țină hățurile.Călăriseră toată noaptea și cea mai mare parte a zilei,iar bietul cal era și mai obosit decât ea.Dar nu se plânse bărbatului din fața ei.Se uită la el cum stătea drept în șa,fără să dea semne de oboseală,și se întrebă dacă era om.

Deodată,el se întoarse și,în scurt timp,fu lângă ea.

-Trebuie să lăsăm caii să se odihnească.Ea dădu să spună că ar fi putut să o întrebe cum se simțea,dar se opri.

-Da,calul meu e epuizat,zise ea și i se păru că vede o umbră de zâmbet în ochii lui albaștri.Îi era greu să-și dea seama din cauza părului de pe fața lui.

-Așteaptă-mă aici,spuse el,apoi,arătând spre un stejar mare cu crengi care atârnau până aproape de pământ.Stai în șa,altfel n-o să mai poți să încaleci.

-Cred că sunt în stare să descalec și să încalec din nou,zise ea.

-Ai făcut ceva școală,nu ? zise el.

-Mi-am luat diploma în bune maniere.Ai auzit de așa ceva?

-Nu în țara asta,spuse el,dar păru să schițeze un zâmbet pe sub mustața nearanjată.Ea îl urmă lângă copac,lăsându-se în jos ca să se ferească de crengi.

-Mai ai banii cu care trebuia să plătești oamenii? Cay se sperie.Oare avea de gând să-i ia puținii bani pe care îi avea și s-o lase să înfrunte autoritățile singură? El o privi furios.

-Nu sunt hoț! îmi trebuie câteva monezi ca să fac rost de un loc unde să stăm în noaptea asta și de ceva mâncare.Pe ceilalți poți să-i păstrezi.Ea vârî mâna în geanta de lângă picior și scoase săculețul cu banii pe care i-i dăduse unchiul T.C. Șovăi o clipă,amintindu-și momentul în care el i-i pusese în mână.El și Hope erau atât de departe acum.

-Ai de gând să-i ții toată noaptea? se răsti el.Ea ar fi vrut să-i arunce monezile în fața nerecunoscătoare,dar se abținu.

-Cât îți trebuie?

-Un dolar,doi ar trebui să ajungă.O să stai aici să aștepti sau o să dai fuga la autorități? Trebuie să știu la ce să mă aștept când mă întorc.O parte din ea ar fi vrut să se ducă la șeriful din oraș și să-i spună că fusese răpită de acel individ, dar o parte și mai mare din ea știa că n-ar fi putut s-o facă.N-ar mai fi putut să dea ochi cu unchiul T.C.din nou.

-Îmi trebuie un toc,hârtie și cerneală,spuse ea.Trebuie să trimit o scrisoare familiei mele,să le spun că sunt bine.

-Ai de gând să-i minți?

-Poftim?

-Ești în compania unui bărbat care mai avea o zi și era spânzurat.Nu cred că ai tăi vor crede că asta înseamnă că ești „bine”.Cay nu voia să se gândească la furia tatălui ei sau la lacrimile mamei ei.Și,mai ales,nu voia să-și închipuie ce erau în stare să facă frații ei pentru a o găsi.

-Dacă vrei să plângi din nou,trebuie să scot batista.Cay se îndreptă în șa.

-N-o să plâng și,mai degrabă,îmi suflu nasul în mânecă decât să mai folosesc zdreanță aceea mizerabilă pe care mi-ai dat-o.

-Înțeleaptă alegere,zise el.Stai aici în liniște și așteaptă.

-O să fac asta dacă o să am chef,spuse ea sfidătoare,dar știa că nu voia decât să stea pe loc.Văzu din nou colțul gurii lui mișcându-se ușor,de parcă s-ar fi abținut să nu râdă,după care își întoarse calul și porni spre est.Când rămase singură,Cay se gândi că ar fi trebuit să descalece,dacă nu pentru altceva,măcar ca să-i arate că nu avea de gând să se lase condusă de el.Dar nu avea energia necesară.În schimb,lăsă capul în piept și adormi instantaneu.

Când se întoarse Alex,așa o găsi,în șa,tot cu hățurile în mână și dormind adânc. Se aplecă și se uită la chipul ei.Era drăguță.Mărgelele de pe rochie se reflectau pe bărbia ei și ea nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani.Ce-o fi fost în capul lui T.C.Connor de trimisese copila aceea în mijlocul infernului în care se transformase viața lui Alex?

O parte din el ar fi vrut să se predea și să termine cu toate,să termine cu viața.Nu trecea clipă fără să-și aducă aminte de femeia pe care o iubise,întinsă lângă el și cu gâtul tăiat.Tot ce se întâmplase după aceea,felul în care fusese tratat în închisoare,procesul,toate păruseră să fie ceea ce merita,nu pentru că i-ar fi făcut rău,ci pentru că nu reușise să o protejeze.Și,acum,T.C.Connor,singurul om care îi fusese prieten în timpul aceluia coșmar,pusese altă femeie în grija lui Alex,iar el nu era deloc pregătit să o apere de pericolele care îi pândeau din toate părțile. Îi luă hățurile din mână cu grijă și îi conduse calul.Fu atent ca ea să nu cadă din șa,dar ea se ținu bine până ajunseră în grajdul pe care el îl găsisese ca adăpost

pentru noaptea aceea. Bătrânul care era proprietarul grajdului, Yates, nu se lăsase deloc și Alex se bucurase că nu avea mulți bani la el. Dacă bătrânul ar fi văzut-o pe fată în rochia ei scumpă, ar fi cerut toți banii pe care îi avea. Sau, mai rău, ar fi pus lucrurile cap la cap și s-ar fi dus la șerif.

Alex știa că păreau o pereche neobișnuită și ar fi stârnit suspiciuni oriunde s-ar fi dus. Fata era tânără și avea un aer care parcă striga că e bogată. De la părul, care i se revărsa în bucle pe umeri, până la picioarele încălțate în pantofi argintii, striga „bani”. Mirosea a bunăstare, stil, educație și rafinament. Se întrebă dacă băuse vreodată ceai dintr-o cană făcută de mână. Sau folosea doar porțelan?

El era total opus. Hainele lui erau rupte și murdare, trupul foarte slăbit, după săptămânile petrecute în închisoare. Când T.C. venea să-l viziteze, îi aducea o cutie cu mâncare de fiecare dată, dar gardienii erau atât de încântați să controleze conținutul, încât până ajungea la Alex, mâncarea nu mai era comestibilă.

Nu avusese voie să aibă ustensile de bărbierit sau apă de spălat. Locuitorii din Charleston îl urau pentru ceea ce credeau că făcuse și se purtaseră în consecință. Fusesse tratat mai rău decât un animal.

Acum, o avea în grijă pe acea fată nevinovată și habar nu avea ce să facă. Să o învețe ce minciună să le spună alor ei? Ar fi putut spune că fusese răpită de un acuzat de crimă, care nu voia să-i dea drumul. Dar se îndoia că ea ar fi putut să fie credibilă. Dacă T.C. o păcălise cumva să se ducă la întâlnirea cu un evadat, însemna că avea un suflet bun, dar nu și un simț de autoconservare.

Și cum s-ar fi întors la familia ei singură? Cum putea el să lase o fată ca ea singură? Era de-ajuns să vadă rochia elegantă de sub pelerină și toți hoții de-acolo până în Charleston s-ar fi luat după ea.

Nu, lui îi plăcea planul lui T.C. de a se alătura unui grup de exploratori și de a călători în Florida. Planul fusese ca T.C. să deseneze ceea ce vedeau, în timp ce Alex urma să aibă grijă de cai, să aducă vânat, să ajute în orice fel putea.

În ziua aceea, când o întrebuse pe fată de ce nu venise T.C., ea îi spusese că își rupsese piciorul. În dimineața aceea, T.C. se urcase pe acoperiș și căzuse pe spate. Alex mormăise ceva legat de prostia de a face așa ceva în ziua în care urma să ajute un evadat-dar nu vorbise tare. Îl șocase faptul că fata îl înțelegea chiar și atunci când vorbea în dialect. Prima oară când Alex venise în America, nimeni nu înțelegea ce spunea. În primele șase luni, trebuise să mimeze totul. Dar învățase modul de a vorbi al americanilor și felul cum fiecare cuvânt era pronunțat așa cum se scria. I se părea plicticos și deloc creativ, dar reușea să o facă. Când o cunoscuse pe Lilith, femeia cu care urma să se însoare, vorbea la fel de bine ca majoritatea americanilor. Doar în momente de mare stres, ca atunci

când evadase din închisoare și găsisese o fetișcană așteptându-l, îi revenea accentul. În câteva minute ajunseră la grajdul dărăpănat al lui Yates și, când îl zări pe bătrân uitându-se pe un geam murdar, se așeză în dreptul fetei și se bucură că se gândise să-i acopere tot părul cu gluga. Din acel unghi, nimeni nu și-ar fi dat seama dacă era fată sau băiat- ceea ce și voia, căci spusese că el călătorea împreună cu fratele său mai mic.

Alex conduse caii în grajd și puse drugul la ușă. Bătrânul avea o vacă și un cal bătrân acolo și câteva găini pe grinzi. Era o clădire veche și murdară și Alex spera să nu plouă, altfel aveau să fie udați learcă, deoarece se vedea lumina zilei din ce în ce mai slabă prin găurile din acoperiș. Călăriseră aproape douăzeci și patru de ore. O lăsă pe fată în șa, încă adormită, cât verifică dacă erau toate lucrurile pentru care plătise. Un balot de fin era în colț, niște ovăz pentru cai, iar un castron cu supă subțire și o bucată de pâine uscată erau pe o masă veche.

Oricât era de puțin, Alex simțea că bătrânul dăduse cât putuse de mult.

După ce întinse fânul printr-o boxă goală, Alex se duse la fată. Aceasta dormea și mai adânc și începuse să se clatine în șa. El îi cuprinse mijlocul și o trase ușor.

Era mai grea decât se așteptase, dar și el era mai slăbit decât de obicei. Încă adormită, ea se cuibări la pieptul lui, de parcă ar fi fost obișnuită să fie purtată în brațe de un bărbat- și el știa că așa era. Știa cine era ea pentru că, atunci când era mic, mama lui le citise lui și tatălui său scrisorile de la mama ei, Edilean Harcourt. După moartea mamei sale, când el avea doar nouă ani, începuse să își scrie cu fratele lui Cay, Nate. Se născuseră în același an, iar doamna Harcourt credea că, dacă avea să corespundă cu cineva de aceeași vârstă, avea să suporte mai ușor durerea. Așa se întâmplase, iar el și Nate nu încetaseră niciodată să își scrie reciproc. În cei cincisprezece ani în care corespundă cu fratele ei, aflase multe despre familia Harcourt. Când el și Nate aveau zece ani, au hotărât să țină secrete scrisorile lor. Pentru Alex, acest lucru însemna că nu trebuise să-i citească scrisorile de la Nate tatălui său. Însă pentru Nate, care locuia cu familia sa numeroasă cu care împărțea totul, însemna să-1 țină pe Alex numai pentru el.

Numai părinții lui știau de corespondența dintre băieți.

Alex își amintea fiecare cuvânt pe care îl scrisese Nate despre sora lui mai mică și, când venise la închisoare, T.C. Îi spusese că fata venise în vizită în Charleston.

-Dar nu trebuia s-o trimită după mine, mormăi Alex.

Fata se mișcă în brațele lui și, când o ridică mai mult, ea își încolăci brațele după gâtul lui. Pelerina îi căzu, scoțând la iveală rochia albă cu argintiu, brațul gol și partea de sus a pieptului. Când încercă să o acopere, fu cât pe ce să o scape.

Săptămânile în care mâncase foarte puțin și nu făcuse mișcare își spuneau

cuvântul.O așeză cu grijă pe fânul din boxă,după care se ridică și își îndreptă spatele.Nu putu să nu se uite la ea.Părul roșcat îi era răsfirat,iar frumoasa ei rochie strălucea în lumina slabă a soarelui care răzbătea prin acoperiș.Era întinsă pe pelerină și,într-adevăr,era o imagine foarte frumoasă,care îl făcu să geamă.

Ce naiba avea să facă în privința ei?

Nu își închipuia cum putea cineva să trimită singură în lume o făptură atât de fragilă și de inocentă.O lăsă să doarmă și el se ocupă de cai.Le scoase șeile și poverile,îi frecă puțin cu câteva mâini de paie și le dădu mâncare și apă.

Când se întoarse la fată,văzu că nu se mișcase,așa că se așeză la masa șubredă și se uită la ea cât mănă jumătate din ce le dăduse Yates.Îi luă câteva minute și, după aceea,tot ce voia să facă era să doarmă.Ar fi vrut să aibă pătura la el,să se înfășoare în ea și să-și acopere hainele subțiri și zdrențuite.

Tocmai se gândea unde să se culce,când fata se întoarse pe o parte,lăsând liberă o parte din pelerina mare de lână.El știa că n-ar fi trebuit s-o facă,dar confortul pe care i-l oferea ea era irezistibil.Ridică un colț al pelerinei,se întinse lângă ea și se înveli.Dacă n-ar fi fost atât de mizerabil,s-ar fi cuibărit lângă ea,dar știa că i-ar fi murdărit rochia.Înainte să adoarmă,se întrebă cum de reușea ea să călărească atâtea ore și să rămână curată.Dar abilitatea de a rămâne curate era unul din misterele femeilor.

CAPITOLUL 4

Alex se trezi brusc,dar rămase nemișcat,cu ochii închiși și urechile ciulite.Când nu auzi nimic,se ridică în capul oaselor și privi în jur.Părea să fie totul ca înainte,dar el simțea că ceva se schimbasesau urma să se schimbe.Tatăl său spunea că moștenise puțin din darul mamei sale.Ea știa întotdeauna când urma să vină cineva.Când Alex avea șase ani și o vedea pe mama lui agitându-se și făcând curățenie,știa că ceva urma să se întâmple.Ea nu se înșela niciodată.

Alex se uită la fată,care dormea în continuare,întinsă pe o parte.Rămase nemișcat,ascultând zgomotele făcute de cele câteva animale din grajd; nimic nu era în neregulă.Dar Alex nu scăpa de senzația că ceva rău urma să se întâmple.

Când se uită la găurile din acoperiș,văzu că mai erau câteva ceasuri până să se lumineze de ziuă,ceea ce însemna că nu dormise mult.Ceva înăuntrul lui îi spunea că trebuia să scoată caii.Când avea să se întâmple ceva,știa că el și fata trebuiau să plece repede.În liniște,Alex se duse în boxa unde era calul lui și își trecu mâinile peste spinarea acestuia.Nu era unul din caii de curse cu care era obișnuit și nici unul din poneii scoțieni din copilăria lui,dar era un cal bun pentru a căra tot echipamentul de care T.C.știa că o să aibă nevoie.În șoaptă,Alex îi

ceru scuze calului și începu să-1 echipeze din nou. Sub atingerea lui blândă, animalul nu protestă. Apoi, se duse la iapa fetei. Avea o bănuială că animalul era cel mai bun din grajdurile lui T.C. Iapa se agită puțin, dar Alex o liniștește cu vorbe șoptite și atingeri blânde. Era tânără și Alex bănuiește că putea alerga mai repede decât mulți alții. Când îi examina copitele, Alex nu putu să nu zâmbească, fiindcă își aminti cum călărea fata. Fusese învățată bine și se simțea bine în șar, de parcă ar fi crescut în Scoția. Zâmbi și mai larg. Fără îndoială că ea ar fi spus că orice om din Virginia putea călări la fel de bine ca un scoțian.

În liniște, Alex începu să-i pună șaua englezească pe care o folosea fata. Nu avea locuri pentru cărat lucruri, așa că era inutilă, dar era frumoasă. Alex se bucura că fata nu călărea stând într-o parte, deși credea că, de obicei, o făcea.

După ce înșeuă caii, Alex se duse la ușa mare a grajdului și o deschise cu grijă.

Nu auzi nimic, nu văzu pe nimeni. În liniște, scoase caii afară și îi duse la stejarul cel mare, legându-i acolo. Dacă nu ploua, erau în regulă, dar știa că avea să le lipsească grajdul și confortul de acolo. După ce le ceru iertare, se întoarse la grajd. Zăvorî ușa în urma lui și se duse la fată. Ea dormea adânc în continuare, în aceeași poziție în care o lăsase. Era limpede că dusesse o viață liniștită, nu fusese nevoită niciodată să stea trează noaptea, în alertă. Alex se plimbă prin grajd, pipăind pereții întunecați. Singura ușă era cea din față, dar Alex simțea că ar fi putut avea nevoie de o altă cale de scăpare. Erau vreo patru scânduri mai slabe în spate, pe care le scoase ușor. Apoi acoperi gaura, sprijinind scândurile la loc.

Când, în sfârșit, se simți în siguranță din nou, se duse înapoi la fată. Ea își frecă nasul în somn, ceea ce îl făcu să zâmbească. Nate îi trimisese odată un portret al surorii lui făcut de mama lui, iar Alex îl ținuse lângă pat ani de zile. Când îl văzuse Lilith, fusese aproape geloasă. Când se gândi la soția lui, îi pieri zâmbetul. Acum, nu părea să aibă în minte altceva decât imaginea ei într-o baltă de sânge. La început, moartea ei îi luase dorința de a trăi, T.C. fusese cel care îi dăduse ideea de a-și reabilita numele.

-Du-te în Florida cu Grady, îi spusese el încet, ca să nu-1 audă paznicii. Câteva luni la bordul unui șlep într-un peisaj splendid îți vor da timp să te gândești și să-ți amintești.

-Nu vreau să-mi amintesc, spusese Alex.

-Știu cum e să pierzi persoana pe care o iubești cel mai mult. Eu am pierdut-o de două ori. O dată, când tatăl ei a obligat-o să se mărite cu altcineva și, apoi, din nou, când a murit. Știu că ți se pare imposibil, dar timpul vindecă rănilor. Du-te în Florida și dă timp acestui oraș să se liniștească. Caută-ți și tu liniștea. Alex, trebuie să le dovedești oamenilor că ești nevinovat. Acum, Alex se uită în sus, spre

acoperiș.Putea să mai doarmă vreo două ceasuri înainte să plece.Încă nu știa ce va face cu fata,dar un plan începea să se formeze în mintea lui.Trebuia doar să aibă grijă de ea până avea să ajungă în locul unde se întâlnea cu James Grady.

Dacă Alex ajungea cu bine cu ea acolo,putea să o lase cu prietenii lui T.C.Putea să aștepte acolo câteva săptămâni,după care să plătească pe cineva care să o ducă acasă.Avea să spună cum criminalul-el oftă la acel gând-o răpise,dar ea reușise să fugă.Alex se întinse pe paie lângă ea,scoase un cuțit mare din teaca ascunsă sub cămașă și îl puse alături.În bagajele de pe cal avea un pistol și o pușcă,dar Alex știa că armele de foc se puteau bloca,praful de pușcă se uda.

Deocamdată,un cuțit era cea mai bună armă a lui.

Cay se trezi încet și,timp de câteva secunde,nu știu unde se afla.Simțea ceva ca un nod în spate.Clipind și frecându-și ochii,întoarse capul.Când îl văzu lângă ea,trebuie să se forțeze să nu țipe.Fața lui acoperită de păr era foarte aproape de a ei și mirosul pe care îl emana era aproape copleșitor.

Singurul ei gând fu să se îndepărteze de el.Acum,că trecuse ceva timp de la evadare,sigur,ea și unchiul T.C.puteau găsi un mod de a dovedi nevinovăția ei.

Din moment ce el părea să doarmă adânc,se gândi să se furișeze afară,dar pelerina era înfășurată în jurul lor și,dacă mișca mâinile doar,avea să-1 trezească.Când ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul,văzu cuțitul lângă el.Dacă putea pune mâna pe el,putea să i-1 țină la gât și să-1 oblige să...să îi dea drumul. Da,asta era.Când întinse brațul peste fața lui,fu atentă să vadă dacă se trezea,dar el nu se mișcă.Era atât de sigură că doarme,încât atunci când vorbi,se sperie.

-Fato,ce vrei să faci? întrebă el încet,cu ochii tot închiși.

Cay se gândi cum ar fi fost să o ia la fugă.Oare avea să ajungă la ușa grajdului înaintea lui? Oare proprietarul grajdului avea s-o ajute să fugă?

Cu ochii tot închiși,Alex luă cuțitul și i-1 întinse,cu mânerul spre ea.

-Pe ăsta îl voiai? Cu o mișcare rapidă,Cay luă cuțitul și i-1 puse la gât.

-Dă-mi drumul sau te omor,spuse ea cu tonul cel mai amenințător.

-Fetițo,spuse el răbdător,dacă vrei să fugi de un bărbat,nu-1 avertizezi.

Ea îi apăsă lama și mai mult pe gât.

-Din respect pentru nașul meu,n-o să te omor.Nu vreau decât să scap de tine.

Alex tot nu deschisese ochii și stătea acolo,cu cuțitul lipit de gât.

-Ești liberă să pleci,dar te avertizez că n-a trecut suficient timp.Dacă nu mă gălesc pe mine să mă spânzure,s-ar putea să se mulțumească cu tine.

-Dar eu sunt nevinovată.Alex deschise ochii și o privi.Fețele lor erau la câțiva centimetri distanță.

-Ești nevinovată dacă ajuți un condamnat să fugă?

-Îl ajutam pe nașul meu,nu pe tine!

-Atunci,pot să-1 spânzure și pe el lângă tine.Ea apăsă și mai mult cuțitul de gâtul lui.

-Dacă aș fi deșteaptă,te-aș omorî acum și le-aș dovedi oamenilor...

Tăcu brusc,fiindcă Alex dădu cuțitul la o parte cu brațul și se ridică repede.

-E cineva afară,șopti el,trăgând-o în picioare,dar ea se împiedică în pelerina voluminoasă și căzu pe el.N-am mai văzut o fată atât de neîndemânică,mormăi el împingând-o.Cay se izbi de peretele grajdului,dar scăpă de pelerină și se îndreptă.Îl văzu pe Alex dând fuga la ușă și uitându-se afară printr-o crăpătură.În clipa următoare,fu lângă ea din nou.

-Bătrânul Yates vine încoace cu cineva.Trebuie să plecăm.Cay tocmai zărise mâncarea pe masă și stomacul îi scoase un sunet în semn de răspuns.

-Nu e momentul potrivit ca să mănânci,spuse Alex împingând-o spre partea din spate a grajdului.Când ea aproape că se împiedică din nou,Alex înșfacă bucata de pâine și o vârî în cămașa murdară.În secunda următoare,trecu în fața ei și dădu scândurile la o parte.Cineva începu să bată în ușile mari.Părând furios și somnoros,Alex strigă:

-Ce vrei?

-Vorbește în engleză,îi șopti Cay,care era aproape afară.

Îi trecu prin minte să dea fuga la ușa din față și să se predea,dar se gândi la ce îi spusese scoțianul despre dubla sau tripla spânzurătoare și ezită.

-Ce vrei? strigă Alex pășind prin deschizătura din perete,dar i se agățară pantalonii și nu putea să iasă.Abia atunci,Cay își dădu seama că încă avea cuțitul în mână.Îl ridică și,peu o clipă,privirile li se întâlniră.Cay știu că el se gândea că avea să-1 înjunghie.Îi tăie repede manșeta pantalonilor,eliberându-1.Privirea lui de mulțumire aproape că o facu să roșească.

-Caii sunt lângă stejar.E puțin de mers pe drum,dar nu putem s-o luăm pe acolo. Trebuie s-o luăm pe câmp și repede.Poți să fugi?

-Pot să fug de frații mei,zise ea,de parcă ar fi fost răspunsul la întrebarea lui.

Ridicând pelerina și poalele rochiei,le aruncă pe braț.Uluit de ceea ce spusese ea,Alex o luă la fugă peste câmp și Cay ținu pasul cu el.După ce alergară în zigzag vreo douăzeci de minute,Cay fu tentată să-și scoată rochia și pelerina și să continue în lenjerie.Și,dacă făcea asta,avea să folosească tot cuțitul scoțianului pentru a tăia șireturile corsetului.Acum,avea mai mare nevoie să respire adânc decât să aibă un mijloc subțire.O dată,trebură să sară peste un gard de lemn.Alex sări primul,după care ridică brațele ca s-o ajute,dar ea

aproape că îl dărâamă.

-Ești foarte slab. Am sărit pe frații mei de pe crengile copacilor și nu i-am dărâmat. Alex deschise gura de parcă ar fi vrut să se apere, dar o închise la loc și o luă la fugă, urmat de Cay. Îl auzi mormăind și îl văzu clătinând din cap de câteva ori. Faptul că reușise să-l enerveze o făcu să zâmbească. Măcar atât putea face când el îi crea atâtea probleme. Când, în sfârșit, ajunseră la cai, se opri surprinsă. El îi spusese că erau lângă stejarul cel mare, dar să audă asta și să vadă cu ochii ei erau două lucruri complet diferite. Se opri, cu hainele ghemuite pe braț, cu izmenețele umede, cu ciorapii ruși și murdari.

-Când ai făcut asta?

-N-avem timp de întrebări acum, spuse Alex. Trebuie să plecăm.

Când ea nu făcu nicio mișcare, el o luă de mână și o împinse în față.

-E nevoie să te arunc în șa?

-Tu? spuse ea revenindu-și din starea de șoc. Fratele meu mai mic e mai puternic decât tine.

-Tally? spuse Alex, împreunându-și mâinile pentru ca ea să-și sprijine piciorul și să salte în șa. Băiatul ăla mai degrabă aruncă noroi în inamic decât să-l lovească. Regretă acele cuvinte în clipa în care le rosti. Se referea la ceva ce Nate îi scrisese când erau mici. Cay îl privi cu ochii mari.

-De unde știi tu asta? Tatăl ei încă mai râdea de bătaia cu noroi dintre ea și fratele ei mai mic când ei avuseseră trei și, respectiv, patru ani. Întorcându-și calul, el zise:

-N-ai auzit de clarviziune? Pot să citesc gândurile. Apoi îi aruncă un zâmbet, dezvelindu-și dinții albi și egali, după care dădu pintoni calului și ieși de sub crengile joase. În clipa următoare, porni în galop.

-Bănuiesc că își închipuie c-o să-l urmez, spuse Cay bătându-și iapa pe gât și aruncând o privire în urmă. Încă nu se luminase de ziuă, dar se vedea destul de bine ca să-și dea seama că nimeni nu venea după ei. Poate ar fi trebuit să se întoarcă la grajd și să-l roage pe acel om să o ajute să se întoarcă la familia ei. Chiar își întoarse calul, dar ceva o făcu să se oprească. Poate că era vorba de felul cum scoțianul o lăsase să țină cuțitul lui, când ar fi putut să i-l ia cu ușurință, sau poate faptul că pomenise de Tally. Sau faptul că unchiul ei credea în el, cert era că nu fugi de el.

-Cred c-o să regret asta, spuse ea cu glas tare și porni după Alex. Îi luă ceva timp până când îl prinse din urmă și, dacă n-ar fi avut calul împovărat, nu credea că ar fi reușit. Călărea la fel de bine ca verii ei scoțieni. Când ajunse în dreptul lui, îl văzu respirând ușurat.

-Am venit pentru că pâinea e la tine,zise ea,iar el scoase bucata de pâine veche și i-o dădu.Nu era ușor să ia pâinea în timp ce caii galopau,dar Cay se întrecuse de multe ori cu frații ei în jocuri de ștafetă,așa că știa cum să înșface ceva din viteză.Apucă pâinea și,peu timp,se gândi: o să mănânc mizeria asta? Dacă nu i-ar fi fost atât de foame și dacă el nu s-ar fi uitat la ea,ar fi aruncat-o.Însă nu avea să-i dea asemenea satisfacție.Mușcă din pâine și o mestecă încântată.

-Ei bine,Catherine Edilean Harcourt,poate că nu ești chiar neîndemânică,spuse el cu un accent american limpede,după care dădu pînteni calului.

Pentru o clipă,Cay fu atât de uluită că el îi știa numele,încât calul ei încetini.

-Haide,fetițo! îi strigă el.N-avem toată ziua să hoinărim.

-Să hoinărim! mormăi ea mîncînd ultima bucățiță de pâine.Haide,fetițo,îi spuse apoi iepei,să-l ajungem din urmă.

Cinci minute mai târziu,îl întrecu și,după alte zece minute,era cu atât de mult înaintea lui că,atunci când se uită în spate,nu îl văzu.O clipă,se gândi că îl pierduse,dar la o cotitură,îl zări-și era furios.

-Să nu mai faci asta,zise el încet,dar tonul îi era aproape înfricoșător.Nu pot să te protejez dacă nu știu unde ești.Una e să șicanezi un bărbat,alta,să-ți pui iapa în pericol.Puteai s-o faci să-și rupă picioarele pe drumul ăsta.

-Eu? spuse Cay,dîndu-i roată,în timp ce el și calul lui stăteau nemișcați.M-ai întrecut,deci ai gonit mai tare ca mine.Tu n-ai mers tot pe drum?

-Nu te privește pe tine cum am gonit eu.Dacă vrei să te protejez,trebuie să mă ascuți.Ea se înfurie.

-Singurul bărbat pe care îl „ascult” e tatăl meu-și,uneori,Adam,adăugă ea.Cât despre tine,dacă nu ții pasul,îți propun să te oprești și să aștepti să te găsească șeriful,mai zise ea,după care își întoarse iapa și o luă la goană cu toată viteza de care era capabilă aceasta.Abia după ce goni vreo cinci kilometri astfel,începu să se mai calmeze.Dintre toate lucrurile arogante care i se spusese vreodată, acesta era cel mai rău.

Încetini și se uită în spate.El nu se vedea nicăieri.Poate că,totuși,nu fusese cel mai rău lucru care i se spusese.Și frații ei îi spusese că trebuia să-i „asculte”.Și adevărul era că o făcea.Altfel,nu o lăsau să meargă cu ei,fiind cu atât mai mică decât ei și,în plus,fată.Dar pe Tally nu îl ascultase niciodată!

Când iapa începu să șchiopăteze,Cay descăleca și o duse la umbra unui copac.

Bietul animal trebuia să se odihnească-la fel și Cay.Ciuli urechile,dar nu auzi nimic.Nu mai era nimeni altcineva pe drum.De cum se opri,își dădu seama cât de foame și de sete îi era.Iapa ei avea doar șaua frumoasă pe care o adusese de acasă.Nu avea niciun bidon de apă,așa cum avea scoțianul.Stătea rezemată de

copac,când auzi glasuri Se îndreptă imediat,gata să salute pe oricine ar fi fost,dar în clipa următoare își dădu seama că se apropia un grup de bărbați.Le aruncă o privire hainelor ei.Rochia de bal,frumoasă odată,era acum murdară și șiragurile de mărgelă atârnavă.Totuși,se vedea că era o rochie scumpă.Și,apoi,mai era și iapa ei,un animal superb,cu șaua făcută de mână.I se păru mai înțelept să nu lase un grup de bărbați necunoscuți să vadă că era singură.Până când își dădea seama cine erau,se gândi să se ascundă.

Își conduse iapa în păduricea de pe marginea drumului și așteptă.Când îi văzu pe bărbați,se bucură că se gândise să se ascundă.Erau patru,foarte murdari și,după felul cum stăteau în șei,păreau beți.

-Au băut toată noaptea,spuse o voce în urechea ei și Cay scoase un țipăt scurt când îl văzu pe scoțian lângă ea.

-Ce s-a auzit? Întrebă unul dintre bărbați trăgând de hățuri și descălecând.

-Nimic,zise altul.Haideți să mergem acasă.

-Vă zic eu că am auzit ceva,spuse omul și privi atent printre copaci.

Alex o luă pe după umeri pe Cay și acoperind-o cu pelerina,o trase la pământ lângă el.

-Yates a zis...

-Bătrânu' ăla mincinos? Ai crezut când a zis că doi criminali au stat la el în grajd azi-noapte?

-De ce nu? Criminalul ăla din Charleston a fugit cu prietena lui.De ce să nu se fi ascuns în grajdul lui Yates?

-Fiindcă ar arde și de la un chibrit.Dacă sunt criminali,de ce nu l-au omorât pe Yates? Eu am vrut s-o fac de multe ori.

-De unde avea monezile alea ?

-Întotdeauna am crezut că are bani.E prea zgârcit ca să-și cumpere singur berea.

Haideți acasă.Ai auzit vreo pisică.Alex și Cay priviră cum primul bărbat se întoarce șovăitor,încalcă și pleacă cu toții.

Când Alex se îndepărtă de Cay,ea se rostogoli pe spate și se uită la el.

-Ești liberă să pleci,spuse el furios.Nu sunt un temnicer și nu vreau să fiu considerat astfel.Poți să pleci oricând vrei,dar dacă rămâi cu mine,trebuie să...

Se întrerupse de parcă ar fi încercat să găsească un mod mai potrivit de a o spune.

-Cel puțin,ascultă ce spun și gândește-te.Cay ar fi vrut să fie sfidătoare și să-i spună că avea să plece,dar vorbele bărbaților îi răsunau în urechi.Era înfricoșător că se dusese vestea atât de departe despre evadarea scoțianului.Și mai rău era faptul că ea era considerată complicea lui.

-Probabil că nu ai surori,altfel ai ști că nu trebuie să le spui să te „asculte”,zise ea stând în continuare întinsă pe pământ.El scutură din cap.

-Nu am nici frați,nici surori.Sunt singurul copil al tatălui meu.

-Și mama ta?

-A murit când aveam nouă ani.

-Îmi pare rău,zise ea.El o privi fără pic de umor în ochi și așteptă răspunsul ei.

Cay nu vru să i-1 dea.Nu voia să discute prea mult cu acel bărbat.Voia doar să meargă acasă,să fie cu familia ei,să facă o baie fierbinte și să-și pună haine curate.Își dorea să se termine tot acel coșmar!El se așeză lângă ea,cu genunchii la piept.

-Știu ce simți,fetițo.Nici eu n-am cerut nimic din toate astea.Acum participam la curse cu caii mei,câștigând bani de la bogătașii ăia leneși din Charleston,urma să mă însor cu cea mai frumoasă femeie în viață și,în clipa următoare,m-am trezit într-o închisoare mizerabilă,la un pas de a fi spânzurat,zise el și adăugă mai încet: și femeia pe care o iubeam era moartă.El stătea din profil și ea îi văzu tristețea-nu,durerea-în ochi.Nu prea avusese timp să privească situația din punctul lui de vedere.Când ea nu spuse nimic,Alex se duse la calul său și îi strânse chinga.

-Te duc înapoi,spuse el.Nu meriți să fii amestecată în toate astea.Ea se duse lângă el.

-În Virginia?

-Da,sau oriunde vrei să mergi.

-Și cum rămâne cu pericolul pentru familia mea?

-Mai bine asta decât să stai cu un criminal,zise el dezlegându-și calul și se pregăti să urce în șa,dar Cay îl opri.

-Trebuie să vorbim despre asta.

-N-avem ce să vorbim,zise el sărind în șa.Cred că ar trebui să plecăm,dar dacă zic asta,s-ar putea să crezi că trebuie să mă „ascuți”,așa că fă ce vrei.

Ea nu se clinti.

-Poate ar trebui să facem un plan.El era în șa și ea jos-și părea foarte scundă.

Părul ei superb îi curgea pe umeri și avea crenguțe și frunze prin el,ceea ce nu îi lua din frumusețe.Nate nu pomenise niciodată de părul surorii lui,în afara faptului că era roșu și că frații ei o tachinau pentru asta.Tally vopsise odată o perucă veche în roșu și se jucase prin casă prefacându-se că era Cay.Ea îl oprise aruncând una din neprețuitele vase chinezești ale mamei sale de la balcon și ratându-1 cu puțin.Alex răsese de felul cum amândoi fuseseră pedepsiți să spele rufele din casă timp de o săptămână.

-E o idee bună,spuse el.Știi cumva ce ar trebui să facem ?

Ea clipi de câteva ori,surprinsă de sinceritatea lui,dar adevărul era că habar nu avea cum să scape când era urmărită.Așa cum făcea de obicei,recurse la umor.

-Să te îmbraci în femeie și să mergem în Virginia ca două femei,zise ea.Sigur,va trebui să te bărbierești și chiar să faci o baie.

Își duse calul lângă un buștean,se urcă pe el și încalecă.

-Dacă e vorba de baie,atunci nu pot s-o fac,zise el pe un ton atât de serios,încât Cay nu știa dacă o tachinează sau nu.Și n-o să port rochie niciodată,adăugă el privind-o foarte serios.Mergem spre nord sau spre sud?

Cay înghiți în sec.În viața ei nu trebuise să ia o asemenea hotărâre.Gândul la ceea ce ar fi putut păți familia ei o făcu să se hotărască.Dacă frații ei ar fi fost în situația aceea,n-ar fi ezitat să-i protejeze pe cei dragi.

-Spre sud,șopti ea,în sfârșit.Dădu să mai adauge ceva,dar el dădu scurt din cap și porni în grabă.Se opriră de două ori ca să bea apă și ei și caii,după care merseră mai departe.O dată,Cay întrebă cât de departe credea că vor trebui să meargă până aveau să iasă din zona bârfelor.Nici măcar nu văzuse harta făcută de T.C.

Tot ce știa era că mergeau spre sud,cu soarele în față mereu.

-Oamenilor le plac poveștile de groază și cred că va trebui să ajungem în Florida ca să scăpăm de bârfe.Florida,se gândi ea și nu putu să nu se cutremure.

Mlaștini,aligatori și plante care mâncau oameni.Cel puțin,asta le povestea unchiul T.C.ei și lui Tally când erau mici.Adam zicea că nu era adevărat și el fusese cel care o ținuse în brațe în noaptea aceea,când țipase în somn din cauza unui coșmar.

-Nicio grijă,îi spuse Alex.N-o să mergi cu mine în mlaștini.O să te las la prietenii lui T.C.Se duse la cal și scoase o bucată de pastrama de vită pe care i-o dădu ei.

-Nu-mi place,zise ea mestecând fără chef.Parcă ai zis că nu ai un plan.

-Nu aveam dacă voiai să te duc în Virginia.Când el nu mai spuse nimic,ea îl întrebă:

-Și? Ai de gând să mi-1 spui sau nu? El întinse mâinile ca s-o ajute să încalece.

-Nu.Supărată,Cay puse mâna pe umărul lui și piciorul pe coapsa lui,o mișcare pe care o făcuse adesea cu frații ei pentru a-i dezechilibra.Dar Alex era pregătit și păși în spate,într-un fel care o făcu pe Cay să cadă pe spate.O apucă de mână înainte să atingă pământul.Ea dădu să țipe la el,dar văzu că era atât de încântat de sine,că nu putu să nu zâmbească.

-Ești sigur că nu ai surori?

-Nu am,dar am învățat să mă gândesc la cel mai năstrușnic lucru pe care îl poți

face și pe ăla îl faci. Cay deschise și închise gura de câteva ori, vrând să se apere, dar apoi râse.

-Oi fi tu mai slăbit și mai mare decât frații mei, dar ești mai deștept. În afară de Adam, bineînțeles. El îi ținu mâinile căuș, ea puse piciorul pe ele și urcă în șa.

-În afară de Adam, zise el încălecând din nou, după care o întrebă: câți ani are Adam?

-Douăzeci și opt.

-Așa îmi aminteam și eu, spuse Alex îngândurat și se uită la soare. Nu știu ce crezi tu, fetițo, dar eu aș vrea să mănânc ceva.

-Mă uitam cu poftă la crupa calului tău.

-Serios? Poate ar trebui să mă bucur că nu pofteai la crupa mea.

-Mizeria m-ar otrăvi, zise ea fără să schițeze niciun zâmbet. Calul e mai curat. Și miroase mai bine. Alex nu putu să nu zâmbească văzând-o cum își dădu frumosul păr pe spate, înălță bărbia și i-o luă înainte.

CAPITOLUL 5

-Ești sigură că e în ordine? o întrebă Alex pentru a treia oară.

-Ești mai rău decât tatăl meu, zise ea, dar se prefăcea vitează.

Adevărul era că îi era groază să rămână singură în pădure. Aruncă o privire spre ruinele vechi unde el întinsese un acoperiș din pânză groasă. Din moment ce partea din față era deschisă, nu avea să o apere de...de nimic din ce ar fi putut să pândească dintre copaci.

-Sunt bine, spuse ea. O să te aștept aici.

-Ai pistolul și știi să-l folosești, nu?

Pierduse deja destul timp liniștind-o că urșii nu atacau tabăra.

-Pot să trag foarte bine, spuse ea frecându-și brațele de frig și uitându-se pe cer.

Se pare că va începe să plouă în curând, așa că mai bine pleci. Ar fi vrut să-1 implore să nu o lase singură acolo, dar mai degrabă murea decât să facă asta.

Alex nu se lăsă păcălit de atitudinea ei. Știa că e înspăimântată și, din moment ce erau căutați de autorități și de toți vânătorii de recompense din trei state, avea și dreptate să fie. Dar el trebuia să aducă de mâncare și nu se putea duce în public cu ea. Prea mulți căutau un bărbat și o femeie care călătoreau călare.

-O să iau iapa ta, spuse el privind-o atent ca să vadă cât de mult o deranja acel lucru. Când văzu o expresie de panică pe chipul ei drăguț, aproape că se răzgândi. Erau saci întregi cu hrană uscată în coburii lui, dar aveau să aibă nevoie de ea mai târziu. Acum, amândoi aveau nevoie de mâncare caldă și, dacă se putea, Alex avea să facă rost.

-Du-te! spuse Cay ducându-se spre adăpostul de pânză.Nu-ți mai face griji pentru mine.Pot să-mi port de grijă.Alex se gândi că abia putea să meargă singură,dar nu avea să spună asta.Adevărata sa teamă era că ea avea să se gândească din nou să fugă și avea să plece imediat.Nici nu suporta să se gândească ce i-ar fi făcut un grup de justițieri unei fete pe care o considerau criminală.Șovăitor,puse șaua pe iapă și,aruncând încă o privire în urmă,el o lăsă singură în pădure,adăpostită de cele câteva resturi de ziduri din cărămidă ale unei case care arsese.Călări cât putu de repede pe poteca îngustă dintre copaci și,pe pentru a o mia oară,îl înjură pe T.C.Connor.Pe de o parte,îi datora viața,dar,pe de altă parte,era vina lui T.C.că el trebuia să aibă grijă-și să hrănească-o fată care nu știa să facă nimic.Refuza să asculte și se ducea unde și când voia.Iar când Alex sugera că ar fi trebuit să facă ceva,ea îi spunea că era cel mai nerecunoscător și urât mirositor bărbat pe care îl întâlnise în viața ei.

Alex nu putu să nu zâmbească.Adevărul era că știa să călărească și,când și-o aminti pe cal,cu părul în vânt,cu pelerina fluturând în spate și cu rochia ei albă sclipind pe trupul ei subțire,râse chiar.Se opri brusc,însă,și se uită în jur ca să vadă dacă îl auzise cineva,dar nu era nimeni pe drum.

Adevărul era că fata era o companie plăcută,un lucru de care avea mare nevoie după ultimele luni.Procesul fusese o farsă.Nu era nicio persoană în sală-inclusiv propriul său avocat-care să nu creadă că era vinovat.În fiecare zi,era pe jumătate târât din închisoare în sala de judecată și oamenii îl scui-pau,ba chiar aruncau cu pietre în el.Când s-a dat verdictul „vinovat”,până și Alex începuse să se îndoiască de nevinovăția sa.Dar o apărare gen „nu știu ce s-a-ntâmplat” nu era prea convingătoare.

Numai T.C.îi arătase bunătate și când îi vorbise despre planul său de a-1 ajuta să evadeze,Alex fusese sceptic.Faptul că,în ziua evadării,T.C.își rupsesse piciorul și unul dintre cei plătiți să-1 ajute pe Alex să fugă fusese împușcat,iar celălalt, prins,părea să se potrivească întregii situații.Când Alex ajunsese,în sfârșit,pe jos la locul întâlnirii și acolo văzuse o fată drăguță purtând o rochie sclipitoare de bal,i s-a părut că venise sfârșitul lumii.Fusese sigur că avea să fie mort în câteva minute-și ea odată cu el.

Când ea îi înțelesese dialectul-lucru pe care majoritatea americanilor nu îl făceau-își dăduse seama cu groază că era fiica lui Angus McTern Harcourt.Era neprețuita și iubita soră a prietenului celui mai bun al lui Alex și îi fusese dată în grijă când el nu se putea apăra nici pe sine.Dacă ar fi avut timp să se gândească, sigur s-ar fi predat,mai degrabă,decât să-i pună ei viața în pericol.Însă gloanțele care zburau pe lângă ei nu-i lăsaseră să facă altceva decât să fugă.

Dar fata se dovedise a fi mai rezistentă decât păruse la început.El văzuse cât de speriată era,dar își făcuse curaj și rezistase într-o situație foarte dificilă.

Pe harta făcută de T.C.era trecut un han în apropiere și al avea de gând să facă tot ce putea ca să ia ceva de mâncare.De săptămâni întregi nu mai mâncase o mâncare caldă și își simțea coastele.Râse din nou când își aminti cum fata îi spusese că era slab-și bătrân.Alex își trecu mâna peste barbă.Acum avea nevoie de ea ca să-și ascundă fața,pe care atâția oameni din Charleston și din împrejurimi o văzuseră.Însă barba o făcea pe fată să creadă că era bătrân,șigur mai bătrân decât iubitul ei frate Adam.Alex lăsă capul în jos când trecu pe lângă o femeie și un bărbat într-o șaretă și răsuflă ușurat când aceștia nu îl recunoscuseră ca fiind un evadat.Continuându-și drumul,Alex încercă să-și amintească ce îi spusese Nate despre sora sa,dar nu erau prea multe.

Lui Nate îi plăcea să dezlege mistere,astfel că își scriau despre lucruri pe care le considerau misterioase.Nate îi scria despre sora sa mai mică doar când aceasta făcea ceva ce îi atrăgea o pedeapsă-și asta însemna,de obicei,o ceartă cu fratele ei Arthur Talbot Harcourt,"Tally".De multe ori,Alex își făcuse tatăl să râdă povestindu-i despre Cay și Tally.

-Pare să semene cu mama ei,spunea tatăl lui Alex.Ți-am povestit cum a tras în Angus? Alex spunea că „da”,dar voia să audă povestea din nou.Malcolm,un frate al bunicului lui Cay,le spusese prima oară povestea.Alex și tatăl său merseseră de trei ori în vizită la familia McTern,la nord de Glasgow.Alex îi cunoscuse pe toți cei șase veri ai lui Cay,toți mai mari,mai bogați și mai educați decât el.Doar când era vorba despre cai,de fapt,despre orice animal,Alex era considerat lider.Cel mai mare dintre băieți,Derek,cu unsprezece ani mai mare decât Alex,îi recunoscuse acest talent.Derek fusese adoptat de Malcolm,care era acum șeful clanului McTern,și de soția acestuia,Harriet,și,într-o bună zi,Derek avea să fie șef, așa că ceilalți îl ascultau.El spunea că Alex era „magician” cu animalele, capabil să le convingă să facă orice voia el.Când Alex îi scrisese acest lucru lui Nate,el începu să-i spună „Merlin”-și pentru a-i explica acel nume,Nate îi trimise o carte despre anticul vrăjitor.Porecla îi rămase și,de atunci,Nate îi spusese mereu lui Alex „Merlin”.

Alex reveni cu gândul la prezent când văzu hanul în depărtare.Era mai mare și mai aglomerat decât ar fi vrut el.Sperase să poată intra și să comande ceva de mâncare,dar șigur acei oameni aflaseră vești din Charleston.Dacă Alex ar fi fost curat și cu haine bune,cu fața ascunsă de barbă,probabil că ar fi trecut neobservat.Dar, așa, arăta chiar ca un om care tocmai evadase din închisoare.

-Fir-ar să fie! mormăi el și se gândi să se întoarcă la Cay.

Puteau să mai trăiască puțin cu pastrama de vită și cu fructe uscate.Cu cât mergeau mai mult spre sud,cu atât existau mai puțin șanse să fie recunoscuți. Dar stomacul i se răzvrăti,amintindu-i de nevoia de mâncare.Alex descăleca și își duse calul în mijlocul copacilor,de unde putea urmări activitatea de la han. Văzu că bucătăria era în spate și,afară,era un cazan mare.Mai văzu și câțiva bucătari și măcelari cu șorțuri murdare de sânge mișcându-se pe acolo. Ușa de la intrare se deschidea des,când oamenii intrau sau ieșeau.Nu,sigur nu avea cum să intre fără să-l recunoască cineva. Deodată,îi veni o idee.Dacă el nu putea să intre,trebuia să-i facă pe toți să iasă. Se uită să vadă ce cantitate de praf de pușcă avea la el.Cu asta și câteva conuri de pin,avea să facă destul zgomot.

Cay alergă pe potecă până când scoțianul nu se mai văzu,după care se întoarse în mica tabără și se așeză pe un buștean.Avea în mână pistolul pe care i-l lăsase el și începu să se întrebe dacă praful de pușcă era uscat.Dacă era umed și ea trăgea cu arma,ar fi putut să-i explodeze în față.Și,chiar dacă nu se întâmpla asta,i-ar fi luat cel puțin trei minute ca să-l încarce din nou.Și dacă praful de pușcă era dincolo de obiectul în care trăgea ea? Dacă,de exemplu,un urs venea spre ea și rata prima oară când trăgea,cum îl ocolea ca să ajungă la praful de pușcă și să încarce arma din nou? Pe de altă parte,dacă nu omora ursul din prima,avea s-o omoare el pe ea,așa că n-ar mai fi avut nevoie de praf de pușcă,din moment ce avea să fie moartă.Când auzi o creangă trosnind în spatele ei,sări ca arsă și ținti spre locul respectiv,dar nu era decât o veveriță.

-Trebuie să te calmezi,spuse ea cu glas tare și se uită să vadă dacă o auzise cineva.Era ziuă,dar frunzișul des al copacilor făcea să pară că era amurg.Nu era obișnuită să fie singură.Fie că era acasă,în Virginia,sau la rudele ei din Scoția,un bărbat era întotdeauna în preajmă.O clipă,închise ochii și își dori să-l vadă pe unul dintre frații ei sau verii ei,ori pe tatăl ei.

-Chiar și pe Tally,șopti ea.Dacă Tally ar fi apărut în clipa aceea călare,s-ar fi bucurat atât de tare încât i-ar fi suportat toate șicanele cu un zâmbet.

Deschise ochii și se așeză din nou pe buștean.Niciunul dintre numeroșii bărbați din viața ei nu avea să apară ca să o salveze,să o îmbrățișeze și să-i spună că totul avea să fie în ordine.Și nici ea nu avea să poată da fuga la mama ei să-i povestească toate problemele.Adevărul era că,dacă s-ar fi dus la oricare dintre ei în clipa aceea,ar fi putut fi arestați pentru că ajutaseră un criminal să evadeze. Ochii i se umplură de lacrimi,dar și le șterse și privi în lungul potecii.Alex nu plecase de mult,așa că nu își făcea speranțe că avea să se întoarcă prea curând.

Tresări din nou când auzi ceva în spate,dar nu văzu nimic,cel puțin nu un urs venind în fugă să-i mănânce pe ea și calul.Calul păștea liniștit,ceea ce o facu să se așeze din nou.Ar fi vrut să aprindă un foc,dar el îi spusese să nu o facă, temându-se că cineva l-ar fi văzut.Era răcoare și întuneric și ea era singură în pădure.Focul i-ar fi oferit căldură,lumină și puțină veselie-și ar fi putut folosi crengi în flăcări pentru a ține animalele sălbatice la distanță.

Își spuse din nou să se liniștească,dar mintea îi rătăcea mereu.Poate că scoțianul nu avea să se mai întoarcă.Se putea mișca mai ușor și mai repede fără ea.Nu văzuse harta făcută de unchiul T.C,așa că nu avea idee unde trebuia să-i întâlnească pe exploratori-nu că ar fi avut importanță pentru ea.Avea să stea în altă parte și să aștepte sau să trimită pe cineva la ai ei ca să vină după ea.

Se ridică și se duse sub pânza pe care o întinsese el,întrebându-se dacă făcuse acea tabără doar pentru ea.Se înfășură în pelerina lui Hope,iși puse gluga pe cap și își strânse genunchii la piept.Simțind lâna pe trupul ei,iși aminti de ultima seară petrecută în casa unchiului T.C.Cay știa că fusese foarte curajoasă,dar o înfuriase felul cum o tratase Hope,de parcă ar fi fost mult prea tânără și frivolă ca să poată face un lucru atât de simplu cum era cel pe care i-l cerea T.C.

-Și a avut dreptate,spuse ea cu glas tare,trăgându-și nasul.

Trebuia să se gândească la ceva frumos.Putea să se gândească la...la...La rugămintea lui Hope de a-i aduce un soț,iși spuse ea.Acest lucru o făcu să râdă.

Hope era autoritară,nu întotdeauna drăguță și,uneori,spunea lucruri care dureau.

Nu era de mirare că nu se căsătorise.

Poate că Hope și scoțianul ar fi trebuit să se căsătorească,se gândi Cay și ideea aceea o facu să se relaxeze,ba chiar să simtă o căldură pe dinăuntru.Din moment ce el se aștepta ca femeile să-l asculte orbește,iși închipui scandalurile pe care le-ar fi avut cei doi.Hope ar fi cerut ca soțul ei să facă o baie o dată pe an,iar el i-ar fi spus că trebuia să facă orice îi cerea el,chiar dacă nu avea nicio logică.

Acele imagini o făcură să râdă.Întinzându-se pe pământul acoperit de frunze,se forță să se gândească la lucruri amuzante.Scoțianul era mai în vârstă decât Hope bănuia că avea peste patruzeci de ani-dar nu era nicio problemă.La aproape treizeci de ani,Hope nu putea fi prea pretențioasă în legătură cu cel pe care i-l găsea ea ca soț.Încet-încet,Cay începu să se relaxeze suficient de mult ca să se lase cuprinsă de mult necesarul somn.

CAPITOLUL 6

Când se întoarse cu o desagă mare cu mâncare caldă,Alex nu se duse direct în tabără,ci ocoli.Voia să vadă ce era acolo ca să nu fie luat prin surprindere.Când

văzu ruinele,dar nici urmă de cal și de fată,aproape că fu cuprins de panică.Dură ceva timp până își potoli bătăile inimii.Ea luase calul și plecase.Sau nu! Poate fusese găsită și răpită.Oare avea să fie nevoie să o scoată din închisoare?

Când calul,legat cu o frânghie lungă,apăru în raza lui vizuală,Alex fu atât de ușurat,încât aproape că i se facu rușine.Nu voia să recunoască,dar avea să se bucure să o vadă pentru ea însăși,nu doar pentru că era responsabilitatea lui.Era o legătură cu tatăl lui,cu Scoția și cu Nate,care era cel mai bun prieten al său, chiar dacă nu se cunoscuseră personal.

Alex coborî panta încet,ținând desaga în mână și gândindu-se la bucuria ei când avea să vadă mâncarea pe care o adusese.Descăleca,scoase șaua de pe iapă și o lăsă să pască,după care intră în adăpostul pe care îl improvizaze pentru ea.Fata dormea pe stratul de frunze și nu se trezi când se apropie el.După dărele de pe obraji ei,își dădu seama că plânsese.

Se părea că,în timp ce el fusese plecat,o părăsise curajul.Deschise desaga și începu să o golească în liniște,întâi,o pâine abia scoasă din cuptor,apoi o plăcintă de agrișe pe o farfurie de ceramică.Dedesubt,era un castron mare de lemn plin aproape până sus cu o tocăniță de vită cu bucăți mari de carne,cartofi și morcovi,toate înotând într-un sos delicios.La fund,era o lingură de lemn.

Alex vârî lingura în tocăniță și o apropie de nasul lui Cay.Trecu o clipă și aceasta se mișcă,dar păru să scoată întâi nasul de sub glugă,cu ochii încă închiși.El trase lingura înapoi și ea o urmă.

-Oooh,spuse ea deschizând ochii și întinzându-se după lingură,dar Alex o trase înapoi.Cay îl privi uimită.

-Dă-mi-o! exclamă ea și se repezi la lingură,i-o înșfăcă din mână și mănca tocănița.Mestecând,închise ochii cuprinsă de extaz.

-Adevărat Paradis,zise ea.Alex vru să-i ia lingura,dar ea o trase înapoi.

-Ia-ți și tu una.

-Mi-am luat una și asta e.Trebuie s-o împărțim.

-Să împărțim lingura? întrebă ea stupefiată. El întinse mâna prin spatele ei și îi luă lingura,aruncându-i pâinea.

-Folosește asta.Acum,cine e nerecunoscător? Poate credeai că ar fi trebuit să risc să fiu prins doar ca să fur două linguri.Cay rupse o bucată de pâine și o înmuie în castron.Se îmbiba de sos,dar era greu să ia și carne.Alex o privi cum încercă de câteva ori să ia și carne și îi întinse lingura pe care o folosisse el.

Când ea își dădu seama că,ori împărțea,ori făcea foamea,i-o smulse din mână.

-Ai manierele unui barbar.

-Și tu,pofta de mâncare a unui tăietor de lemne.

Dă-mi-o înapoi sau n-o să-ți spun cum am făcut rost de astea.Era să fiu omorât.

-Te-a urmărit cineva? îl întrebă ea ducând lingura la gură.El i-o luă din mână.

-Eu îți spun că era să fiu omorât și singura ta preocupare e că ai putea fi tu prinsă? Cay dădu să se apere,dar văzu în ochii lui că o tachina.

-Dacă te-a urmărit cineva,ar trebui să împart lingura cu mai multe persoane.E destul de rău că trebuie s-o împart cu tine.

-Bănuiesc că mai mult decât să dormi lângă un criminal nu suporti.

Lui Cay nu îi plăcu gluma lui.Era prea reală și prea înspăimântătoare.

-Cred că ar trebui să-mi spui varianta ta despre ce s-a întâmplat în Charleston, spuse ea folosind cel mai înțelegător ton al ei pentru a-l încuraja să vorbească, dar el abia dacă o privi.

-Hmph! spuse el luând lingura din nou.

-Ce vrea să însemne asta?

-Înseamnă că nu te privește pe tine.

-Cred că,dacă îmi risc viața pentru tine și dacă tu...

-Ăsta a fost un urs? întrebă el oprindu-se înainte să vâre o bucată de pâine în gură.Cay aproape că sări ca arsă și se apropie de el mai mult,scoțând un mic țipăt.

-Nu,era doar vântul,zise el și continuă să mănânce.Ea își dădu seama că pomenise de urs doar ca s-o facă să nu mai vorbească despre crimă.

-Nu cred că ești un om prea cumsecade.

-Toți oamenii din Charleston ar fi de acord cu tine.

-Un întreg oraș,e ceva.Mâncară în liniște o vreme,după care ea îl întrebă:

-Ai iubit-o foarte mult?

-Da.Încurajată de răspunsul lui,ea continuă:

-Cum v-ați cunoscut?

-La o cursă.Terminaseră tocănița și Alex întinse mâna spre plăcintă-pe care Cay nu o văzuse.

-Agișe? Preferata mea.

-Ce mâncare n-ar fi preferata ta acum? Expresia de tristețe dispăruse din ochii lui și ea se bucură.

-Pastrama de vită,mere uscate și apă de râu cu bucăți de mușchi în ea.

Râzând,el scoase cuțitul ca să taie plăcinta.

-O să păstrăm puțin și pentru micul dejun.Dacă mai lași ceva,vreau să zic.Unde pui tot ce mănânci? o întrebă el apoi măsurând-o din privire,deși era aproape complet acoperită de pelerină.

-Mușchi,zise ea cu gura plină.Sunt numai mușchi.

El râse când o auzi și ei îi plăcu sunetul.

-De cât timp o cunoșteai?

-Pe cine?

-Pe soția ta.De cât timp o cunoșteai când v-ați căsătorit?

-De trei săptămâni.Ea îl privi cu gura căscată.

-Dar nu e suficient timp ca să cunoști o persoană într-atât încât să te căsătorești cu ea.

-Cine ți-a spus asta? Mama ta?

-Și tata.

-Și pastorul,sunt sigur.Ea mai luă o înghițitură de plăcintă.

-Presupun că ești expert și în dragoste,la fel cum ești în a te ascunde.

Se gândi că remarca ei avea să-l facă să tacă din nou,dar nu păru să-l deranjeze.

-Știu când simt dragoste,da.Deci,ce ți-a spus mama ta să faci? Să cunoști un bărbat înainte să te măriți cu el?

-Bineînțeles.

-Așa cum l-a cunoscut ea pe tatăl tău?

-L-a cunoscut cu ani înainte să se mărite cu el,spuse Cay,privindu-l cu ochii mici.Se pare că știi multe despre familia mea.Unchiul T.C.ți-a povestit despre noi?

-Puțin,da.Crezi că ai terminat sau să mă mai duc la han? S-ar putea să le mai fi rămas vreun kilogram,două de carne de vită.

-Am terminat,dar sper că ai de gând să protejezi jumătatea aia de plăcintă.

-Cu propria-mi viață.Ea îl privi cum puse plăcinta înapoi în desagă și o agăță într-un copac.Când se întoarse,îl întrebă de unde știa să facă asta.

-Protejează-ți mâncarea întotdeauna.Mă mir că rudele tale scoțiene nu te-au învățat asta.

-Când merg în vizită la ei,stau în castel,nu afară,zise ea și,în timp ce vorbea, începu să plouă și aerul se răci.Se înfășură în pelerină și își trase genunchii la piept.Se întunecase cât mâncaseră și,acum,era izolată cu acel bărbat pe care abia dacă îl cunoștea.

-Iarăși o să-ți fie frică de mine? o întrebă el încet.Ea își îndreptă spatele.

-De ce mi-ar fi frică de un bărbat slab și bătrân ca tine? Despre ce vorbeam?

-Despre experiența ta în dragoste,zise el repede,amuzat.

-Mă bucur că te distrezi,dar să știi că m-am dus la Charleston ca să mă gândesc la trei cereri în căsătorie.Fu încântată când văzu că o privea uimit.

-Trei?

-Credeai că bărbații nu mă plac?

Doar fiindcă tu mă crezi neîndemânatică, asta nu înseamnă că...

-Vrei să spui că nu poți să te hotărăști cu care dintre cei trei bărbați să te măriți? După tonul lui, ea își dădu seama că i se părea ceva ciudat, poate chiar greșit, dar habar nu avea de ce.

-Da, spuse ea șovăitor. Toți trei sunt buni și...

-Dar pasiunea? Întrebă el vehement. Cay se bucură că într-unerul îi ascundea roșeața.

-Dacă te referi la ceea ce fac un bărbat și o femeie când sunt singuri, te asigur că știu totul despre asta. Am trăit numai în preajma animalelor și băieților. Sunt niște ființe murdare. Mă refer la băieți, nu la animale. El o privi cu ochii mari.

-De ce mă privești așa? Alex scutură din cap, de parcă ar fi vrut să se dezmeticească.

-Vreunul dintre cei trei îți fac sângele să clocotească?

-Să-mi clocotească sângele? Ce lucru ridicol. Nu, nu-mi fac sângele să facă altceva decât ce face de obicei. Cred că ar trebui să dormim, zise ea apoi și își întinse picioarele, încercând să se gândească la somn, dar dormise câteva ore și, acum, era agitată. În plus, el părea să aștepte un răspuns.

-Toți sunt cumsecade și ne pot asigura un trai bun mie și copiilor noștri. Nu văd ce e greșit... Se opri, căci el pufni ironic, ceea ce o făcu să se ridice într-un cot și să se uite la el. Se întinsese pe iarba umedă, fără să-și acopere cu nimic hainele subțiri, cu spatele la ea.

-Ce vrea să însemne asta?

-Nimic, fetițo. Culcă-te. Ea se ridică în capul oaselor.

-Nu, vreau să știu ce ai vrut să spui cu pufnitul ăla ironic.

-Pufnit? murmură el, părând amuzat de ceea ce spusese ea. N-a fost un „pufnit”, ci doar un sunet pe care îl scot când aud ceva atât de incredibil încât nici nu-l înțeleg.

-Dacă nu-mi spui ce a vrut să însemne, o să...

-Ce-o să faci? Ea se aplecă spre el.

-O să-ți fac viața îngrozitoare, zise apoi încet. Alex se întoarse să o privească și ea își dădu seama că se gândea la tot felul de moduri în care ar fi putut să-și pună în aplicare amenințarea.

-Bănuiesc că asta înseamnă că o să vorbești până o să mă omori în noaptea asta.

-Ar fi un început. El se întoarse pe spate, cu mâinile sub cap.

-Din câte mi-am dat seama, într-o căsnicie, lucrurile nu pot merge decât dacă există dragoste.

-Sunt de acord cu asta, spuse ea-șovăitoare, fără să înțeleagă, însă, care era

nemulțumirea lui.

-Deci,îi iubești pe toți trei? o întrebă el.

-Aș putea să-i iubesc.Ca să știi și tu,de la șaisprezece ani,am avut opt cereri în căsătorie și m-am oprit la aceștia trei.Nu e ca și cum aș fi avut doar trei cereri.

Primul care m-a cerut era...Ei bine,era foarte nepotrivit și nu l-am pus la socoteală.

-Deci,ai ales trei dintre ei pe care crezi că ai putea să-i iubești și te-ai dus până la Charleston ca să hotărăști care va fi?

-Da,zise ea neînțelegând de ce râdea.Ce-i atât de amuzant?

El păru gata să răspundă,dar se ridică în capul oaselor și se uită la ea.

-Fetițo,trebuie să simți pasiune.Când ea dădu să spună ceva,el ridică mâna.

-Ar trebui să te uiți la un bărbat și să simți că ai muri dacă nu ți-ai petrece restul vieții alături de el.Trebuie să-ți simți inima în gât și acolo să rămână.

-Cred că învățăm să iubim un om.Știu că te gândești că sunt doar o copilă,dar am văzut câteva căsătorii din „pasiune” și n-au mers.Una dintre prietenele mamei mele a fugit cu un bărbat mult mai tânăr decât ea și...Ei bine,acum se ceartă tot timpul.Fiica lor e prietena mea și își petrece jumătate din viață la mine acasă decât să stea cu părinții ei,care se ceartă.

-Câți copii au?

-Unsprezece.

-Au unsprezece copii,dar se ceartă tot timpul?

Cay ar fi vrut să nu roșească,dar nu se putu abține și speră că el nu văzuse.

-Nu sunt fericiți.

-Mie mi se pare că se înțeleg bine.Cei care sunt politicoși unul cu celălalt sunt nefericiți.

-E ridicol.Părinții mei sunt foarte politicoși unul cu celălalt.El o privi intens.

-Poate nu chiar tot timpul,recunosc ea.Mama e puțin cam încăpățânată și tata mai face gălăgie din cauza asta,uneori,și au fost câteva momente când eu și frații mei am zis că plecăm de acasă dacă nu se împacă.Dar se iubesc foarte mult.

-Și s-au ales unul pe celălalt pentru că se potriveau foarte bine,nu?

-Tata era șeful clanului și mama,moștenitoare.Da,cred că se potriveau foarte bine.Pufnind din nou ironic,el se întinse pe pământ,părând să vrea să se culce.

-Au fost cel mai nepotrivit cuplu din toată creștinătatea,mormăi el.

-Vreau să știu de unde știi atâtea despre familia mea.

-T.C...

-Nu cred că unchiul T.C.ți-a spus atât de multe lucruri despre noi.Ți-a povestit și despre el și Bathsheba?

-A pomenit de ea,spuse Alex,dar nu se întoarse.Era îndrăgostit nebunește de ea?

-Nebunește.Mama a zis că,atunci când Bathsheba s-a măritat cu altul,unchiul T.C.aproape că s-a sinucis de supărare.

-Cunosc sentimentul,spuse el încet.Îl cunosc prea bine.Cay ar fi vrut să spună mai mult,ba chiar să se certe cu el.Nu îi era prea somn,iar în tinericul din jur și ploaia care cădea o făceau să fie agitată.

-Ti-ai iubit soția foarte mult? întrebă ea încet.

-Cu tot sufletul.

-Și ai știut asta doar în trei săptămâni?

-Am știut din prima clipă.Privirile ni s-au întâlnit și am fost al ei.

-Dar nu știai nimic despre ea,despre felul ei de a fi,ce îi plăcea,ce nu-i plăcea,ce speranțe de viitor avea,nimic.

-Și tu știi toate astea despre cei cu care te gândești să te măriți.

-Sigur.

-Faci liste,nu? Cay se gândi la carnetelul plin de comparații legate de pretenții ei.Comparase vârste,case,origini,orice.Știa că o căsătorie era ceva foarte serios și nu voia să facă o greșală.Voia o căsnicie la fel de reușită ca aceea a părinților ei.

-Sigur că n-am făcut așa ceva,minți ea.O să-mi las inima să hotărască pentru mine.Nu asta ar trebui să facă o fată?

-Dacă mă întrebi ce cred că ar trebui să faci,zic că ar trebui să te culci.O să plecăm devreme,înainte să se lumineze de ziuă,așa că ai nevoie de cât mai multă odihnă.Șovăitoare,Cay se întinse pe jos și încercă să nu se mai gândească la nimic,dar nu reuși.

-Ai făcut un plan în privința mea?

-Da,dar n-o să ți-1 spun,așa că n-are rost să mă bați la cap acum.

-Eu nu bat la cap.

-Ai putea da lecții.Ai putea deschide o școală unde să se predea cum să bați la cap un bărbat până când îl faci să implore să scape de limba ta.

Nu suporta felul cum o trata ca pe un copil!

-Micah Bassett nu voia să scape de limba mea.Ba chiar...

-Fetițo,ești singură în pădure cu un criminal evadat.Spune-mi că n-o să-i vorbești despre ce poate face o fată cu limba ei.

-Eu...Cay nu știu ce să mai spună,dar nu avea ce explicație să-i dea.Se întoarse pe o parte a pelerinei și,după o scurtă ezitare,îi aruncă cealaltă parte.El mormăi un „mulțumesc” și,când se apropie mai mult de ea,Cay îi simți căldura trupului pe spate.

Poate că datorită confortului sau a sunetului liniștitor al ploii, închise ochii și adormi.

CAPITOLUL 7

-N-o să mă îmbrac ca un băiat, spuse Cay. Categorie, nu! Și nu mai discutăm despre asta.

-Bine! spuse Alex. Atunci, n-o să te mai aud plângându-te. Când o să te îmbraci ca un băiat-o să îți gura închisă-dacă nu cumva o să întâlnești vreun bărbat cu care o să crezi că ar trebui să te măriți și, atunci, vei putea face alte lucruri cu gura.

-Ești dezgustător. Ești mai rău decât oricare dintre frații mei.

-Aici e inclus și Adam? întrebă el. Sau el e prea perfect pentru gânduri murdare? Ea strângea chinga iepei și îi aruncă o privire furioasă pe sub gâtul acesteia. El nu se uită la ea, dar Cay văzu că era foarte mulțumit de sine, gândindu-se că o învinsese într-un duel al cuvintelor.

-Fratele meu Adam nu are gânduri pe care nu le-ar repeta în fața oamenilor în biserică. Ești gata de plecare sau ai nevoie de ajutor?

-N-am nevoie de ajutor, iar fratele tău pare foarte plictisitor, spuse Alex ocolind calul ei, și aplecându-se, o apucă pe Cay de gambă, aproape aruncând-o în șa. Numai anii de experiență și mușchii coapselor o împiedică să cadă pe partea cealaltă. Dar refuză să-i ofere satisfacția de a o auzi plângându-se.

-Ia te uită, deja ești pe jumătate băiat, spuse el. Adevărul e că, dacă n-ai avea părul ăsta, ai putea să treci drept băiat.

În acea frază, el spusese lucrul de care se temea întotdeauna. Mama ei era atât de frumoasă încât bărbații au scris poezii despre ea. Un tânăr compusese un cântec despre frumusețea ei. Dar Cay, singura ei fiică, nu semăna atât cu mama ei cât cu tatăl și cu frații. Ba chiar, când erau mici, cu numai zece luni diferență între ea și Tally, uneori, oamenii îi credeau gemeni-băieți gemeni.

Stând lângă picioarele ei și uitându-se în sus la ea, Alex văzu că îi rănise sentimentele și că abia se abținea să nu plângă. Nu intenționase asta. Adevărul era că, după ce mâncase bine și dormise o noapte întreagă, se trezise în dimineața aceea și văzuse o fată drăguță într-o rochie frumoasă încercând să dea jos o desagă din pom. La început, nu își amintise unde se afla și tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni. Era în prezent și se gândea că niciodată nu văzuse ceva mai frumos- ceea ce era o problemă. Ideea de a o îmbrăca în haine bărbătești îi venise atunci când îi spusese bătrânului Yates că el călătorea cu fratele său mai mic, dar Alex nu îi spusese ei acest lucru, temându-se că avea să reacționeze exact așa

cum făcuse.De ce,oare,credeau femeile că nu existau dacă nu purtau panglici în fiecare clipă?

-Doar pentru o vreme,spuse el cu blândețe.E un oraș în apropiere și azi e duminică.Mă gândesc că putem intra într-un magazin când e închis și să luăm ce ne trebuie.Și lăsăm bani pentru tot ce luăm,adăugă el imediat,căci o cunoștea suficient de bine ca să știe că voia asta.După ce o să te deghizezi,o să putem pleca spre Florida.Te voi lăsa la prietenii lui T.C,unde poți aștepta vreo două săptămâni,după care vei putea pleca acasă.Oamenii nu îi vor da atenție unui băiat care călătorește singur,dar o fată drăguță,singură,nu va crea decât probleme.

-Nu asta crezi și tu.Ție ți se pare că,oricum,arăt ca un băiat.Bănuiesc că vrei să-mi ascund părul sub o perucă.Când el nu răspunse,ea văzu că își pregătea calul.

-Vrei să-mi tai părul,nu-i așa? Alex urcă în șa și,după o clipă,o privi în ochi.

-M-am gândit la asta și părul tău ar strica deghizarea.Și așa pari foarte tânără,iar în haine bărbătești,o să arăți și mai tânără.Dacă ai purta o perucă pudrată,ai atrage atenția.În plus,așa cum călărești,peruca ți-ar cădea și ți s-ar vedea părul. Cay își atinse părul,care îi trecea de umeri.Întotdeauna,părul o ajutase să nu fie comparată cu fratele ei.

-Nu-l tai.Poate mă mai gândesc în privința hainelor.Dar n-o să-mi tai părul.

-Bine,zise el încet.Nu-l tăiem.Dar chiar în acel moment știa că mințea.Nu avea de gând să pună viețile amândurora în pericol din cauza vanității ei.

-Ce-ar fi să conduci tu o vreme? spuse el pe un ton împăciuitor.

Măcar atât putea să facă,ținând cont de ceea ce ar fi putut fi nevoit să-i facă.

Dacă ea nu voia să o facă de bunăvoie,el trebuia să o facă fără permisiunea ei-și acel gând îl speria.Dacă avea să-i taie părul în somn,nu avea să mai poată închide ochii în preajma ei,căci sigur avea să-i taie și ea ceva-și nu avea să fie părul.Călăriră trei ceasuri înainte să se ivească zorile,ținându-se departe de drumurile principale și străbătând câmpuri ori de câte ori puteau.Pe măsură ce mergeau spre sud,era o mai mare distanță între orașe și începură să vadă plantații.Acestea erau asemenea unor orașele,cu tot ceea ce îi trebuia unei familii și angajaților.Cay tăcu aproape tot drumul și Alex știa că motivul era că nu voia să se îmbrace în haine bărbătești,dar el nu vedea altă soluție pentru a o proteja.Din cauza faptului că ea venise într-o rochie care părea făcută din praf de stele,cei care îl urmăreau văzuseră că era femeie.Dacă Alex putea schimba măcar un element al acelei descrieri,erau mai în siguranță.Nu avea să-i spună ei,dar își închipui că se răspândiseră hârtii despre amândoi,iar părul ei era trăsătura cel

mai ușor de recunoscut. Parcă vedea cuvintele „Păr roșu ca focul.” Sau „un păr lung, bogat, de un roșcat închis” și „o piele ca porțelanul, care nu pare să fi fost vreodată expusă la soare.” Cât despre el, ar fi vrut să se bărbierească, dar fotografiile din ziare din timpul procesului fuseseră cu el bărbierit. Dacă s-ar fi bărbierit, ar fi fost recunoscut. De asemenea, Cay îi spusese de multe ori - de prea multe ori, chiar - că barba îl făcea să pară mai bătrân decât era în realitate.

Cay îi aruncă o privire și îl întrebă:

-De ce te uiți așa?

-Așa mă uit eu, zise el morocănos.

-Nu știi de ce trebuie să-ți suport nervii. Eu sunt nevinovată și am intrat în buclucul ăsta doar fiindcă am acceptat să te ajut.

-Cine e nervos acum?

-Am tot dreptul să fiu. Ar trebui să fii recunoscător.

-Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, dar nu-ți mulțumesc că ai făcut să fim prinși aproape.

-Când am...? începu ea, dar apoi închise gura. În clipa următoare, își întoarse calul și porni în viteză înapoi, în direcția de unde veniseră.

Lui Alex îi fu greu să o prindă din urmă, căci calul său era împovărat cu toate proviziile și echipamentul. Când o ajunse, brațul aproape că îi ieși din umăr când încercă să-i ia hățurile ca să o facă să încetinească. Dar ea călărea foarte bine și, oricât ar fi încercat el, nu putea să o întrecă.

-Îmi pare rău, îi strigă el, în timp ce ea se îndepărta, îmi cer scuze. Din toată inima, îmi pare rău pentru ce am spus. Alex era sigur că o pierduse, dar spre surprinderea lui, ea încetini și se întoarse.

-Mai spune o dată. Nu îi stătea în fire să se roage de cineva. Tatăl său îi spusese mereu că, deși nu aveau un titlu sau bani, aveau mândrie și un bărbat nu renunța la asta niciodată. Dar acum se uită la fată și simți că, dacă era nevoie, îi săruta și picioarele, numai să-1 ierte. Acel gând, de a-i săruta picioarele, făcu să-i treacă proasta dispoziție și sentimentul de autocompătimire.

-Îmi pare rău, spuse el, dar o umbră de zâmbet îi apără pe buze. Ai avut curaj și forță ca să faci ce ți-a cerut T.C. Connor și te rog să mă ierți pentru ce am spus.

-Chiar vorbești serios sau o spui doar așa, ca să nu te las singur aici?

El aproape că se înecă la auzul vorbelor ei. I-ar fi fost mai bine fără ea, dar n-ar fi spus asta. Se întrebă ce fusese în mintea lui Angus McTern Harcourt când își învățase fiica să călărească astfel. Dar era pe jumătate scoțiană, așa că, poate, era ceva ce avea în sânge.

-Tot mă privești ciudat.

-Mă gândeam că ai putea câștiga o cursă.Dacă aveam caii mei de curse și nu eram în buclucul ăsta,noi doi puteam să câștigăm o avere din curse.

Cay nu se putu abține să nu zâmbească.

-De aceea erai așa prost dispus azi-dimineață? Pentru că nu mai ai caii de curse? El dădu să-i spună adevărul,că se temea de viitor și de ce s-ar fi întâmplat dacă erau prinși,dar nu o facu.În schimb,privi în jos și zise:

-Mă gândeam ce îngrozitor ar fi să fie nevoie să tai un păr ca al tău.Dar ești prea frumoasă cu bogăția asta de păr.Alex era sigur că avea să-i spună că e un mare mincinos și avea să plece în goană,nevrând să-l mai vadă vreodată,dar nu o făcu.Ci își atinse părul și zâmbi.

-Chiar crezi asta?

-Categoric,zise el cu sinceritate.

-Bănuiesc că m-am aprins prea repede,zise ea.A fost întotdeauna un defect al meu.Adam zice că e cel mai mare defect.

-Și,desigur,Adam are întotdeauna dreptate,murmură el.

Ea îl privi atent,încercând să-și dea seama dacă o tachina sau era sincer.

Alex se forță să nu izbucnească în râs.

-Acum vrei să vii cu mine,fetițo?

-Doar dacă îmi spui pe nume,zise ea.Știu că ți s-a spus tot numele meu,dar mi se spune...

-Cay,spuse el.De la inițialele tale C-E-H.Fratele tău Nate a crezut că ăsta e numele tău,pentru că mama ta broda inițialele astea pe toate lucrurile înainte de nașterea ta.Era convinsă că vei fi fată.Deci,Cay,ești gata să pornim? Ar trebui să ajungem în oraș foarte curând.

Când își întoarse calul și porni spre sud,sperând că ea avea să-l urmeze,Cay nu se clinti.Ce de lucruri îi spusese unchiul T.C! După părerea ei,spusese unui străin prea multe despre familie.Încruntată,porni după el,într-un târziu.

Auzind clip-clop-ul calului ei,el zâmbi în sinea lui și se gândi că,poate,tocmai învățase ceva despre femei.Știa că își călcuse mândria cerându-și scuze și rugând-o să meargă cu el,dar și câștigase,fiindcă ea îl urma acum.Poate că mândria și femeile nu aveau ce să caute împreună.Adevărul era că se bucura că ea alesese să-l lase să o protejeze.

-Nu-mi place asta,șopti Cay când Alex vârî cuiul în încuietore.

-Crezi că mie îmi place? șopti și el.Aș prefera să fiu acasă,cu soția mea,nu aici.

-Iartă-mă,spuse ea.Uneori,uit de pierderea ta.Alex izbuti să deschidă ușa,în cele din urmă.

-Repede,zise el lăsând-o pe ea să intre prima.

Mai rămase câteva secunde afară ca să vadă dacă fuseseră observați.Dar se părea că toți locuitorii orașelului erau la biserică în acea dimineață de duminică, așa că ei erau în siguranță pentru o vreme.

-E un magazin drăguț,spuse Cay uitându-se la rafturile bine aprovizionate.

În spate erau haine.

-Nu e Charleston sau New York,dar pentru locurile astea,nu-i rău.

Lui Alex nu-i păsa cât de bun era magazinul,atâta timp cât puteau să ia ce le trebuia și să plece înainte să fie prinși.

-Trebuie să plecăm repede,zise el încet.Și să nu facem zgomot.

-Mereu crezi că nu știi nimic,spuse ea ducându-se în partea din spate.

Alex luă o geantă mare de pânză din spatele tejghelei și începu s-o umple cu biscuiți și mere uscate.Nu îi spusese lui Cay că își făcea griji că vestea despre implicarea lui T.C.În evadare ajunsese la urechile domnului Grady,care, probabil,căuta un bărbat care semăna cu Alex.Nu voia să creadă că,după atâta drum,ar fi putut să ajungă într-o cursă.

Când n-o auzi pe Cay,se gândi că își schimba hainele și nu vru să o deranjeze.

Lăsă geanta lângă ușă și porni spre partea din spate a magazinului.Acolo erau dulapuri pline de haine,nu de calitatea celor cu care era obișnuită ea,dar practice și bine făcute.Îi luă doar câteva clipe să își scoată zdrențele murdare și să-și pună o pereche de pantaloni maro,o cămașă albă cu o eșarfă la gât și o vestă lungă de un verde închis.Când văzu un raft cu pălării de pai cu boruri largi,luă una.Avea să-1 protejeze de soarele Floridei.

Se gândi că arăta ca un proprietar de plantație,cu siguranță nu ca un proaspăt evadat,de origine din Scoția.Zâmbind,ieși din cabină să-i arate lui Cay și să vadă ce găsisese ea,dar când o văzu,se opri brusc.

În spate,era o oglindă înaltă și ea stătea în fața ei,periindu-și părul tăcută.El credea că se obișnuise deja cu ea,dar niciodată nu o văzuse fără pelerină.Rochia era zdrențuită la poale,dar era încă frumoasă.Decolteul era adânc și lăsa să se vadă rotunjimea sânilor.Mânețile scurte scoteau la iveală brațele lungi și goale.Rochia era strâmtă pe sâni și,chiar sub ei,era prinsă cu o panglică,iar de acolo cădea liberă până în pământ.El rămase nemișcat,privind-o și gândindu-se cum se îmbrăcase ea pentru a merge la bal în Charleston.Probabil că se imaginase stând de vorbă cu bărbați tineri sub clar de lună,poate chiar adăugând încă o cerere în căsătorie pe lista ei,despre care să le povestească nepoților.Dar,din cauza bunătății ei,acceptase să facă un lucru pe care puține femei bogate-sau sărace-l-ar fi făcut.Își riscase viața ca să salveze un bărbat pe

care nu îl văzuse niciodată și despre care avea motive să creadă că era vinovat de crimă. O privi cum își peria părul și bănuî că se gândea că e pentru ultima oară. După expresia de tristețe de pe chipul ei, își dădu seama că avea să fie de acord să-1 taie. Cât ar fi vrut să dea timpul înapoi! Dacă ar fi putut, s-ar fi întors... Nu se putea gândi la asta, căci știa că s-ar fi întors la vremea când fusese cel mai fericit, atunci când se însurase cu Lilith. Trăgând aer în piept, Alex se duse la ea.

-Îmi acorzi acest dans, domnișoară Cay?

Întinse brațele și speră că nu o deranjau părul lui murdar și mirosul de închisoare, care îi intrase în piele. Însă ea fusese bine educată. Îi zâmbi grațios, își ridică puțin fusta și îi dădu mâna. Când îi atinse mijlocul cu vârfurile degetelor, Alex își dori să fi avut muzică, dar nu putu decât să fredoneze o veche baladă scoțiană pe care i-o cânta mama lui. Nu era un dans cu schimbare de parteneri, ci unul intim, doar pentru ei doi. Când ea începu să fredoneze cu el, arătându-i că știa cântecul, el zâmbi și o învârti printre mese și rafturi, prin fața tejghelei și prin spate. Când ea luă o sticlă maro și o puse pe tejghea, el nu se putu abține să nu râdă. Nu uitase de ce se aflau acolo. Trecură câteva minute până o duse înapoi în fața oglinzii, după care se înclină ușor și se îndepărtă de ea.

-Trebuie să recunosc, domnișoară Cay, că niciun dans nu mi-a plăcut atât de mult ca acesta.

-Nici mie, spuse ea, făcând o reverență, îndepărtându-se de ea, el se gândi că era foarte frumoasă în rochia aceea lungă și albă și așa voia să și-o amintească. Era fata care îi salvase viața.

-Va trebui să mă ajuți, spuse ea. Alex o privi uluit. În toți anii în care corespondase cu fratele ei, Nate nu pomenise că sora lui era atât de frumoasă.

-La ce să te ajut?

-Să mă dezbrac. Lui Alex îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă.

-Vrei să te ajut... să te dezbraci? Ea îi zâmbi dulce.

-Dacă trebuie să călătorim împreună, trebuie să te porți ca frații mei, zise ea și se întoarse cu spatele, ridicându-și părul. Poți să începi prin a descheia nasturii de la spate.

-Cred că sunt o mie. O să stăm aici toată ziua.

-Ești un bărbat însurat, deci, trebuie să știi să deschei nasturii unei rochii.

-Am fost însurat doar câteva ceasuri, zise el chinându-se la al patrulea nasture.

Cay îl privi peste umăr.

-Câteva ceasuri? Deci, n-ați...?

-Nu că ar fi problema ta, dar nu, n-am făcut-o.

-Hope a zis că ai adormit în noaptea nunții, dar n-am crezut-o.

-N-am adormit.Am fost drogat.

-Ah,da,un pahar de vin și,apoi,ai adormit.Cine te-a drogat?

-Dacă știam,puteam să mă salvez la proces.

-Hope a zis că ușa era încuiată pe dinăuntru și că numai tu și soția ta erați în cameră.

-Ăsta e singurul lucru adevărat,zise Alex descheind ultimul nasture.Gata,scoate-ți rochia și hai să mergem.Ar putea veni cineva.

-Duminica? Nici vorbă.Nici măcar tata nu muncește duminica.

-Bănuiesc că asta înseamnă că nimeni n-o face.Se uită la spatele rochiei ei de parcă ar fi escaladat un munte și era mândru de ceea ce făcuse.

-Întoarce-te,îi spuse ea.Eu sunt fată,tu ești bărbat,așa că...

Se opri brusc și se uită la el,dându-și seama abia atunci că el purta haine noi.

-Îți place? întrebă el desfăcând brațele.

-Arăți ca un proprietar de plantație,spuse ea încet.Îți stă bine.

Se întoarse cu fața la oglindă,dar continuă să-1 privească pe el.

-Dar faptul că ești cel mai murdar bărbat din țară și că ai păduchi șterge tot efectul.El își trecu mâinile prin păr.Altă dată îl ținea legat la ceafa cu o panglică neagră,dar acum era neîngrijit și ea avea dreptate în legătură cu faptul că era foarte murdar.

-Poate o să-1 spăl când o să ajungem acolo unde trebuie.

-Nu.O să faci o baie azi,altfel nu mă îmbrac cu haine bărbătești.Alex zâmbi.

-Prea târziu.N-o să poți să închei toți nasturii ăștia fără ajutorul meu.Cay luă o rochie de pe un raft din apropiere și o ridică.Era o rochie simplă,maro,cu negru în jurul gulerului.El nu avea de gând să-i spună,dar dacă avea de gând să poarte rochii,el o prefera pe cea albă pe care o purta acum.Se obișnuise cu felul în care sclipea în razele soarelui.Ea păru să știe,printr-un instinct misterios,că lui nu-i plăcea să o vadă în rochia aceea.

-Trebuie să faci o baie.

-Promit să mă spăl,spuse el zâmbind.Nu sunt un barbar,deși tu așa crezi.

Cay se uită din nou în oglindă.Se înfășură în rochia ei frumoasă,după care îi aruncă o privire lungă lui Alex,iar el se întoarse cu spatele.Ea lăsă rochia să cadă și păși afară din ea.Se privi în oglindă,cu pantalonașii care îi ajungeau până la genunchi,și la ciorapii ruți.Aceasta fu ultima imagine a ei ca fată.

Mai rău,știa că avea să aibă nevoie de ajutorul lui ca să-și scoată corsetul.

Camerista ei i-1 strânsese cu câteva zile în urmă și,de atunci,nu-1 mai scosese.

-Trebuie să-1 deschei,spuse ea.

-Va trebui să mă întorc.Sau mă leg la ochi?

-Te leagă la ochi când te împuşcă pentru că desfăci corsetul unei femei fără voia ei,dar eu îţi cer s-o faci,aşa că e în ordine.Râzând,Alex se întoarse şi Cay fu încântată când îl auzi ţinându-şi răsuflarea.Era singurul bărbat care o văzuse în lenjeria intimă.În afară de tatăl şi de fraţii ei,se gândi ea,dar ei nu contau.Tally îi pusese odată praf de scărpinat în corset chiar înainte să-1 întâlnească pe vechiul prieten al mamei ei,Thomas Jefferson,care devenise guvernatorul Virginiei.
Amintindu-şi ce a făcut Tally după aceea,nu putu să nu zâmbească.

-De unde încep? întrebă el uitându-se la şireturile corsetului.

-Gândeşte-te că e harnaşamentul unui cal şi desfă-1.

-Aş putea folosi cuţitul şi...

-Nu! zise ea.Fără cuţit.El fu cât pe ce să facă o glumă despre „nu încă”,în sensul că nu avea să taie nimic până când nu avea să se ocupe de părul ei,dar se răzgândi.Şireturile formaseră un nod foarte strâns în ultimele zile şi îi luă mult timp până când îl desfăcu.Când începu să le desfăcă,simţi cum ea respira din ce în ce mai adânc.

-Camerista mea le-a legat mai strâns ca de obicei pentru bal,spuse Cay respirând din nou.

-Nu e dureros?

-Sigur că e,dar vouă,bărbaţilor,vă place un mijloc subţire.El se aplecă şi se uită mai bine la şireturi.Se părea că fata le înnodase şi la mijloc,nu numai sus.

-Dar rochiile pe care le purtaţi azi vă ascund talia.

-Serios? întrebă ea cu inocenţă în glas.El desfăcu nodul şi se îndepărtă de ea zâmbind.Îl prinsese.Modă cu talie înaltă nu ascundea prea mult.

-Nu,nu ascund prea mult.Când o femeie stă în faţa luminării,se vede...

Îşi drese glasul.

-Gata.Cay ieşea deja din corset.Alex vru să se întoarcă,dar ea începu să se învârtă într-un fel,încât el nu putu să nu se uite la ea şi să nu râdă.

-Pot să respir!exclamă ea scărpinându-şi spatele prin bluziţa de bumbac şi, văzând că degetele nu rezolvau cine ştie ce,se duse la perete şi se frecă de el.

-N-ar fi trebuit să te temi de urs,probabil că te-ar fi luat una de-a lui.

-Mai taci,îi spuse ea pe un ton de glumă.Dacă ai fi stat zile întregi strâns în corset,fără să-1 scoţi nici măcar noaptea,ai...Se întoarse spre el.

-Fă-te util şi scarpină-mă pe spate.Simt că înnebunesc.Alex ezită,dar se conformă,până la urmă,scărpinându-i spatele prin material.

-Ştiu că eşti slab,dar sigur poţi să te descurci mai bine de-atât.El începu să o scarpine mai tare şi,când unghiile nu mai erau de-ajuns,scoase cuţitul şi folosi mânerul,frecându-i spatele până când fu sigur că îi luase şi pielea.

În cele din urmă,ea zise:

-Mult mai bine.Dar continuă să se răsucescă,să-și rotească umerii și să-și miște brațele.Din nou,el se minună de cât de drăguță era.De ce Nate nu pomenise niciodată acest lucru în scrisorile sale?

-Crezi că poți să te îmbraci acum,fetițo?

-Sigur.Cu ce?

-Cu orice numai să te acopere,mormăi el și porni să caute alte lucruri de care aveau nevoie.Pe tejghea,era sticla pe care o pusese ea în timp ce dansau.Pe etichetă scria „ulei de iasomie”.Se părea că,deși avea să poarte haine bărbătești, ea avea de gând să miroasă frumos.Desigur că avea să-i spună că așa ceva nu se putea,dar nu avea să-i strice buna dispoziție acum.Puse sticla înapoi pe raft.

Cay avea probleme în a-și alege hainele.Avea în continuare cămășuța pe ea,dar când puse o cămașă bărbătească peste ea,sânii tot i se vedeau.Și se mișcau ușor când mergea.Nu avea să-i spună scoțianului despre acea problemă și să-i ceară părerea.Trebuia să se uite în jur după un material cu care să-și înfășoare sânii.

Într-un colț erau câteva baloturi de material și foarfece,așa că tăie o bucată de muselină albă și făcu un fel de bandaj mare.Nu strânse prea tare,doar cât să-i împiedice să se mai miște,după care puse cămașa din nou.

Nu îi luă mult să își pună și celelalte haine.Schimbă ciorapii de mătase ruți cu unii mai groși,bărbătești,iar pantalonii intrară ușor pe picioarele ei subțiri.Îi fu greu să-i încheie,cu atâția nasturi și bride,dar se descurcă.Vârî cămașa în pantaloni,își puse apoi o vestă și o haină ușoară de lână.Din mers,luă o pălărie de pai și se duse la tejghea.

-Ei bine? spuse ea în spatele lui Alex.

El se întoarse,îi aruncă o privire lungă,dar nu spuse nimic.

-Nu-ți place? Am făcut ceva greșit? Nu sunt obișnuită cu pantalonii,dar cred că i-am încheiat bine.El trecu în spatele ei,tăcut,o apucă de umeri și o împinse ușor spre oglindă.Imaginea era a unei fete în haine bărbătești.Părul îi cădea pe umeri în bucle groase și încă mai avea cerceii de perle în urechi.Era uluitor că rămăseseră acolo atâta timp,dar îi strânsese mereu.Fără un cuvânt,Alex întinse mâna și ea știu ce voia.Desfăcu cerceii și i-i puse în palmă.

-O să-i pun la un loc cu celelalte haine și îi luăm cu noi.

-Sigur c-o să luăm și rochia.Poate voi putea s-o repar.N-am de gând să port hainele astea oribile toată viața.După ce vei pleca împreună cu ceilalți,voi redeveni fată.

-Și să călătorești până în Virginia ca femeie singură? Sigur,nu.Regretă acele cuvinte din clipa în care le rosti,dar ea nu spuse nimic.În schimb,se învârti iar.

-Ce faci acum?

-Mă mișc.E foarte ciudat fără corset.Port așa ceva în fiecare zi de la doisprezece ani.

-Doisprezece? întrebă el.Ai fost legată cu așa ceva de când ai fost puțin mai mult decât un copil?

-Desigur.Cum altfel poate avea o femeie un mijloc subțire? Doar nu-ți închipui că o mamă așteaptă până când fiica ei ajunge adultă ca să-i facă mijlocul subțire,nu?

-Niciodată nu m-am întrebat cum de au femeile mijlocul subțire.Cred că m-am gândit că așa s-au născut.Cay scutură din cap.

-Mai rămâne să-mi spui că tu crezi că femeile au părul lucios și obraji trandafirii de la natură.Din moment ce era adevărat,Alex doar o privi tăcut.

-Cred că ai pierdut mult neavând nici mamă,nici surori.

-Cred că eram un neștiutor până te-am întâlnit pe tine,spuse el încet și,apoi,mai tare: ești gata să mergem,fetițo?

-Va trebui să nu-mi mai spui așa,din moment ce se presupune că sunt băiat.

-Când o să facem ceva cu părul tău,ca să nu mai arăți ca o fată,n-o să-ți mai spun așa.Cay se întrista imediat.

-Cred că,dacă îl spăl și îl pieptăn pe spate când e încă ud,o să stea altfel.

Lui nu-i plăcea tristețea din ochii ei.

-Ar fi ca și cum ai spune asta despre coama unui leu,zise el și se bucură când o văzu zâmbind.

-Adevărat?

-Absolut.Nu cred că am mai văzut vreodată atâta păr la cineva.Și culoarea e superbă.În timp ce vorbea,se îndrepta spre ușă,iar Cay îl urmă.

-Nu crezi că e prea roșu? îl întrebă ea,vrând să-i distragă atenția de la lucrurile pe care le vâra în geantă.El îi luă geanta și îi deschise ușa.

-N-aș schimba niciun fir,zise el,după care mai aruncă o privire în spate,văzu banii pe care îi pusese pe tejghea și închise ușa în urma ei.Odată,am avut un ponei cu o coamă de culoarea părului tău și era preferatul meu.Cay se uită la ușa închisă în urma ei.

-Spui lucrurile astea ca să mă faci să fac ce vrei?

-Da,dar e și adevărul,spuse el încet.Ai un păr superb.Coborî treptele zâmbind.

Înăuntru,simțise lejeritatea hainelor bărbătești,dar abia când încalecă observă cât de diferite erau.În loc să se bazeze pe alții ca s-o ajute să încalece,fără o fustă care să o împiedice în mișcări,puse piciorul în scară și se săltă în șa.Își privi picioarele în pantaloni bărbătești și știu că,dacă mama ei ar fi văzut-o acum,ar fi

leșinat.Edilean Harcourt n-ar fi purtat niciodată haine bărbătești,indiferent de împrejurări.Dar Cay nu putu să nu se simtă mai liberă.Observă că scoțianul o privea curios.

-Vreau să văd harta cu locul unde trebuie să ajungem,spuse ea cu toată fermitatea de care era capabilă.Nu știa de ce el izbucni în râs deodată,dar îi aminti că trebuiau să nu facă gălăgie,altfel îi putea auzi cineva.

-Cred că am făcut lucruri și mai rele,zise el,după care porni spre sud,urmat îndeaproape de Cay.

CAPITOLUL 8

Cay avusese grijă să nu mai spună nimic despre păr până când nu se opriră pentru noapte.Când îl rugă frumos să se oprească lângă o apă,el făcu ochii mici,parcă întrebând-o ce avea de gând,dar nu spuse nimic.Și într-un asemenea loc se opriră.Tot timpul cât mâncară fructe uscate,biscuiți și murături,ea nu spuse nimic.Abia după ce terminară de mâncat,se ridică și se uită la el.

-E timpul să faci o baie.

-E prea frig,spuse el fără să ridice privirea.

-Cred că sunt vreo douăzeci și cinci de grade și ești scoțian,așadar cum poate să ți se pară ceva prea rece?

-Curentul e prea puternic.

Ea nu trebui să se uite la apă ca să vadă cât de încet curgea.

-Am un săpun potrivit pentru părul tău.

-N-am nevoie,zise el tot fără să se uite la ea.Cât despre tine,cred că e timpul să-ți tai părul.Am luat foarfece,așa că nu trebuie să folosesc cuțitul,dar cred că ar trebui să ne apucăm.Ea știu că încerca să-i distragă atenția,dar nu ținea.

-Miroși atât de oribil,încât trebuie să-mi țin mâna la nas și să respir pe gură.Părul tău e îngrozitor de murdar.Am văzut cozi de vaci mai curate.Puți și nu mai suport.Alex continuă să privească în zare,la apa și la soarele care apunea încet.

Adevărul era că nu voia să scape de mirosul de închisoare de pe trupul său.Știa că era o prostie,dar nu avusese voie să se îmbăieze din ziua în care se însurase cu Lilith și,dacă o făcea,știa că avea să șteargă și ultima legătură cu ea.

Și,apoi,mai era și faptul că era singur cu o tânără pe care începea să o vadă ca fiind chiar atrăgătoare.Pe scurt,credea că e mai bine să o țină departe de el.

-Mie îmi place cum miroși.

-Ei bine,mie,nu.Dacă trebuie să mergem în Florida împreună,vor fi momente în care vei avea nevoie de ajutorul meu și,dacă vrei să ți-1 ofer,va trebui să fii curat.Când văzu că nu face nici o mișcare,ea se duse la cal și începu să pună

șaua pe el.El zăbovi mai mult decât se așteptase ea înainte s-o oprească,dar o făcu.

-De ce nu te-a pus tatăl tău pe genunchi și nu te-a învățat să ascuți de oamenii mai în vârstă ?

-Tata n-ar lovi niciodată un copil,dar mama...îl privi furioasă.

-Nu mă face să vorbesc despre familia mea! Uite apa și săpun găsești în geantă. După ce termini,o să-ți dau pe păr cu ulei de iasomie.Alex făcu un pas în spate,privind-o cu groază.

-N-o să faci asta.

-Uleiul ucide tot ce ar putea fi acolo.

-Dar mirosul...n-aș suporta mirosul ăla.Când văzu că nu avea de gând să cedeze,el se uită spre apă.

-Nu,n-o s-o fac.

-Bine,spuse ea cât putu de calmă.Dar eu voi face o baie.

Se duse în păduricea din apropiere și își scoase pantofii,înjurându-1 continuu.

-Poate vrea terebentină,mormăi ea.Așa,ar mirosi mai mult ca un bărbat.Bine.Să stea cât de murdar vrea,că nu-mi pasă.Dar n-o să mai împart pelerina cu el și nici n-o să mai doarmă lângă mine.N-o să...Se opri când auzi un plescăit puternic.Ori era un pește mare,un urs care venea să-i mănânce,ori...Se apropie de apă și îl văzu pe scoțian doar cu capul afară din apă.

-Poate că e cald afară,dar apa e rece,zise el și,chiar dacă lumina era mai slabă,ea văzu că era deja roșu la față.

-În Scoția,apa e mai rece,zise ea râzând.

-Da,dar nu intru în ea gol.Cay continuă să zâmbească și se întoarse în pădure.Era singură cu un bărbat gol care ar fi putut fi un criminal,dar ea zâmbea.Chiar și ei i se părea ciudat.

-Nu vii,fetițo? Părea un bărbat în vârstă care striga o fată,ceea ce așa și era,dar ea știa că glumește.

-Folosește săpunul.Sper doar că e suficient de bun ca să îndepărteze o parte din mizerie.

-N-ai putea să vii să-mi arăți cum să fac? strigă el pe un ton șicanator.

Cay nu se vedea,dar râdea.Când el nu mai spuse nimic și se auziră mai multe plescăituri,ea aruncă o privire pe după un copac.El era în apă până la piept și își săpunea părul,tremurând.Apoi se scufundă în apă și ea îi văzu șezutul.

Chicotind,începu să-și scoată restul hainelor.

Oare ce avea să facă el dacă intra și ea în apă? se întrebă ea.În grupul ei de prietene,Jessica Welsh era cea care flirta.Odată,mama lui Cay spusese că era de

mirare că Jess nu fugise cu un bărbat la treisprezece ani,ținând cont de trecutul mamei ei,Tabitha.Cay vruse să știe toată povestea,dar mama ei nu continuase.

-Ce aş face dacă aş fi Jessica? întrebă ea tare.

Se gândi că s-ar fi dezbrăcat și ar fi intrat goală în apă.Lumina slabă a amurgului,aerul cald,faptul că era singură cu un bărbat...Totul părea potrivit.

Dar Cay se rezemă de trunchiul unui copac și oftă.El nu era bărbatul potrivit.Era un bărbat pe care nici nu îl cunoștea bine,mult prea în vârstă pentru ea și familia ei nu ar fi fost mândră de alegere.Chiar dacă avea să se dovedească nevinovăția lui,întotdeauna avea să poarte stigmatul acuzațiilor și al procesului.

Nu,se gândi ea oftând din nou.Poate că împrejurările erau potrivite,dar bărbatul nu era.Așteptă până când îl auzi ieșind din apă și abia atunci intră ea.Stătu mai departe de locul în care fusese el și,deși ar fi vrut să înoate și să se joace în apă-care era mai rece decât părea-nu o făcu.Se săpuni,își spală părul,și-1 clăti,după care se șterse cu unul dintre cele două prosoape puse de unchiul T.C.

Când se întoarse în tabără,văzu că el făcuse focul și stătea acolo cu hainele curate,arătând și mirosind mult mai bine.Poate că lumina era de vină,dar părea mai tânăr și,poate,chiar puțin chipeș.

-E mai bine? întrebă el.

-Mult mai bine.Doar că,acum,n-o să mai pot să te găsesc doar după miros.

Părul îi era ud și curat,nu mai stătea zbârlit.

Cay îi întinse sticla cu ulei de iasomie.Văzuse sticla de ulei,făcut probabil de soția patronului,și știa că avea să ucidă păduchii și orice alte astfel de vietăți.Dar la fel făceau și alte uleiuri.Scopul era să sufoce vietățile.Alesese uleiul de iasomie,pe pentru că îi plăcea mirosul foarte mult.Îl luase din nou,după ce Alex încercase să-1 ascundă.Alex nu spuse nimic,dar dădu din cap în semn că putea să-1 folosească.Când ea se așeză lângă el,cu un pieptene în mână,Alex făcu ochii mari.

-Ce ai de gând să-mi faci? o întrebă el încet.

-Nu ceea ce sperî.Apleacă-te ca să-ți văd părul.Zâmbind,el se așeză în fața ei,dar când ea nu făcu nimic,el ridică privirea.

-Ești prea înalt și nu ajung,zise ea așezând prosopul ei umed în poală.Întinde-te și pune capul aici.

-Fetițo,nu cred că...

-Că îți poți stăpâni „pasiunea” față de mine? întrebă ea fără să zâmbească.Ți-e teamă că,dacă mă atingi,te vei îndrăgosti pe loc?

El știa că glumește și nu-i plăcea,dar pe de altă parte,avea un talent de a-1 face să râdă.

-O să mă păstrez pentru o femeie mai în vârstă și ți-l las pe Michael.

-Micah,spuse ea când el puse capul în poala ei și începu să-i pieptene părul.
După ce i-l descurcă,turnă puțin ulei și se apucă să îl frece.Parfumul minunat de iasomie înmiresma aerul în jurul lor.

-I-am făcut asta odată fratelui meu Ethan când și-a murdărit părul de miere și ceară de albine.Tata voia să-i radă părul,dar eu n-am suportat gândul,așa că am zis că rezolv eu problema.

-Câți ani aveai ?

-Cred că unsprezece.

-Și el?

-Paisprezece.

-Ai fost mereu ca o mamă pentru ei?

-Nicidecum,spuse ea masându-i scalpul.Deși ea se tot plânse că el ar fi avut păduchi,nu simțea nimic în afară de scalp și de părul prea lung.

-Poate am fost puțin ca o mamă pentru Ethan,dar el e cel mai dulce dintre toți frații mei și cel mai blând și cel mai drăguț.

-Drăguț? Ca o fată?

-Nu.Cel puțin,nici o fată nu crede că e drăguț în acest sens.Femei de toate vârstele îi dau târcoale.

-Trebuie să fie plăcut.

-Lui îi place.Mama nu e prea încântată.Zice că femeile din generația mea nu mai au niciun pic de rușine,că fetele din ziua de azi se aruncă în brațele bărbaților.

-Ca tine cu tânărul tău?

-Eu n-am...

-Nu te-a învățat să...? întrebă el arătând spre gură.

-Nu,spuse ea șovăitor.Jessica mi-a spus despre asta.Ea are mai multă experiență cu băieții decât mine și celelalte prietene ale mele.

-Deci n-ai făcut nimic din ce nu trebuie cu acest băiat Micah?
Lui Cay nu-i plăcu felul cum vorbea,la fel ca tatăl ei.

-Nu e un băiat.Are treizeci de ani,n-a fost însurat niciodată și ține slujba duminica.Alex se răsuci și se uită la ea.

-E preot? Te gândești să te măriți cu un preot?

-Ce e rău în asta?

-Ai acceptat să ajuți un condamnat să evadeze.Nu crezi că nu e ceva ce ar trebui să facă o soție de preot?

-Ți-am spus că n-am făcut-o pentru tine,ci pentru unchiul T.C.

-Omul care a fost îndrăgostit nebunește de o femeie pe nume Bathsheba?

-Da,zise ea,fără să înțeleagă unde voia să ajungă.

-Spune-mi,copilă,T.C.a făcut vreodată ceva în legătură cu pasiunea lui?

Se uită la ea când văzu că nu spunea nimic.

-Haide,văd pe chipul tău.Ce-a făcut?

-A sperat.

-A sperat s-o găsească singură într-o zi pe femeia iubită?

-Nu! spuse ea întorcându-i capul.Bathsheba a făcut o fată pe nume Hope,care seamănă foarte mult cu unchiul T.C,adăugă ea privindu-l furioasă.Dacă te mai uiți așa la mine,o să-ți torn uleiul în gură.Alex închise ochii,dar continuă să zâmbească.

-Nu zic decât că,dacă te măriți cu pastorul și oamenii află ce ai făcut,n-o să fie ușor pentru soțul tău.Dar s-ar putea să fie un bărbat înțelegător și să te ierte pentru păcatele tale.

-Eu n-am...Se opri brusc,neștiind ce să spună.Ce avea să facă Micah când avea să afle ce făcuse? Cum putea să-i explice ea că petrecuse zile întregi singură cu acel bărbat,că îi ținuse capul în poala ei,chiar,dar că nu se întâmplase nimic necuvenit? Când văzu cum o privea Alex,ca și cum i-ar fi ghicit gândurile,fu tentată să își pună în aplicare amenințarea și să-i toarne ulei în gură.

-Uiți că ești un criminal condamnat și că suntem singuri aici?

Știu că nu vrei să-ți vorbesc despre...despre bărbați.

-Și pe bună dreptate.Voiam doar să știu că n-ai făcut ceva ce n-ar fi trebuit.

-Cu cât te cunosc mai mult,cu atât aduci cu unul dintre frații mei.

-Cu care?

-O parte Nate și o parte Tally.

-Dar nu cu frumosul Ethan?

-Sigur nu cu Ethan.

-Dar cu perfectul Adam?

-Adam e unic.Nimeni nu-i ca Adam.O vreme tăcură amândoi și Alex închise ochii,lăsându-se învăluit în parfumul de iasomie.

-Jur că m-ai făcut să cad în transă.

Mângâindu-i părul,ea începu să se gândească mai mult la familia ei și la situația în care se afla,la faptul că nu știa încotro merge și ce urma să se întâmple.Toată viața ei fusese bine plănuită și întotdeauna știuse ce voia să facă.Ar fi putut să se deseneze pe ea la treizeci de ani.Până atunci,avea să aibă doi băieți și o fată.Nu trebuia decât să decidă care avea să-i fie soț.Acum se întrebă dacă vreunul dintre претенdenții ei avea să o mai vrea după ce fusese o fugară.

Deodată,ochii i se umplură de lacrimi și una căzu pe fruntea lui Alex.

El stătea cu ochii închiși, simțindu-se relaxat pentru prima oară după mult timp, dar știa ce simțea ea. Nu îi plăcea să facă o fată să plângă, mai ales o fată dulce și inocentă ca ea.

-Știai că am venit în țara asta pentru cursele de cai? zise el atât de încet încât ea abia îl auzi.

-Nu. Eu... Ea își trase nasul și își reținu lacrimile.

-De fapt, știu foarte puține lucruri despre tine.

-Doar ce ai citit în ziare, zise el.

-Nici nu le-am citit. Tot ce știu e ce mi-a spus Hope. Când vorbele ei nu avură niciun efect asupra lui, ea făcu așa cum ar fi făcut cu unul dintre frații ei, începu să-i mângâie părul într-un fel care știa că avea să-l liniștească.

-Îți mai plac și alte animale în afară de cai de curse?

-Îmi plac toate animalele, zise el. Păsări, cai, ratori.

-Dar păianjenii? El zâmbi.

-Mai puțin, dar da. În Scoția, am făcut un lucru foarte rău. De două ori.

Ea continuă să-i pieptene părul răsfirat în poala ei.

-Și frații mei au făcut unele lucruri care nu i-au plăcut tatei. Odată, nu știu exact ce-a făcut Nate, dar tata a fost supărat pe el o săptămână întreagă.

Alex nu se putu abține să nu zâmbească. Știa exact ce făcuse Nate, de ce o făcuse și ce crezuse tatăl său că făcuse. Dar nu avea de gând să-i spună lui Cay asta.

-Mi-am împerecheat în secret iapa cu armăsarul lordului Brockinghamst. De două ori.

-Adevărat? întrebă ea râzând.

-Da. Aveam o iapă superbă, tare năbădăioasă. Puțin ca tine. Am dus-o în Anglia și am așteptat până când cel mai rapid armăsar al tipului a fost scos la păscut noaptea. Cerea mult ca să-și împerecheze animalul cu o iapă și eu nu-mi permiteam.

-Deci, ai furat ceea ce nu-ți aparținea.

-Îmi place să cred că i-am oferit armăsarului plăcerea de a se împerechea cu frumoasa mea iapă în noaptea aceea.

-Deci, ai fost filantrop.

-Mai mult sau mai puțin, zise el zâmbind.

-Și care a fost rezultatul generozității tale?

-Primul pui a fost femelă și, așa cum știi, femelele nu aleargă la fel de repede ca masculii.

-Poate că nu vor, spuse Cay. Poate vor să stea într-un loc, cu familiile lor.

Alex deschise un ochi și se uită la ea.

-O să te duc acasă,fetițo,nu-ți face griji.

-Îmbrăcată ca un băiat? Poate ar trebui să mă apuc să mestec tutun.

El continuă să se uite la ea.

-Poate ar trebui,fiindcă,acum,nu arăți a băiat.Părul tău e...Când întinse mâna să-1 atingă,ea i-o dădu la o parte.

-Vorbeam despre cai.

-A,da.El întoarse capul din nou și închise ochii.Știa foarte bine că orice ar fi fost în părul lui fusese îndepărtat de mult,dar se bucură că ea nu îl dădea la o parte.

-Al doilea a fost o frumusețe,perfect din toate punctele de vedere.

-Asta înseamnă că a fost mascul.

-Desigur.Ce altceva ar putea fi perfect?

Când ea vru să-1 dea la o parte,el râse și o prinse de mână.

-Te necăjesc doar.Nu-ți dai seama? Ea continuă să-i perie părul.

-Și ce-ai făcut?

-Aveam un plan.

-Ce plan? El ar fi vrut să-i spună,dar nu putea,căci în acel plan era implicată familia ei.Știa că,în urmă cu vreo zece ani,tatăl lui Nate,al lui Cay,cumpărase o fermă de cai nu departe de Edilean.Erau o casă,un grajd,un pârâu,un iaz,tot ce îi trebuia unui om ca să crească o familie și cai.Nate îi scrisese despre acel loc și îi spusese că tatăl său avea prea multe de făcut ca să mai aibă grijă și de el,așa că ferma pierdea bani.Când Alex i-a scris că părea ferma visurilor lui,Nate 1-a implorat pe tatăl său să nu o vândă,insinuând că,într-o zi,poate avea să o vrea pentru sine.Posibilitatea ca,într-o zi,să aibă o fermă lângă prietenul său îl impulsionase pe Alex.Tatăl său îi vorbise despre oportunitățile pe care le putea avea în America și Alex visase de mult să ajungă acolo.Planul său fusese de a câștiga suficienți bani din cursele de cai pentru a cumpăra ferma și,apoi,tatăl său putea veni în America pentru a fi lângă el.Totul o luase puțin razna când o cunoscuse pe Lilith și se însurase cu ea înainte de a avea banii pentru fermă,dar știa să recunoască dragostea atunci când o întâlnea.Desigur,Lilith nu era o soție tipică de fermier,însă el fusese convins că era un lucru care se putea rezolva.

-Care era planul tău? întrebă Cay când el nu răspunse.

-Să câștig mulți bani.Nu pentru asta vine toată lumea în America?

-Și ai câștigat?

-Da,spuse el deschizând ochii și privind în gol.

Era lumină de la foc,dar soarele apusese și întunericul se lăsase repede.

-M-am imbarcat pe un vapor cu trei cai,mama și doi pui.Planul era să împerechez iepele și să particip la curse cu masculul.Tarka era rapid...

-Tarka? Așa îl chema pe cel mai rapid ponei al tatei pe vremea când trăia în Scoția.L-am călărit când eram mică.Alex fu cât pe ce să spună că Nate îi scrisese despre acea poveste și că de aceea alesese acel nume,dar nu o facu.

-E un nume destul de des întâlnit.

-Da? Mie mi se părea neobișnuit.Ți-ai adus caii în America să participe la curse? Sau doar pe Tarka?

-Iapa cea mică putea să-i întrecă pe cei mai mulți.Îl păstram pe Tarka pentru când voiam să câștig mult.

-Înțeleg.Îți făceai să creadă că pot să te învingă și veneai cu alt cal.Îl țineai ascuns?

-Ai o minte aiurită,spuse el,dar zâmbi.

-Asta ai făcut?

-Da,exact așa am făcut.L-am ținut pe Tarka ascuns,așa încât niciunul dintre bogătașii ăia nu l-au găsit.Am participat la curse și le-am pierdut.Apoi l-am adus pe Tarka,zise el zâmbind larg.Să-1 fi văzut.Mare și negru și frumos ca răsăritul soarelui.Era un animal splendid și știa asta.Mergea cu capul și coada sus și nici nu se uita la ceilalți cai.Și alerga! Gonea pe pistă ca și cum ceilalți cai erau acolo ca să pască.Îi întrecea cu mult.Nimic în America nu îl atingea.Cay se încruntă.

-Vorbești de parcă a...,zise ea și ezită.De parcă n-ar mai trăi.

Ce s-a întâmplat cu el?

-Nu știu,spuse el și bucuria îi dispăruse din glas.Când am fost acuzat de crimă, mi-au luat tot ce aveam.L-am întrebat pe T.C.ce s-a întâmplat cu caii mei,dar nu știa și n-a putut să afle nimic.

-Trebuia să-i spui unchiului T.C.că ai găsit o plantă pe care n-a mai văzut-o nimeni vreodată și ar fi mutat și munții.Alex zâmbi.

-Mereu mă faci să râd,zise el și se întoarse pe o parte uitându-se la ea.Când o să-mi reabilitez numele,o să-i iau înapoi pe Tarka,pe mama lui și pe sora lui.

-Și cum vrei să faci asta?

-Am...Dădu să spună că deja făcuse multe lucruri pentru a-și reabilita numele, dar din moment ce fusese implicat și fratele ei,nu putea să continue.

Când T.C.îl vizitase la închisoare,Alex îi scrisese lui Nate despre tot ce se întâmplase.Alex știa că nu avea să-i dea voie să aibă toc și hârtie,așa că scrisese scrisoarea în timpul multor vizite,iar T.C.lua paginile când pleca.Când Alex terminase de scris tot,T.C.plătise un om ca să-i ducă scrisoarea lui Nate.Alex se gândise că Nate avea să aibă destul timp să vină,dar judecătorul spusese că Alex

comisese o crimă atât de oribilă, încât urma să fie spânzurat la două zile după citirea verdictului. Nu trecuse suficient timp pentru ca Nate să primească scrisoarea și să vină în Charleston să-1 reabiliteze.

-Ce ai? Alex se ridică și mai puse lemne pe foc.

-Nimic. Nu am absolut nimic. Ea știa că minte. Era sigură că vruse să spună că se gândise la ceva, dar nu voia să-i zică ei. Ea îi încredința și viața, dar el nu putea să-i spună nici măcar ce avea de gând să facă pentru a se reabilita. Își trase genunchii la piept și îi înconjură cu brațele. Când puse prosopul alături, parfumul de iasomie se răspândi în jurul lor.

-Poți să-mi spui și altfel decât „fetițo”, te rog? El schiță un zâmbet.

-Atunci când tu o să-mi spui mie cumva.

-E absurd. Îți spun...

-Cum?

-Domnul McDowell.

-Îmi place. Când se întinse, cămașa umedă se lipi pe spate.

-Arată că îi respecti pe cei mai vârstnici. Poate adaugi și un „sir” din când în când, așa cum s-ar cuveni în actuala situație.

-Actuala...? Dacă nu te salvam eu, erai mort acum. Când te-am văzut prima oară mergeai pe jos și erai urmărit de oameni care trăgeau în tine. Ce s-a întâmplat cu cei care ți-au dat drumul?

-Unul a fost împușcat și celălalt s-a predat, zise Alex încet.

-Cum ai reușit să fugi?

-M-am rostogolit în întuneric și am luat-o la fugă. Nu credeam că o să scap, zise el și o privi zâmbind. Dar o fată drăguță îmbrăcată de bal mă aștepta ca să mă salveze. Arătai ca un înger.

-Atunci n-ai spus așa. Ai zis că ești mort.

-Ai înțeles greșit. Credeam că murisem și am ajuns în Rai.

-Ai zis... începu ea, dar apoi își dădu seama că o tachina. Da, cred că te-ai referit la mine ca la un înger și te-ai bucurat că m-ai văzut acolo.

-Și eu îmi amintesc la fel. Ochii îi străluceau în lumina flăcărilor și ea nu putu să nu zâmbească.

-Fetițo, cred... Se uită la ea.

-Cay, cred că ar trebui să dormim. Măine dimineață plecăm devreme. Ea mormăi.

-Iarăși înainte să se lumineze. Când sunt acasă, camerista mă trezește cu o cană de ciocolată caldă și eu o beau în pat, în timp ce ea mă întreabă cu ce vreau să mă îmbrac în ziua aceea.

-Sună foarte plictisitor, zise el întetind flăcările.

-Ba nu,e...Aruncă o privire în jur.Înaintaseră destul de mult spre sud și plantele începuseră să se schimbe.Observase flori pe care le văzuse doar în desenele unchiului T.C.

-Atunci nu mi se părea plictisitor,spuse ea privind în jos,Alex.

-Ce ai spus?

-Că atunci când eram acasă nu mi se părea plictisitor.

-Asta am auzit.Repetă ultima parte.Ea zâmbi.

-Alex.Asta voiai să auzi?

-Nu.Îmi place mai mult „domnule McDowell”.Ea luă un bulgăre de pământ și îl aruncă în el,iar când îi nimeri brațul,el scoase un sunet ca și cum ar fi fost lovit rău.

-Nu ești un domn.

-Nici n-am vrut să fiu.Voiam doar ceea ce are armăsarul unui domn.Ea se ridică râzând.

-Cred că e timpul să dormim.O s-o rog pe cameristă să-mi încălzească patul și să-mi aducă ciocolata și voi fi gata de culcare.Se așteptă ca el să râdă,în schimb o privea fix.

-Ce este?

-Nu arăți a băiat.

-Asta și sper,spuse ea privind-și hainele.Recunosc că pantalonii ăștia îți oferă multă libertate.Și lipsa unor...lucruri m-a făcut să călăresc mai ușor azi.

-Nu,e vorba de felul cum mergi,cum te miști.Fetițo...Cay,n-o să treci niciodată drept băiat arătând așa.Ea își atinse părul.Nu avea să plângă!

-Știu.Părul meu e...

-Chiar dacă îți rad capul,tot a fată arăți.E felul cum stai,cum miști mâinile.

-Ce e greșit în felul cum mișc mâinile?

-Nu e nimic greșit,dacă ești o doamnă care intră într-o sală de bal.Dar arăți ca o fată în haine bărbătești.

-Ah,spuse ea,înțelegând,în sfârșit,ce voia el să zică.Vrei să mă mișc ca Tally.

-Nu știu,dar încercă.Ea se duse mai departe și,cu pieptul în față,trecu pe lângă el cu un mers care parcă spunea că ea e cea mai tare.

Când se opri,își șterse nasul cu pumnul și îl privi într-un fel de parcă l-ar fi provocat să se bată cu ea.Alex râse încet și,apoi,din ce în ce mai tare.

-Sigur nu vorbești serios.Nu se poate să meargă așa.

-Ba da,tot timpul.

-Să încercăm din nou,dar de data asta,nu ca și cum te-ai pregăti de bătaie.E bine cu umerii în spate,dar leagăna-te mai puțin când mergi.

-Poate mai degrabă ca Adam,zise ea și merse din nou,de data asta,cu pași mari și cu o expresie care parcă spunea că e prea ocupată ca să le acorde atenție celorlalți.Alex își drese glasul ca să nu râdă.

-Nu e bine? Dar Ethan? Alex facu un gest ca pentru a spune că putea să încerce. Cay se întoarse,dar de data asta,merse încet,remarcând tot și,când își opri privirea asupra lui Alex,o făcu îndelung,ca și cum nu îl mai văzuse niciodată,dar i-ar fi plăcut foarte mult să-l cunoască.

-Dumnezeule mare! spuse Alex.Cu siguranță că nu face așa.Cay ridică din umeri.

-Fetele se țin după el pe stradă.

-Ei bine,nu cred că tu trebuie să faci asta.Nu vrem ca oamenii să se ia după noi. Dar celălalt frate? Cum îl cheamă?

-Nathaniel.Nate.Cay se uită în jur după ceva și,apoi,luă un săculeț de piele de lângă șaua ei.

-Să zicem că e o carte.Ținându-l aproape de față,merse fără să se uite la nimic în jur în afară de carte.Când ajunse la capăt,rămase cu capul plecat,dar ocoli un copac.Se întoarse lângă foc și se uită la Alex.

-Ei bine? El nu se putu abține să nu râdă.

-Cred că niciunul nu e cum trebuie.Ai putea să nu...

-Să nu ce?

-Ei bine,fetițo...Cay,n-ai putea să mergi ca mine?

-Ah,adică așa? spuse ea și își umflă pieptul,se încruntă și privi furioasă în jos,la o persoană imaginară.Poți să te grăbești,fetițo? N-am toată ziua la dispoziție.Ești tare neîndemânatică.Și porni grăbită spre întuneric.

-Eu nu...începu Alex,dar apoi clătină din cap.Poate că așa fac.Dar dacă ai merge doar și n-ai spune nimic,ar fi mai bine.

-Ăsta a fost un compliment?

-Nu din partea mea,spuse el,dar zâmbi.Cred că ar trebui să dormim.O să mai lucrăm mâine la mers.

-N-o să-mi spui că trebuie să stau cu picioarele desfăcute,nu?

-Ba da,spuse el grav.

-Poate că e bine.Dacă aș comite un păcat atât de mare,mama mă va găsi oriunde aș fi,zise ea,după care luă pelerina lui Hope de pe jos și se înfășură în ea.

Avea de gând să o folosească pentru a se înveli cu ea și a se întinde pe ea,dar când se uită la pantalonii ei,se gândi la realitatea situației lor.Dacă cineva ar fi ghicit că e femeie și o vedea cu Alex,n-ar fi fost greu să își dea seama cine erau.Puteau ajunge amândoi la închisoare.

-Vreau să-mi tai părul acum,spuse ea încet și nu îndrăzni să-l atingă,altfel izbucnea în plâns din nou.Văzu că el ar fi vrut să zică să o lase pe a doua zi,dar nu o făcu.Îi facu semn din cap spre un buștean din apropiere,pe care ea se așeză, stând cu spatele drept.Alex scoase foarfecele pe care le luase din magazin și trecu în spatele ei.Părul îi era încă umed,dar pe măsură ce se usca,apăreau și buclele.Să tai asemenea păr era o imensă irosire de frumusețe.

Cay se uită la el,văzu că ezita,și ar fi vrut să-i spună să nu-i îngreuneze și mai mult situația.În schimb,se gândi să-l îmboldească.

-Ți-am povestit despre Benjamin?

-Cine e? întrebă Alex luând o șuviță de păr și ținând-o în mână.

Ar fi vrut să o pună pe față,să o simtă pe piele.Între timpul petrecut în închisoare și săptămânile procesului,trecuseră luni de zile în care nu mai simțise atingerea unei femei.

-Ai un al cincilea frate?

-Benjamin e cel mai tânăr dintre претенdenții mei.Are numai douăzeci și doi de ani și e foarte chipeș.Nu ca Ethan,bineînțeles,dar arată foarte bine.Familia lui e foarte înstărită,iar lui îi place să joace și să parieze pe cai.

-Să parieze pe cai? Sigur nu te gândești să te măriți cu un parior!

El tăie și șuvița groasă de păr căzu pe pământ.Când ea simți cum îi era tăiat părul,hotărî să nu plângă.

-Dar mă face să râd și vine mereu cu idei minunate de jocuri.

Cu el ar trebui să mă mărit.S-ar gândi că această călătorie a mea cu un criminal evadat e o mare aventură.

-Ce bărbat e acela căruia nu-i pasă prin ce ai trecut? spuse Alex tăind din nou.

Dacă aș fi vinovat,așa cum crede toată lumea? Ai idee ce aș fi putut să-ți fac până acum?

-Dar n-ai făcut-o,și,la întoarcere,o să-i povestesc totul lui Ben.O să râdă când o să audă că ți-am pus ulei de iasomie în păr.

-Serios? întrebă el tăind încă o șuviță.N-o să fie gelos?

-Ben zice că gelozia e un sentiment prostesc și,când o să fim căsătoriți,să nu fiu niciodată geloasă,orice ar face.

-Parcă are de gând să umble cu alte femei,în timp ce tu stai acasă și ai grijă de copii.

-Nu asta trebuie să faci o soție?

-Nu,zise Alex.Cred că un cuplu trebuie să crească împreună copiii.

-Deci,zici că un bărbat ar trebui să fie gelos?

-Cred,zise el,dar se opri,căci își dădu seama că ea îl tachina.Ești îngrozitoare.

Gata,am terminat.Când Cay se ridică,pelegrina îi căzu de pe umeri și,peutru o clipă,rămase pe loc,uitându-se la el,temându-se să miște capul.Cum avea să se simtă cu atât de puțin păr? Mișcă încet capul,întâi într-o parte,apoi în cealaltă.Nu era chiar așa rău.I-1 tăiase până la umeri,ca să și-1 poată strânge în coadă,așa cum făceau frații ei.Mișcă din cap într-o parte,dar de data asta,mai repede.Cu vreo treizeci de centimetri mai scurt,părul era surprinzător de ușor.Începu să scuture din cap și părul îi veni peste față.Când se opri,se uită la Alex.El o privea cu ochii mari și cu foarfecele încă în mână.

-Cred că-mi place,zise ea și,punând un picior pe buștean,ținu o pipă imaginară în mână.Spune-mi,domnule,ce zici de prețul grâului azi? Crezi că va crește sau englezii au distrus și asta? El nu văzuse pe nimeni care să semene mai puțin cu un băiat.

-Cred că ar trebui să mă lași pe mine să vorbesc.Ea mai scutură din cap de câteva ori.Se simțea minunat.

-Nu mai face asta! se răsti el.

-De ce?

-Mă deranjează.Ar trebui să te culci.

-Și tu ce faci?

-Mă privește,zise el știind că păruse țâfnos.Știa că,încă,o mai iubea pe Lilith,dar trecuse atâta timp de când nu mai fusese singur cu o femeie și Cay era...Căută cuvântul potrivit.Incitantă.Era,într-adevăr,incitantă.

Știa ce ar fi vrut să știe.Unde se ducea,ce avea de gând să facă și când avea să se întoarcă.El ar fi vrut să-i spună din nou că era problema lui,nu a ei,dar nu o făcu.

-Mă duc să dau jos uleiul ăsta din păr,spuse el,în sfârșit.

De fapt,avea de gând să facă o baie în apa rece ca gheața.

-Nu poți să faci asta,zise ea.Trebuie să lași uleiul în păr cel puțin până mâine dimineață.Poți să te speli înainte să plecăm.Se înfășură în pelegrină.

-Dar fă ce vrei.Eu mă culc.Se întinse pe pământ,lângă foc,și rămase tăcută câteva clipe,după care desfăcu o parte a pelegrinei.Era ca o invitație pentru el.Se simțea mai în siguranță cu el aproape.Alex rămase nemișcat pentru ceea ce păru o veșnicie.Parcă lua o hotărâre.În cele din urmă,ea îl auzi râzând ușor-un sunet pe care ajunsese să-1 cunoască-și îl simți întinzându-se pe iarbă lângă ea și învelindu-se cu pelegrina.

-Noapte bună,Cay,zise el.

-Noapte bună,Alex,răspunse ea și când îi simți căldura trupului prin lână,adormi.

CAPITOLUL 9

-Tot mai miroase,spuse Alex așezându-se pe buștean.Nu pot să scap de mirosul ăsta.L-am spălat de trei ori cu săpun,dar tot simt miros de flori.Miros ca o afurisită de floare!Cay era în spatele lui cu foarfecele,încercând să-i taie câțiva centimetri din păr.Îl invidia pentru felul cum îi mirosea părul,dar știa că nu trebuie să spună asta.Se gândi că adevărata lui problemă era că,dimineată,când se treziseră,erau ghemuiți unul în celălalt,ca doi căței.Pelerina de lână era între ei,dar tot erau lipiți unul de altul.Alex era întins pe o parte,cu fața spre foc,iar Cay era lipită de el,cu brațul peste pieptul lui.Fața îi era afundată în părul lui înmiresmat și visa frumos.Știa că Alex nu voia să recunoască,dar și el visa frumos,pentru că îi luase mâna și o lipise de obrazul său.

Însă când se dezmetici de-a binelea,Alex sări în picioare furios.Dar Cay nu se sperie.Se întinse,îi zâmbi și îi spuse că mirosea minunat.Atunci,el dăduse fuga la râu și făcuse tot posibilul să scape de uleiul de iasomie.

Nu reușise.Părul lui tot mirosea frumos.Cay îl făcu să se așeze pe buștean ca să i-1 poată tăia și,de fiecare dată când făcea o remarcă sau,mai rău,își vâra nasul în părul lui,el se înfuria și mai tare.

-O să-mi rad tot părul,asta o să fac,mormăi el.O să rămân chel.

-Va trebui să te razi și pe față,fiindcă eu cred că și barba miroase superb.

El se întoarse și o privi furios.

-Scuze.Parfumul e foarte masculin.Abia aștept să le spun prietenelor despre asta.Mă întreb dacă pot să obțin rețeta de la soția patronului de magazin.

Niciodată n-am întâlnit un ulei de iasomie care să miroasă atât de tare.Oare cum o fi ceaiul ei de iasomie? Alex se ridică,și continuând s-o privească furios,își dădu prosopul jos de pe umeri.Din păcate,și acesta mirosea a iasomie și,numai când îl mișcă,înmiresma tot aerul.Cay trebui să-și muște buzele ca să nu izbucnească în râs,dar obosise să tot încerce să-l liniștească.Era de-a dreptul ridicol.

-Cel puțin,nu ești un spărgător de bănci,zise ea.

-Și de ce asta e mai bine decât să fii numit criminal? întrebă el punând șaua pe cal și aranjând bagajele.

-Ai fi recunoscut de cum ai intra undeva.Când el se întoarse și o privi într-un fel menit să o facă să tacă,ea clipi des de câteva ori.

-Ar pune femei pe urmele tale.Cu o privire furioasă,el facu un pas spre ea și Cay se dădu în spate.Dacă ar fi avut rochia,s-ar fi împiedicat în niște crenguțe,dar fiind îmbrăcată în pantaloni și având mai multă libertate în mișcări,sări peste ele.

-Ce ar scrie pe afiș? „Miroșiți-1 pe acest criminal.” Poate ar pune și puțin ulei pe hârtie.Oamenii ar putea să compare mirosul cu cel al părului fiecărui bărbat întâlnit.

-Tu...începu Alex,dar ea văzu că nu mai era furie în ochii lui.

-Cei care folosesc apă de trandafiri ar fi excluși.Doar cei care miros a iasomie ar fi vinovați.Gândește-te ce ar fi pentru lumea criminalilor.N-ar mai fi recunoscuți după înfățișare,ci după miros.

-Gata,ajunge,zise el,dar își ascunse un zâmbet.Încalecă și hai să mergem.Dacă poți să încetezi să mai râzi de mine,vreau să zic.

-O să-mi dau toată silința,dar am o rugămintă.Pot să ți-o iau înainte?

El nu se putu abține să nu râdă.

-Haide,fetițo,urcă în șa,că n-o să mai ajungem niciodată la întâlnirea cu domnul Grady.Ea încalecă și,când goni pe lângă el,inspiră adânc și închise ochii,ca și cum ar fi fost cuprinsă de extaz.Ignorându-i gestul,el ieși din micul luminiș înapoi pe drum.

-Nu uita,când o să vedem oameni,ține capul plecat și nu spune nimic.Și-ar da seama imediat că ești fată.

-Dar nu miros ca o fată,zise ea zâbind.Pentru asta ești tu.El clătină din cap și,apoi,porniră amândoi.

CAPITOLUL 10

Unde o fi? se întrebă Alex din nou.Cay ar fi trebuit să fie în han lângă el,dar nu era.Avusese ideea să pună la încercare deghizarea ei și,mai devreme,se certaseră pentru asta.

-Să n-o faci! îi spusese el pe un ton ca de ordin.

-Va trebui să apar în public la un moment dat,așa că de ce să nu fie acum?

-Încă suntem prea aproape de Charleston,spuse el fără să se uite la ea.

-Știu că suntem la sud de Savannah.N-am avut voie să mă uit pe hartă și nici nu mi-ai spus unde suntem,încotro mergem sau cât o să ne ia până acolo.De fapt,încă nu mi-ai spus nici ce plan ai pentru mine.Te-am salvat de la moarte,mi-am pus propria-mi viață în primejdie,dar tu nu-mi spui nimic...

-Bine,spuse el tare.Dacă asta o să te facă să taci,te las să intri în han.Dar să ai grijă.Și nu mai sta cu mâna în păr!Uitându-se la ea,se gândi că,mai bine se predau amândoi imediat.Nu i se părea deloc că ea arăta ca un băiat.Iar posturile despre care ea zicea că erau ale fraților ei erau absolut ridicole.Nimeni nu ar fi luat-o vreodată drept băiat.Zâmbetul ei era strălucitor.

-Nu mai face fața asta ca și cum ai merge la tăiere.Doar tu crezi că arăt ca o fată.Apropo,rochia mea e împachetată cu grijă?

Nu îi spuse lui,dar își făcea griji pentru acele cu diamante din corsaj.

-Da,fetițo.El nu se putea abține să nu arate ca și cum mergea la moarte,pentru că așa simțea când o privea.Era sigur că aveau să fie prinși imediat cum ea avea să apară în public.Ea îi zâmbi și rămase în spatele lui.Peste câteva minute,o văzu ridicându-se pe piciorul drept,în timp ce îl scoase pe cel stâng din scară.

-Ce vrei să faci? o întrebă el cât putu de calm.

-E un truc pe care îl face Tally și eu nu puteam să-l fac,pentru că purtam rochie.Vărul meu Derek l-a învățat.El va fi...

-Șeful clanului,spuse Alex repede și nu putu să își reprime sentimentul de gelozie.Alex îi arătase vărului ei,Derek Moncrief,cum să pună ambele picioare într-o singură scară și să se ascundă după cal.Alex folosise adesea acel truc încercând să se furișeze când tatăl său îi interzisese să călărească noaptea.

-Nu așa,spuse el cu mai multă furie decât ar fi vrut.

Lasă-ți toată greutatea pe piciorul drept și,apoi,adu-1 și pe stângul.Așa,acum ghemuiește-te.Nu te poate vedea nimeni.Cay îi zâmbi cu atâta recunoștință,încât el privi în altă parte.

-Presupun că e un truc scoțian.

-De fapt,l-am învățat de la tatăl meu,care l-a învățat de la indienii americani.

Cred că frații tăi au învățat de la tatăl vostru.

-El...? Cay nu putu să nu se simtă rănită,pentru că tatăl ei îi învățase o mișcare atât de utilă pe frații ei și pe ea,nu.Oare ce alte lucruri le mai arătase lor și ei,nu?

-Ce altceva mai știi să faci? îl întrebă ea.

-Crezi c-o să te învăț trucuri care te-ar ajuta să fugi de lângă mine?

-Ai zis că pot să plec când vreau.În plus,acum,că nu mai am coastele strânse, încep să...

-Să ce? Să te simți mai bine?

-Nu,sigur că nu.Dar eu...Se opri și îl privi cu ochii mici.

-Nu te mai uita la mine ca și cum aș fi o povară și mai arată-mi și alte lucruri.

Data viitoare când o să-l văd pe Tally vreau să-i arăt ceva care să-l impresioneze la maxim.

-Dacă vrei să-l impresionezi la maxim,atunci încearcă asta.

Știa că n-ar fi trebuit să irosească timp arătându-i trucuri,dar nu suporta ca meritele să li se atribuie altora.O puse să schimbe calul cu el și să stea pe marginea drumului cu al său.Lăsă să cadă batista murdară pe care i-o oferise ei în prima seară și merse pe drum cu iapa.Sub privirea lui Cay,veni spre ea în

viteză și,când ajunse la batistă,se aplecă și o luă.Era aproape la fel ca atunci când ea fusese cât pe ce să o scape,dar de data aceasta se aplecă mai mult și ea se întrebă cum de nu căzuse.El se opri și se întoarse la ea.

-Vreau să învăț să fac asta.El descăleca și îi dădu hățurile iepei.

-O să te învăț,dar nu acum.Nu avem timp.Văzându-i expresia de pe chip,îi șopti:

-Și dacă încerci să faci asta singură și îți rupi gâtul,o să-mi dai socoteală.

-Când o să mă înveți?

-Când...Ar fi vrut să spună că avea să-i arate imediat cum ajungeau în Florida, dar știa că avea să plece cu grupul de exploratori.S-ar fi putut să nu o mai vadă niciodată după cele două zile cât mai aveau de mers până la locul întâlnirii.Dar nu avea să-i spună ei asta.

-Când o să avem timp,fu tot ce spuse.Tot restul zilei,Alex o privi cum exersa primul truc.O puse să meargă în fața lui ca să vadă ce greșea și să o corecteze-și să o salveze,dacă era pe cale să își rupă vreo parte a corpului.Dar faptul că o lăsă să călărească în fața lui se dovedi a fi o greșeală,căci o vedea mișcându-se în pantalonii strâmți și cămașa subțire.

Când ajunseră la han,el era într-o dispoziție proastă.Era logic ca ea să vrea să-și pună la încercare deghizarea,dar el n-ar fi recunoscut acest lucru.Sau poate pentru că ar fi vrut să-și petreacă noaptea sub cerul liber cu ea din nou.Începuse să-i placă să fie aproape de o altă persoană,în închisoare,fuseseră momente când tânjea să fie în mijlocul oamenilor.Să stea de vorbă cu cineva mai mult decât cele câteva minute care avea voie să le petreacă în compania lui T.C.Să audă și pe altcineva în afară de avocatul său!

-Pot să-i fac pe oameni să creadă că sunt băiat,spuse Cay încercând să-l convingă să o lase să apară în public.

-Bine,acceptă el,în sfârșit.Dar trebuie să faci exact ce îți spun eu.

-Întotdeauna fac asta,nu ? Alex mormăi.

-Ești la fel de ascultătoare ca o găină.

-Cum? Ca o găină? Dintre toate animalele,de ce m-ai comparat tocmai cu o găină?

-Poate din cauza părului.Un cocoș roșcat.O puicuță roșcată.

Ea îi readusese din nou buna dispoziție.Acum,el era înăuntru și o aștepta să apară.Comandase două porții de mâncare și două căni de malț,după care se întrebă dacă ea mai băuse vreodată alcool.Dar n-ar fi putut să comande ceai,dacă voia ca lumea să creadă că era băiat.Se uită din nou spre ușă.Ea se duse la toaletă,dar trecuse jumătate de oră de atunci.Unde era și ce făcea? Oare fusese recunoscută deja? Erau trei bărbați la masa de alături și unul dintre ei spuse:

-Vino la masa noastră.Nu poți să stai singur într-o seară așa frumoasă.

-Îl aștept pe...fratele meu.

-Puteți veni amândoi,zise al doilea bărbat.

-Nu,dar mulțumesc,spuse Alex,făcând tot posibilul să-și amintească accentul american,pe care nu-l mai folosise de când o întâlnise pe Cay.

Când cei trei continuară să se uite la el,adăugă:

-Fratele meu e timid.Nu se simte prea bine în preajma străinilor.

-E drăguțel? întrebă al treilea.Subțire ca trestia? Alex încercă să nu rămână cu gura căscată sau să dea impresia că fusese surprins.Se așteptă ca omul să spună că știa că e fată.Dar izbuti să încuviințeze.

-Atunci,nu e atât de timid,zise primul.L-am văzut cu fata barmanului și nu erau deloc timizi unul cu celălalt.Râdeau și sporovăiau.Alex nu putu decât să-i privească îngrozit.Ce naiba făcuse Cay acum? Avea să-i dea de gol! Tocmai se ridicase de pe scaun,când văzu ușa deschizându-se și pe ea intrând.

Își lăsase haina pe cal,astfel că trupul subțire i se distingea foarte bine sub cămașa albă și largă și pantalonii strimți.Cum naiba își îmchipsea că ar fi putut trece vreodată drept băiat?

-Uite-l.Ia zi,băiete,ai ajuns undeva cu fata aia? Cay rânji și spuse:

-Da.Dar n-o să vă spun vouă,bătrânilor,așa că nu mai sperați.

Râzând în hohote,cei trei se întoarseră la halbele lor de bere.

-Ce crezi că faci? o întrebă Alex printre dinți,imediat cum se așeză lângă el.

-Îți spun mai târziu,zise ea încet,ridicând halba spre bărbații de alături,care încă mai râdeau,și bău cu poftă.

-Las-o jos!

-Mi-e sete.

-Mai lipsește să te îmbeți și să-ncepi să dansezi pe-aici,să vadă toată lumea ce ești în realitate.

-Ce dacă dansez? Nimeni n-ar zice că sunt fată.Doar tu mă vezi așa,zise ea întinzând mâna după un ou murat din care mușcă puțin.Vrei să auzi ce făceam? E bun.Poate îmi dau rețeta.

-Bărbații nu cer rețete.

-Aș putea să spun că mama...Nu! Că vreau ca iubita mea să-mi facă așa ceva după ce ne căsătorim.El luă restul de ou din mâna ei și îl mănca.

-Vorbește cât mai puțin cu lumea și nu cere rețete,înțelegi?

-Înțeleg că îți faci griji pentru lucruri inutile.Ah,iată și mâncarea noastră.

-Cel puțin e un lucru care te face să pari bărbat: pofta de mâncare.

Alex era atât de îngrijorat de ceea ce se întâmpla,că nici nu o observă pe fata care le aduse două farfurii pline cu mâncare.Erau două felii groase de șuncă, fasole verde,cartofi fierți cu unt,turte de mălai și unt de mere.Văzând că ea avea în farfurie de două ori mai mult decât el,Alex se uită la chelneriță întrebător. Era o fată drăguță,blondă,cu ochi albaștri,și un piept de la gât până la mijloc-o mare parte din el vizibil în bluza cu decolteu adânc.Când se uită la bărbații de alături,îi văzu privind-o cu gurile căscate.

-Corsajul nu e drept,zise Cay atingându-i pieptul și încheindu-i bluza.

Dacă Alex ar fi luat o înghițitură de mâncare,s-ar fi înecat.Așa,nu putu decât să privească șocat.

-Așa e mult mai bine,zise Cay.

-Mulțumesc,domnule,spuse fata facându-i o reverență lui Cay,care își îndreptă atenția asupra mâncării.Toate privirile celor din cârciumă-toți,bărbați-o urmărire pe fată când se întoarse la bucătărie.Apoi,toți începură să râdă și doi dintre ei veniră la Cay și o bătură pe umăr.

-Bravo,băietele!Așa!

Cay aproape că lovi farfuria cu capul după a doua palmă,dar îi aruncă o privire lui Alex,care se uita la ea furios.Când râsetele și toată atenția se potoliră,în sfârșit,ea spuse încet:

-Vezi? Toți cred că sunt băiat.

-Ai atras atenția asupra ta,șopti el și îi zâmbi unui individ care o felicită pe Cay în trecere.A fost un spectacol dezgustător! A fost incredibil că fata aia te-a lăsat să-i faci așa ceva!

-Pari mai pudic decât Adam,spuse Cay cu gura plină,îmi dai muștarul,te rog? Au *Apple Brown Betty* la desert.

-Și ce ai de gând să faci cu ea?

După un moment de nedumerire,Cay zâmbi.

-S-o gâdil pe sub jupon? Alex o privi șocat.

-Vrei să te calmezi? spuse Cay zâmbind când un alt bărbat o bătu pe umăr.Știam ce fac.Trebuie să-ți spun ce s-a-ntâmplat în grajd.Am vorbit cu...

-Te rog,spune-mi că n-am auzit bine.N-ai spus că ai vorbit cu cineva,nu?

-Nu mă ascuți.Cred că ar trebui să aștept până când o să fim în pat împreună ca să-ți spun.Fraza aceea fu atât de șocantă,încât Alex nu își găsi cuvintele.Termină de mâncat și când se făcu liniște în jur,știu,fără să ridice privirea,că fiica barmanului se întorsese.

-Dacă o atingi,o să...

-Ce?

-Te las afară și eu n-o să dorm lângă tine.Cay dădu să protesteze,dar gândul de a-și petrece noaptea singură o făcu să închidă gura.Murmură un „mulțumesc” chelneriței când aduse desertul,dar nu o atinse.Când fata plecă,bărbații din încăpere își exprimară dezamăgirea.

-Așa e mai bine,spuse Alex.Cay plimbă prin farfurie feliile de măr.

-Voiam să ajut,dar nu vrei să ascuți ce am de spus.Alex lăsă capul în jos, aproape de al ei.

-Îmi fac griji că cineva te-ar putea recunoaște.

-Știu,dar am făcut un lucru bun.I-am trimis o scrisoare lui Nate.

-Ce ai făcut?

-Am rugat pe cineva să-i ducă o scrisoare fratelui meu.I-am spus lui Nate să se ducă la Charleston să afle ce s-a-ntâmplat.Din moment ce Alex rugase aceeași persoană să facă același lucru,nu avu ce să mai spună.Cay îi înțelese greșit tăcerea și dădu să se apere.

-Dacă m-ai asculta măcar,pot să-ți explic tot.

-Bine,spuse Alex.Care-i treaba cu odaia noastră?

-Eliza-așa o cheamă pe chelnerița-ne-a dat una din odăile private.Trebuie să împărțim patul,dar...

-Asta nu e bine.

-Bine,atunci o să-i spun că preferi să stăm într-una din odăile cu opt paturi.Dacă nu dorm cu tine,o să dorm cu alt bărbat.Au prea mulți clienți ca să aibă fiecare patul lui.Alex o privi furios.

-Ai terminat? Cay vârî în gură trei înghițituri mari de mere cu sirop.

-Acum,da,zise ea ștergându-și siropul de pe bărbie cu dosul mâinii.

-Sus,zise el.Dacă nu cumva vrei să te mai joci cu niște jupoane.

-Nu,o să-1 las pe Josiah să facă asta.

-Nu-mi spune că e un alt pretendent al tău.

-Mai încet! Josiah e bărbatul pe care-1 iubește Eliza și vor fugi mâine.Vor locui la ferma tatei,cea despre care ți-am vorbit.Alex făcu ochii mari.Aproape că o întrebă dacă se referea la ferma lui,cea pe care Nate se chinuise să o salveze de la a fi vândută,ferma pentru care Alex strângea bani ca s-o cumpere,unde plănuia să trăiască împreună cu soția și copiii săi.În schimb,o urmă în sus pe scări,spre odaia ce fusese pregătită pentru ei.Se bucură să vadă o pernă lungă pe pat.Acel gen de perne era folosit când doi străini împărțeau patul în hanuri.

-Bine,sunt gata să ascult,spuse el așezându-se pe singurul scaun din încăpere.

-Tocmai mă întorceam de la toaletă,când am auzit niște zgomote,așa că...

-Ce fel de zgomote?

-Hmm...Ea ezită.Cum putea să-i spună că auzise zgomot de sărutări,de foșnet de haine și respirații grele fără să dea impresia că spionase? Ceea ce făcuse,într-un fel.Dar nu oricine ar fi fost curios în asemenea situație?

-Spune.Și nu te gânde să inventezi o poveste care crezi că mi-ar plăcea.Ce ai auzit și ce ai făcut?

-Am auzit niște zgomote într-o boxă din grajd și am vrut să văd ce era.

Se uită la el ca să vadă dacă o credea și se bucură că o privea în acel fel superior pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine.Arăta mult mai bine acum,când părul îi era tuns și pieptănat pe spate,dar fața încă îi era acoperită de barbă.Totuși,avea mai puține riduri în jurul ochilor și părea mai tânăr decât crezuse ea la început.Poate din cauza luminii slabe din odaie.Așezându-se pe pat,se întrebă de ce se ostenea să îndulcească adevărul.În definitiv,omul acela nu era rudă cu ea.Atunci,de ce trebuia să-l protejeze de realitățile vieții?

-Am auzit zgomote ca și cum cineva făcea dragoste.

-Dragoste?

-Da,sărutări,lucruri de genul ăsta.M-am apropiat și i-am văzut pe Eliza și Josiah în boxă.Se sărutau și...și...Făcu un semn din mână.Putea să-și dea seama și singur.

-Am vrut să plec în vârful picioarelor,dar Eliza a început să plângă.

-Și te-ai întors,spuse Alex.Nu-ți dai seama că ăsta e un lucru pe care l-ar face o femeie? Cum poți să-ți menții deghizarea dacă tot timpul te porți ca o fată?

-Pot să-ți amintesc că,în prima seară,când am plâns,tu mi-ai dat o batistă? Asta înseamnă că ești fată? Alex întoarse capul ca să-și ascundă un zâmbet,dar ea îl văzu.

-Și care era problema Elizei? întrebă el și ea își dădu seama că nu mai era furios.Știa că își făcuse griji pentru ea și de aceea fusese prost dispus.

-Tatăl ei vrea s-o mărite cu un bătrân bogat.

-Bănuiesc că ea vrea să se mărite cu un tânăr sărac.

-Da.E îndrăgostită de Josiah,dar el n-are niciun ban.Cay se uită la Alex și se gânde cât de cunoscut îi devenise în ultimele zile.

-Și ce ai făcut? Le-ai dat cadou o fermă? întrebă el fără să-și poată ascunde tristețea.După tot ce făcuseră el și Nate,acum se părea că ea dădea ferma altcuiva.Niciodată nu avusese asemenea resentimente față de ea ca acum.

-Le-am spus că,dacă duc scrisoarea familiei mele,o să am grijă ca tatăl meu să le dea de lucru.Lui Josiah îi place să cultive diverse lucruri și,din moment ce tata are o fermă de care trebuie să se ocupe cineva,i-am sugerat asta în scrisoare.Ce-i cu tine? Te porți ca și cum aș fi făcut ceva greșit.Credeam c-o să te bucuri că am

reușit să trimit scrisori, una lui Nate, în care i-am spus adevărul și una, tatălui meu, în care îi spun că mă simt minunat în Charleston. Vor fi livrate personal.

Alex se temea că, în ziarele din Charleston, probabil că apăruse și numele lui Cay legat de evadare și, deja, tatăl și frații ei erau în oraș. Dar nu avea să-i spună ei asta.

-Chelnerița știa că ești fată? De aceea te-a lăsat să...? întrebă el arătând spre piept.

-Nu, crede că sunt un băiat care o poate ajuta să fugă împreună cu bărbatul iubit. Cât despre... zise ea făcând același gest ca el, bluza îi era deranjată după episodul din grajd cu Josiah și eu i-am aranjat-o. Mă tem că am uitat că trebuie să mă port ca un băiat. Am uitat doar un minut, dar n-o să se mai întâmple. Indivizilor ăloră le-a plăcut, nu?

-Da, chiar prea mult și, din cauza asta, ne vor ține minte.

Alex se ridică și se duse la fereastră. Trebuia să-și recapete controlul. Ea făcuse o treabă bună și el nu avea de ce să fie supărat. Dacă T.C. reușise să-i țină numele departe de ziare și, dacă dintr-un motiv oarecare, scrisoarea lui Alex nu ajunsese la Nate, Cay făcuse o treabă foarte bună. Și nu ea îi furase visul. Acest lucru se întâmplase când Lilith fusese... luată din această lume. Cay nu știa nimic despre grijile lui. Se gândea că era ciudat să se afle în încăperea aceea cu el, din moment ce tot timpul fuseseră afară. Dar, între cei patru pereți, era mult mai intim. Se duse lângă el.

-Te gândești la soția ta? întrebă ea încet.

-Da. Voiam să cresc cai și să... Se întrerupse, însă, și se uită la ea. Părul îi scăpase din legătura de la spate și ea îl privea cu inocență. Cay simți stânjenea dintre ei și nu-i plăcea. Prefera camaraderia care se crease și voia s-o păstreze.

-Chiar miroși frumos, zise ea. Zâmbind, Alex se întoarse și momentul de stânjenea trecu.

-Vreau partea asta de pat, dinspre ușă.

-Ca, în caz că cineva dă buzna peste noi, să mă protejezi?

Vrusese să sune ca o glumă, dar imediat își dori să nu fi rostit acele cuvinte. Părea să se refere la noaptea în care murise soția lui.

-N-am vrut... El stătea cu spatele, așa că ea nu-i vedea fața.

-Voi face tot posibilul să te protejez, zise el atunci și, când se întoarse să o privească, ea văzu, pentru o clipă, durerea imensă din sufletul lui.

Trebuie să-1 fac să râdă, își spuse ea. Simțul umorului îl scotea din carapace. Ea începu să-și descheie cămașa.

-Ce naiba faci? se răsti el.

-Am cerut să ni se aducă o cadă și am de gând să mă scufund în apă fierbinte.

Alex păru șocat o clipă,după care chipul i se relaxă.Din nou își ascunse durerea.

-Și eu o să te spăl pe spate.

-O s-o facă Eliza.

-Atunci,o s-o spăl pe ea pe piept.Cay râse.Nu avea cum să-1 întreacă.

-Întoarce-te.Trebuie să-mi scot bandajul ăsta înainte să mă culc.

-Ai dormit cu corset.De ce nu poți să dormi și cu asta? o întrebă el întorcându-se cu spatele.

-Un corset scoate în evidență ce e deasupra,dar asta...Gata.E minunat.Poți să te întorci din nou.Alex se întoarse și se uită la ea,dar își dori să nu o fi făcut.Ea încă mai avea cămașa și era încheiată,dar puține lucruri erau lăsate imaginației.

-Habar n-am de ce au crezut tipii ăia că ești băiat.

-Mulțumesc,zise ea așezându-se pe marginea patului și scoțându-și pantofii și ciorapii.

-Gata.Nu mai scoți nimic altceva.Cay nu putu să nu zâmbească.Primise multe complimente în viața ei,dar ce spusese Alex părea mai real.El nu-i spunea lucruri frumoase pentru că știa că familia ei era bogată sau că avea să moștenească mult,ci pentru că era atrăgătoare.În ciuda confortului oferit de hainele bărbătești,îi plăcea mai mult să fie fată.

Continuând să zâmbească,în mare parte îmbrăcată,încă,urcă în pat în partea dinspre fereastră,se înveli și se uită la Alex cum se plimba prin odaie.Se gândi cum,într-o bună zi,avea să se mărite și să se afle singură într-o odaie cu un bărbat pe care îl iubea,fiind cu adevărat soț și soție.

Alex își scoase cizmele și vesta,dar când dădu să-și descheie cămașa,se uită la ea și se opri.Apoi se vârî în pat,aproape îmbrăcat,suflă în lumânare și se înveli.

Cay stătu în întuneric,ascultându-1 cum respira.Petrecuseră câteva nopți împreună,dar,într-un fel,faptul că erau singuri în acea odăiță părea mult mai intim.Între ei,era o pernă lungă,dar ea îl știa alături.

Era obosită după o zi lungă în șa și voia să doarmă,dar îi auzi răsuflarea lui Alex întețindu-se și știa că ceva îl frământa.Îi luă o clipă să-și dea seama că era prima oară când el dormea într-un pat și într-o odaie din noaptea când îi fusese ucisă soția.Fusese ucisă,se gândi ea și își dădu seama că își amintise de acest lucru ca și cum nu o făcuse Alex.

-Cum era ea? întrebă ea încet.

-Tăcută.

-Deci,nu ca mine?

-Nu,nu ca tine.Era tăcută,blândă și rafinată.

-Nu își petrecea zilele încălecând și descălecând,nu?

-Nu.Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut cum ai încălecat și ai descălecat.

Cay simți cum sentimentul de stânjeneala începu să-1 părăsească.Strategia ei funcționa.Întorcându-se pe o parte,își sprijini capul în mână și îl privi peste pernă.El stătea întins pe spate și ea îi văzu profilul în lumina lunii care pătrundea pe fereastră.

-Povestește-mi despre ea.

-Ce vrei să știi?

-Orice.Unde a crescut? Cum era familia ei? Unde a învățat? Câți frați și câte surori avea?

-Nu știu,zise Alex cu uimire în glas.Nu știu să-ți răspund la niciuna din întrebările astea.

-Nu știi unde a crescut?

-Nu,spuse el,întorcându-se și uitându-se la ea.N-am întrebat-o niciodată și ea nu mi-a spus.Dar am fost împreună foarte puțin.

-Ciudat.Eu ți-am spus despre familia mea la zece minute după ce ne-am cunoscut.

-Așa e.Mi-ai spus atâtea lucruri despre viața ta și familia ta,încât am impresia că îi cunosc.Dar Lilith nu era ca tine.Vorbea foarte puțin,doar ce era important.

-Dar familia e importantă.Familia e totul.Știu că tatăl tău înseamnă mult pentru tine.I-ai povestit soției tale despre el?

-Da.I-am povestit multe despre viața mea din Scoția și despre tatăl meu.Îi plăcea să asculte.Nu mă înțelegea când nu vorbeam cu accent american,dar nu puteam s-o învinuiesc,nu-i așa? Cay se bucură când auzi umor în glasul lui.Reușise să-1 liniștească.Sigur că îi trecuse prin cap că,dacă avea puțină minte,nu își petrecea noaptea închisă într-o odaie cu un bărbat condamnat pentru că îi tăiasse gâtul femeii care dormea lângă el.La fel cum ea își dădea seama de o schimbare a stării lui de spirit,și el simțea când era o diferență în respirația ei.

-Dacă preferi să mă duc în altă odaie,o fac.

-Nu,zise ea.Mă simt mai în siguranță cu tine aici.El nu spuse nimic o vreme,după care se întinse peste perna dintre ei și îi luă mâna într-a lui.

-Îți mulțumesc pentru asta.Ești a doua persoană care are încredere în mine.

Lui Cay îi plăcea senzația pe care i-o dădea mâna lui,îi plăcea prea mult.Își retrase mâna și se întoarse pe o parte,cu fața spre el.

-Dacă pleci în Florida fără să-mi arăți trucul cu batista,retrag totul,zise ea zâmbind când îl auzi râzând ușor,după care îi auzi respirația relaxată,semn că

adormise.Se uită pe fereastră,la lună,și se întrebă ce avea să se întâmple în următoarele câteva zile.

Grație întrebărilor ei,reușise să-și dea seama de „planul” lui în ceea ce o privea.Avea de gând să o lase la niște prieteni ai lui T.C,în timp ce el pleca să exploreze.După vreo săptămână,două,tot îmbrăcată băiețește,Cay urma să se întoarcă la părinții ei,în Virginia,sperând că nu se aflase nimic despre faptul că ajutase un criminal să evadeze.Nu mai vorbiră nimic despre încercarea de a dovedi nevinovăția lui Alex.În ultimele zile,vorbiseră doar despre întoarcerea lui Cay la familia ei.Oare renunțase la gândul de a-și face dreptate? se întrebă ea.Și,dacă era așa,o făcuse din cauza ei? După cum vorbea acum,el avea de gând să străbată jungla din Florida și să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar ea simțea diferența din glasul lui când vorbea despre trecut.Când vorbise despre cai,o făcuse cu energie,chiar cu bucurie.Își părăsise țara natală și pe tatăl său cu speranțe pentru viitor.

Așa cum vreau și eu,își spuse ea.Știa ce vrea de la viață și la fel era și el.Alex chiar începuse ceva în acel sens cât încă trăia în Scoția.

Vrea exact ce vreau și eu,se gândi ea,dar o cuprinse tristețea când își dădu seama că ea ar fi putut avea viitorul pe care și-1 dorea,dar Alex nu avea să-1 aibă niciodată.El avea să fie urmărit veșnic de faptul că fusese condamnat pentru crimă și evadase cu o zi înainte să fie spânzurat.

Dar dacă Nate primea scrisoarea ei și se ducea în Charleston,unde avea să afle adevărul despre cine o ucisese pe soția lui Alex? Dacă se știa cine o ucisese pe soția lui,acea persoană nu era readusă la viață.Deși Alex ar fi putut fi reabilitat, nu avea să o mai aibă niciodată pe femeia iubită.După asemenea tragedie,un om își revenea în ani de zile,dacă își mai revenea vreodată.

-Nu mai gândi atât,spuse Alex.Nu pot să dorm.

-Bine,mă gândesc doar că,dacă mergi în Florida,n-o să se rezolve nimic.

-Și eu cred la fel,dar în momentul ăsta,e singurul lucru pe care-1 pot face.

Trebuie să dormim acum,fiindcă vreau să plecăm foarte devreme.

-Poate,dacă îmi bag fața în părul tău și simt parfumul de iasomie,o să pot să adorm.

-Nici să nu te gândești să mă atingi.

-Bine,domnule McDowell,spuse ea închizând ochii.

CAPITOLUL 11

În dimineața următoare,înainte de ivirea zorilor,Alex îi spuse lui Cay să se dea jos din pat,dar se părea că ea nu se putea trezi.

-Trebuie să plecăm, așa că pune-ți chestia aia pe piept și hai să mergem.

-Vreau ciocolata mea, mormăi ea încercând să se ridice în capul oaselor. Și vreau să fac o baie.

-Ai făcut baie acum două zile. Acum îmbracă-te. Imediat cum Alex se duse în partea cealaltă a odăii, ea se prăbuși înapoi în pat și adormi pe loc.

-Sus! zise el apucând-o de brâul pantalonilor și trăgând-o. Dacă mai cazi așa, îți dau o palmă peste fund.

-Ești rău. Părea să nu poată deschide ochii și, când se ridică, se clătină.

-Cay! se răsti el. Îmbracă-te.

-Sunt îmbrăcată, mormăi ea. El îi aruncă pe umăr pânza cu care își strângea pieptul, dar ea stătea nemișcată.

-Sunt tentat să te las aici! zise el văzând că nu se mișca. Am fost jos deja și barmanul a aflat că fiică-sa a fugit cu băiatul de la grajduri. Știe că i-a ajutat cineva de-aici. Dacă te-aș lăsa aici, nu ți-ai ține gura și ai ajunge la închisoare. Cay deschise un ochi.

-Nu m-ai lăsa aici, nu? Alex, complet îmbrăcat, șovăi în fața ușii.

-Cinci minute. Dacă nu ești la cai în cinci minute, n-o să mă mai vezi, adăugă el, după care ieși și închise ușa în urma lui. Cay rămase nemișcată un minut. Mințea, bineînțeles, dar, pe de altă parte, poate că nu. La patru minute și jumătate după ce Alex ieșise din odaie, Cay era în fața grajdului, stând lângă iapa ei și căscând. Alex nu se vedea nicăieri. Când el ieși din han cu două căni aburinde în mâini, ea zise:

-Ți-a luat destul de mult. Te aștept de ore întregi. Unde-i micul dejun? îl întrebă ea când el îi dădu o cană.

-Ăsta e. Barmanul e prea furios ca să gătească. Cel cu care voia să-și mărite fata e acolo.

-Cum arată? întrebă ea când văzu că nu mai spuse nimic.

-Foarte bătrân și foarte urât. Ea goli cana și dădu să intre în han, dar el o apucă de braț.

-Unde crezi că te duci?

-Ca să-i spun despre uleiul de iasomie. Îi face până și pe bărbații bătrâni și urâți să arate bine.

-Încalecă, zise el râzând. Dacă mergem întins în următoarele două zile, putem fi acolo până mâine seară.

-Mâine? întrebă ea trezindu-se brusc, încă o zi doar. Alex o privi din șa.

-O să-ți fie dor de mine? Ea ar fi vrut să spună că era bucuroasă să-și vadă familia,dar nu putu să scoată niciun cuvânt.Când îl văzu încruntându-se,își dădu seama că începea să-și facă griji din nou.

-Ți-am spus despre Ephraim? întrebă ea încălecând.

-E al treilea pretendent? Ea îl urmă afară din curte și pe drum.

-Da.Are patruzeci și doi de ani.e vădov și are trei copii aproape mari.

-Te rog,spune-mi că glumești.

-Nu.E destul de bogat,are o casă frumoasă și...

-Dar îți face inima să tresalte se bucurie când îl vezi?

-Alex McDowell,cred că ești cel mai romantic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

-Cu excepția lui Adam,desigur.

-În serile lungi de iarnă,Adam scrie poezii.Alex scoase un geamăt.

-Sper să nu-l cunosc niciodată pe fratele tău cel perfect.Cay se uită la el,dându-și seama că era posibil să nu-i cunoască familia niciodată.El o văzu schimbându-se la față.

-Ești gata să călătorești? Poți să ții pasul cu mine?

-Pot să te întrec oricând.

-Așa e mai bine.Gata cu tristețea.O să scapi de mine curând.

După aceea,porni în galop,urmat îndeaproape de ea.Pe măsură ce se îndreptau spre sud,începură să întâlnească mai puține orașe și chiar drumuri.Treceau pe lângă plantații imense,care păreau mai degrabă sate decât case.Hectare întregi de lavandă,bumbac și orez se învecinau cu drumurile pline de bălării pe care le străbăteau ei.Acolo unde nu erau plantații,erau case dărăpănate în jurul cărora alergau câte o duzină de copii.Era un contrast puternic între cei foarte bogați și cei foarte săraci.Soarele devenea mai puternic,cerul,mai albastru,oamenii și clădirile,mai rare.Cay își trase pălăria mai pe ochi ca să se ferească de lumina puternică.La amiază,se opriră lângă un pârâu,unde mâncară și băură apă.

-Tot îți mai dorești să fi fost acasă? o întrebă Alex.Ea se uită înjur la palmierii înalți și ferigile uriașe.

-Nu,nu cred.

-Nici măcar pentru cei doi pretendenți ai tăi?

-Trei.

-Doar nu vorbești serios legat de cel cu copii mari,nu? Câți ani are cel mai mare dintre ei?

-E un băiat.Optsprezece ani.Alex puse dopul înapoi la bidonul de apă.

-S-ar urca în pat cu tine.

-N-ar face niciodată așa ceva.E un băiat foarte cuminte.Studiază Dreptul.

-Ah,dacă e avocat,înseamnă că are un caracter imaculat.

-Ești îngrozitor.

-N-am zis niciodată că nu sunt,spuse el și încalecă din nou.Dacă-1 elimini pe bătrân,rămân predicatorul și cartoforul.Trebuie să te gândești bine cu cine te măriți,fetițo,adăugă el și porni din nou pe drumul îngust.

Încălecând,Cay îi scoase limba pe ascuns.Dar el se întoarse și o văzu-și râse într-un fel care o făcu să vrea să-1 lovească.

Călăriră alte câteva ceasuri și drumurile se îngustară atât de mult încât erau puțin mai mult decât niște poteci.De două ori se opriră să ceară indicații.De fiecare dată,proprietarii îi invitară înăuntru,fiind dornici de companie și să afle noutăți din exterior.Cay ar fi vrut să stea mai mult,să descalece și să se plimbe,dar Alex spunea mereu nu.O dată,o fată drăguță,de vreo șaisprezece ani,o privi pe Cay printre gene și îi oferii o bucată de turtă de mălai,în schimb,lui Alex nu-i oferii nimic.

-Cred că e cea mai bună turtă de mălai pe care am mâncat-o vreodată.Mmmm.E delicioasă.Nu îi oferii lui Alex nici măcar o înghițitură.

-Știi de ce mi-a dat,nu? Alex nu spuse nimic.

-Pentru că flirta cu mine.Și flirta pentru că mă credea băiat.Alex o măsură din cap până în picioare.Pantalonii îi erau mulați pe picioare,părul îi ajungea până la umeri,iar pălăria îi umbrea fața ca un vâl.Se gândi că n-ar fi putut părea mai feminină de atât.

-Tocmai ai dovedit că oamenii sunt niște proști.

-Văd ceea ce trebuie să vadă.Când o să ne oprim pentru noapte? Sunt hanuri pe aici?

-Nu pe drumul ăsta.Ai de gând să împărți aia sau nu? Cay avea o bucată mare în mână din care nu mușcase.

-Ți-o vând.

-Banii sunt la tine.

-Nu vreau bani,ci să-mi spui care e planul tău pentru mine.El făcu ochii mici.

-De parcă nu ți-ai dat seama până acum.

-Adică ai văzut prin întrebările mele mascate?

-Nu cunoști sensul cuvântului „mascată”.

-Bine,atunci povestește-mi ceva de când erai mic.

-Ce-ar fi să-ți spun că,atunci când am fost închis,am împărțit celula cu șobolanii? Sau poate vrei să auzi cum oamenii din oraș aruncau cu pietre în mine

când eram dus la tribunal? Zâmbetul pieri de pe chipul ei și îi dădu bucata de turtă..El o mănca din două înghițituri.

-Bunătaea ta o să te bage în bucluc odată.Am câștigat! zise el și dădu pinteni calului.

-Tu...Fir-ar să fie! De ce nu ascultase atunci când Tally vruse să o învețe înjurături?

-Ești un om foarte rău,Alexander McDowell! strigă ea și îl auzi rânzând,dar și ea zâmbea deja.

CAPITOLUL 12

-Dacă cei de la pensiune nu mă plac? întrebă Cay.Alex stinse ceea ce mai rămăsese din foc.

-Cum ar putea să nu te placă? întrebă el încet.

-Poftim?

-Am zis că n-o să stai la ei o veșnicie,ci doar câteva săptămâni,așa că totul va fi bine.

-Câte săptămâni?

-Nu știu,spuse el și calcă pe o creangă ce încă mai fumega.

Când se uită la ea văzu că îl privea ca și cum s-ar fi așteptat ca el să aibă răspunsuri la toate întrebările ei.

-Chiar nu știu la ce să mă aștept.Nu pot să întreb pe cineva ce a auzit de criminalul evadat din Charleston,nu-i așa?

Cay se așeză pe un buștean și se gândi că ar fi putut rămâne acolo.După harta făcută de unchiul T.C,pe care ea tocmai o văzuse,erau la numai trei ceasuri de orașelul de pe malul râului St.Johns,unde Alex urma să-1 întâlnească pe domnul Grady.În oraș erau vreo duzină de case,un oficiu poștal și câteva magazine.Una dintre case oferea odăi celor care plăteau și acolo avea să stea ea.Crezuse că avea să stea la niște „prieteni” ai lui T.C,însă era doar o pensiune.Alex se așeză lângă ea.

-Haide,pregătește-te.O să fie doar pentru o vreme,după care vei fi din nou cu familia ta.

-Și cum o să ajung acolo singură? Dacă o să fiu atacată?

-Poți să-i întreci.Sau poate te ascunzi după cal,așa cum te-am învățat.

Ea simți amuzamentul din glasul lui.Se ridică și îl privi furioasă.

-În timp ce tu te distrezi în sălbăticie!

Poposiră lângă un pâlci de plante spinoase și,așa cum devenise un obicei,dormiră unul lângă celălalt.Era prea cald pentru pelerină sau foc,așa că nu era nevoie să

mai doarmă la câțiva centimetri distanță unul de altul,dar erau prea obosiți ca să mai găsească scuze pentru a nu o face.Alex puse o pătură pe pământul umed și dădu să pună încă una la câțiva metri distanță,dar după ce îi aruncă o privire lui Cay,o puse lângă a ei.La urma urmei,era ultima lor noapte împreună.

Erau prea obosiți ca să vorbească mult,dar în dimineața aceea,Alex îi arătase harta lui T.C.și ea văzuse cât de aproape erau.Toată dimineața călăriseră susținut și Cay nu schițase niciun zâmbet.

-Haide,fetițo,sigur ai tu vreo glumă,zise Alex călărind alături de ea.

-Nu,niciuna.

-Dacă mi-aș mai turna puțin ulei pe păr?

Ea încercă să se gândească la ceva amuzant,dar nu găsi nimic.

Acum,așezându-se pe un buștean,se uită la ea.

-N-aș face asta dacă n-aș fi nevoit.Știi,nu? Dacă ar fi după mine...Aș merge cu tine să-i cunosc pe frații tăi.Ea se așază lângă el.

-Dacă n-ar trebui să te ascunzi în junglă,ai fi un bărbat însurat și nu m-ai fi cunoscut pe mine.

-Așa e,spuse el.Dar,poate,dacă o să aflu adevărul despre ce s-a-ntâmplat,o să te vizitez într-o zi.

-N-o s-o faci,spuse ea oftând.Cred că toată viața mea e distrusă.

-Îmi pare rău pentru asta.N-a fost intenția mea să te transform într-o fugară,să te urmărească indivizi înarmați...

-Dar asta e,zise ea ridicându-se din nou.Cred că-mi plac toate astea.Înainte,eram o persoană foarte fericită.Am o familie minunată,prieteni buni și locuiesc într-un oraș frumos.Aveam totul.Dar acum...Acum nu mai am decât hainele de pe mine.

-Și rochia din bagaj,plus trei ace de păr cu diamant,adăugă el.

Se bucură atât de mult să o vadă plină de energie din nou,încât ar fi vrut să danseze cu ea,așa cum făcuse în magazin.

-Știai că mama a condus o companie?

Alex se abținu să spună că știa,dar nu voia să o întrerupă.

-Ce fel de companie?

-Era în Boston,înainte să se mărite,și angajase multe femei ca să vândă fructe.A avut mult succes,iar când a vândut-o,a câștigat mulți bani,pe care i-a dat angajatelor.Mama a făcut multe lucruri minunate.Eu ce am făcut?

-Ai înnebunit trei bărbați cu nehotărârea ta? zise el.Știa că el o spusese ca pe o glumă,dar ea nu o luase așa.

-Tocmai asta e.Adevărul e că nici nu-mi mai amintesc cum arată bărbații ăia.

-Urât,chipeș și între.Ea dădu din cap.

-Mai mult sau mai puțin.

-Ce zici? Ai vrea să stai în Florida să mă aștepti? Nu știu cât voi fi plecat.

Voia să-i dea lui Nate suficient timp ca să investigheze.

-Să aștept,zise Cay.Ar trebui să aștept.Cuvântul acela i se părea îngrozitor,dar,în același timp,se gândi că ar fi putut să deseneze ce vedea.Profesorul ei,domnul Johns,spusese adesea că era mare păcat că nu putea să meargă în vest și să picteze peisajele superbe care auzise că erau acolo.Poate,cât îl aștepta pe Alex să se întoarcă,ar fi putut să meargă la plantațiile pe care le văzuseră și să le picteze portretele celor care locuiau acolo.

-Poate n-o să dureze mult,spuse el cu speranță în glas.

Poate până se întorcea el,Nate afla adevărul.În ultimele zile,se tot întrebase de ce dorise cineva moartea lui Lilith.De ce ea și nu el? Și,de asemenea,de câteva ori,se întrebase dacă nu era posibil ca ceea ce se sugerase la proces,că Lilith pusese droguri în vinul pe care i-l dăduse lui Alex,să fi fost adevărat.Dar,de fiecare dată,revenea la întrebarea de ce.

-Te gândești la soția ta,nu? Ai iarăși privirea aceea îndepărtată și tristă.

-Ai ajuns să mă cunoști bine,zise el făcându-i semn să se așeze lângă el.N-o să stau mult plecat.Dacă o să stau vreo lună și,pe urmă,îi spun lui Grady că trebuie să plec? Îl voi ajuta să găsească pe altcineva să aibă grijă de cai și mă întorc să te conduc până în Virginia.Cay se strâmbă.

-Nu pentru asta ai evadat.Nu,trebuie să ne despărțim.Planul tău de a mă lăsa acolo e bun,doar că nu-mi place.Lui îi plăcu logica ei și sacrificiul de sine.

-Sper să-mi dovedesc nevinovăția.

-Dacă n-o vei face,te vei ascunde toată viața.

-Știu,fetițo,spuse el încet,dar te asigur că voi face tot ce-mi stă în putință să te reabilitez pe tine.

-Sunt sigură că tatăl meu și frații mei vor face tot posibilul să nu pătesc nimic.Eu îmi fac griji pentru tine.Ești un om bun și...

-Serios? zise el încălecând.

-Uneori,ești,spuse ea vârând piciorul în scară.

Ea îi făcea un compliment,dar el,ca întotdeauna,râdea de ea.

-O să mă inviți la cină în casa ta cea mare? O să ne amintim de zilele când am dormit împreună pe drumul spre sud și să-1 facem pe soțul tău să înnebunească de gelozie.Tachinările lui erau molipsitoare.

-Apoi o să ne certăm,dar eu și soțul meu o să ne împăcăm și asta o să te facă pe tine gelos.

-Până atunci,voi avea două femei la braț-nu,trei-și cea mai mare fermă de cai din Virginia.

-O să-ți pierzi și cămașa la pariuri și ce femeie o să vrea un bătrân urât mirositor ca tine?

-Parfumul de iasomie o să fie la modă.Până și negustorii vor mirosi așa.

-Așa,vor atrage fluturi și vor da tonul unui nou curent pentru femei.Bonetele noastre vor fi pline de aripi de fluturi.

-Și soțul tău le va urî,peñtru că îl fac să strănute.

-O să mă mărit cu cineva care e atât de bărbat,încât nici măcar nu va strănuta.

Buna ei dispoziție mai ținu vreo oră,dar când începu să se gândească la ce avea să se întâmple când ajungeau acolo,Cay se simți tot mai posomorâtă.Urma să stea într-o pensiune câteva săptămâni după plecarea lui Alex,după care avea să pornească spre casă,așa cum își spusese de nenumărate ori.Multe lucruri puteau merge prost.Chiar dacă îi spusese lui Alex că era sigură că familia ei avea să o reabiliteze,își făcea griji privind timpul.Dacă poliția din Charleston își dăduse seama că evadatul o luase spre sud? Mulți știau de explorările lui T.C,așa că trebuiau să știe și de următoarea sa expediție.

Așa cum se întâmpla adesea,Alex păru să-i citească gândurile.

-Înainte să pleci spre casă,să-i întrebi pe oameni dacă au mai aflat ceva și dacă tot mai ești căutată.Dar sunt sigur că T.C.s-a ocupat deja de asta.

-Cum ar fi putut face asta?

-Sunt multe moduri.Ar fi putut să le spună că te întâlneai cu cineva și ai fost prinsă în nebunia provocată de evadare.Când familia ta va ajunge la Charleston,vor afla că n-ai fost acolo când eu eram cu Lilith.De fapt,că nu m-ai cunoscut niciodată.

-Deci,vor crede că a fost o coincidență că unchiul T.C.te-a vizitat în închisoare și că eu,фина lui,eram cu tine când ai evadat?

-Poate ar putea spune că te duceai să te întâlnești în secret cu unul dintre numeroșii tăi pretendenți.Sunt sigur că T.C.ar putea găsi o sută de povești.

Alex trebui să respire adânc ca să se liniștească,fiindcă în vocea lui se simțea îngrijorarea.

-Știu sigur că trebuie să fi aranjat totul și vei putea să te întorci acasă.Dacă n-aș fi fost sigur,nu te-aș fi lăsat să pleci.

-Dar tu nu ești în siguranță.

-Oricum,nu am o casă,spuse el încet,dar izbuti să-i zâmbească.Privește partea bună a lucrurilor.O să-ți revezi familia și bărbații pe care îi iubești.

-Ah,ei,zise ea fară prea mult interes.M-am gândit mai bine și cred că ar trebui să privesc în jur mai mult.Poate ar trebui să caut în afara orașului Edilean.

-O idee bună,zise Alex.Poate chiar dincolo de Williamsburg.

-Ce-o să mă fac eu fără glumele tale?

-O să afli curând,zise el vesel,dar ea îl privi furioasă.

-Abia aștepti să călătorești prin junglă,nu?

Era frumos în jurul lor,palmieri,tufe încărcate de flori și păsări mari,cum nu mai văzuse niciodată.

-Cred că da,spuse el.Când T.C.mi-a vorbit prima oară despre asta,eram într-o celulă de închisoare și nu-mi închipuiam cum ar fi să mă aflu pe un vapor, plutind prin ceea ce el spunea că ar fi un paradis.Dar,acum,când văd ținutul ăsta,cred că mi-ar plăcea să văd mai mult.

-Cine îi va lua locul unchiului T.C?

-Nu știu.În mintea ei,începu să se contureze o idee.

-Domnului Grady i s-a spus că unchiul T.C.nu va merge?

-Habar n-am.Bănuiesc că T.C.i-a scris lui Grady că va avea nevoie de altcineva,așa că,probabil,va veni cu un om deja.

-Dar noi am ajuns prea repede.Dacă domnul Grady venea încoace,scrisoarea nu l-a prins.

-Asta nu e treaba mea.Sunt sigur că poate găsi pe altcineva să deseneze plante și animale.Cât de greu poate fi?

Cay dădu să-i explice ce însemna să te pregătești ca artist,dar nu o făcu.În schimb,începu să se gândească la o altă posibilitate.Era o idee mult prea absurdă pentru a fi posibilă,dar,cu toate astea,îi plăcea.

O oră mai târziu,intrară în orașel și Cay privi în jur.Cele câteva case erau tencuite cu ceea ce părea a fi nămol vărut,iar pe acoperișuri erau frunze de palmier uscate.Cay se gândi că erau fermecătoare.În dreapta,era o clădire lungă și joasă care ea bănuia că era pensiunea.Două adolescente erau afară,la umbră,una,curățând știuleți de porumb și cealaltă,pisând boabele într-un mojar. Se opriră și îi priviră curioase.

-Hai să te instalezi,întâi,spuse Alex.

-Nu! Adică,să vedem unde trebuie să te întâlnești cu domnul Grady.Poate te așteaptă și se întreabă dacă o să apari.

-Am ajuns cu o zi mai devreme,așa că mă îndoiesc că a angajat deja pe altcineva.

-Dar nu știm sigur,nu? Alex încercă să-și ascundă un zâmbet.

-Ce te sperie mai mult? Gândul de a rămâne singură sau teama că o să-ți fie prea dor de mine?

-Cum o să mă dau jos din pat dimineța fără să mă tragi tu de pantaloni? Și cum o să trăiesc fără parfumul de iasomie în jurul meu,noaptea?

Vrusese să sune ca o glumă,dar chiar aveau să-i lipsească acele lucruri.Alex zâmbi înțelegător.

-Bine,hai să vedem unde mă întâlnesc cu Grady,zise el și o luă în stânga,iar Cay îl urmă bucuroasă.Nu voia să se închidă într-o pensiune.Aerul era plăcut și înmiresmat și voia să stea afară cât mai mult posibil.

Era ușor să găsească locul de întâlnire,deoarece era un debarcader pe malul râului.Mai erau și multe cutii de lemn și doi bărbați se uitau prin ele.Unul dintre ei părea să aibă circa patruzeci de ani,era scund și îndesat,cu păr grizonat.

Celălalt era un băiețandru înalt și slab,cu părul blond,nas mare și pistrui.Nu avea să fie niciodată chipeș,dar,într-un fel,era atrăgător.Și avea un mers legănat,care îi amintea de Tally.

-Ești prietenul lui T.C? îl întrebă bărbatul mai în vârstă pe Alex.Cel care știe să se poarte cu animalele?

-Nu știu dacă e chiar așa,zise Alex descălecând,dar cei doi îl priviră ciudat.

-Fratele meu a vrut să spună că nu e sigur că se poate ridica la înălțimea laudelor lui T.C.Connor,zise Cay întinzând mâna să-i salute.Eu sunt Cay.Eu...

Se opri brusc,însă.De obicei,oamenii credeau că era o prescurtare de la Kesia,un nume de fată.Alex o luă după umeri,frățește.

-E o prescurtare de la Charles Albert...zise el și apoi adăugă: Yates.

Cay îi aruncă o privire ironică.Nu-i plăcea să i se dea numele celui care îl pusese pe șerif pe urmele lor.

-Iar el e fratele meu...spuse ea ezitând asupra numelui mic,dar „Alex” era destul de comun.Alex Yates.Evident,nici lui Alex nu-i plăcea acel nume,căci își încleșta degetele pe umărul ei,însă ea se îndepărtă.

-Toate acestea sunt ale domnului Grady?

-Așa e,spuse bărbatul în vârstă,strângându-i mâna lui Cay.Eu sunt Elijah Payson și toată lumea îmi spune Eli.Iar tânărul e Tim Dawson.Unde e T.C?

-A căzut și și-a rupt piciorul,zise Alex.N-o să vină.

Pronunță cuvintele rar ca să-1 înțeleagă Eli.

-Domnului Grady n-o să-i placă,zise Eli.Vrea să mergem în locuri unde alții n-au mai fost niciodată și vrea să se consemneze tot.

-Dacă vedem plante care mănâncă oameni,sigur va vrea să fie desenate,spuse Alex.Eli râse.

-Îmi dau seama că ai auzit de unele din poveștile lui T.C.Dacă vom vedea așa ceva, îl aruncăm pe Tim înăuntru, așa că ne trebuie cineva care să deseneze cum va fi mâncat de viu. Lui Tim nu păru să-i placă să se rădă de el și se înroși la față.

-El e mai mic ca mine, spuse apoi arătând spre Cay.

-Așa e, spuse Alex, dar fratele meu nu merge cu noi. Va rămâne aici cât voi fi eu plecat. Arată-mi ce e în cutii, îi spuse apoi lui Eli.

-Cu plăcere, zise acesta și se îndepărtară amândoi. Cay porni de-a lungul pontonului și admiră frumusețea râului. Când era mică își petrecuse mult timp navigând cu barca pe râul James, împreună cu frații ei. Nu își dăduse seama că expediția va avea loc pe râu, dar era logic. În ultimele zile, drumurile deveniseră tot mai de nepătruns și, în jurul orașelului, era numai junglă, parcă.

-Deci, n-o să vii cu noi?

Întorcându-se, îl văzu pe Tim. Era mai înalt decât ea, dar mai tânăr și foarte slab.

-Nu, spuse ea zâmbindu-i.

-Ți-e teamă, nu?

-Nu, nu din cauza asta nu merg.

-Sunt aligatori. Ai auzit de ei?

-Am auzit. Ea încă zâmbea, dar atitudinea lui o făcea să-i fie greu. Era aproape certăreț.

-Ai văzut vreunul?

-Nu. Scuză-mă... El o împiedică să plece.

-O să te plângi fratelui tău că te-am făcut fricos? Cay se îndreptă și se uită la el.

-Nu am de gând să-i pomenesc de tine nici fratelui meu, nici altcuiva.

Voia să-i dea impresia că nu îl considera suficient de important pentru a vorbi despre el

-Crezi că n-o să mă ții minte? spuse el și, brusc, o lovi cu putere pe umăr.

Cay își pierdu echilibrul și, în clipa următoare, căzu în apă printre plante și gunoaie aruncate de oameni. Văzu câteva crani de animale, în timp ce se chinui să iasă la suprafață. Alex îngenunche și îi întinse mâna, iar ea își dădu seama că era la un pas de a sări după ea.

-Ce naiba ai făcut? întrebă el furios și cu accent. Știi că puteai să te îneci?

Ea îi răspunse în același dialect.

-Nesuferitul ăla m-a lovit.

-Serios? întrebă Alex schițând un zâmbet.

-A căzut, spuse Tim. S-a împiedicat de o cutie și a căzut în apă. Am încercat să-l prind, dar n-am putut.

-Chiar așa,băiete? întrebă Eli,privind-o compătimitor pe Cay.Toți trei se uitau la ea,așteptându-i răspunsul,iar Cay fu tentată să spună adevărul-dar știa că așa ar fi făcut o femeie.Își văzuse frații făcându-și lucruri îngrozitoare unul altuia,dar mai degrabă ar fi murit decât să se pârască.Ascunderea adevărului părea să fie un cod al onoarei,Trebuie să-și muște limba,dar spuse:

-Da,am căzut.

-Bine,zise Eli.Măcar n-ai pățit nimic.Alex o luă după umeri protector.

-Hai să-ți pui niște haine uscate,zise el și se uită la Eli.Ne vedem mâine în zori.

-Domnul Grady va fi aici până la prânz,spuse Eli.O să te las pe tine să-i spui că nu avem niciun desenator.

-O să-i spun,zise Alex îndepărtându-se cu Cay.Dar ea se întoarse.

-Mi-am uitat pălăria.Când căzuse în apă,pălăria îi căzuse pe ponton.O ridică și îl văzu pe Tim rânjind triumfător.Apa îi picura din păr pe nas.Știa că n-ar fi trebuit să fie atât de copilăroasă și să se coboare la nivelul lui,dar nu se putu abține.

Poate că hainele bărbătești o transformau în Tally.Îndreptându-se,întinse piciorul pe după glezna lui și îl făcu să cadă cu fața într-o cutie de lemn.

Cay își puse pălăria pe cap și trecu pe lângă el cu bărbia sus.

-Mi-a spart nasul! strigă Tim în urma ei.Eli îi aruncă o privire dură.

-A fost vina ta,nu? Așa cum ai zis că,din vina lui,Cay a căzut în apă,la fel ai pățit și tu un accident.Nu-i așa? Cay întoarse capul,ținându-și respirația.

-Da,m-am împiedicat,zise Tim șovăielnic.Cay se uită la Alex zâmbind.

-Ești gata să mergem?

-Da,dacă nu mai vrei să faci și altceva.Poate vrei să treci cu trăsura peste el.

-Nu.Nasul spart e de-ajuns.Crezi că putem să mai cumpărăm niște haine? Altfel,va trebui să merg în pielea goală până se usucă astea.

-Cay,dragă,după ce i-ai făcut acelui băiat,fac orice spui.

-Măcar de-ar fi așa,zise ea oftând și Alex râse.

CAPITOLUL 13

Cay ținu la distanță de un braț hainele ude și își aranja vesta cea nouă.

Proprietarul poștei spusese că o cumpăraseră de la un tânăr care avea nevoie de bani pentru provizii înainte să plece în sălbăticie.

-Nu s-a mai întors niciodată,adăugă el cu ochii mari,încercând s-o sperie.

L-o fi mâncat ceva.

-Fratele meu nu merge în expediție,spuse Alex fără urmă de umor în glas.

Nu voia ca ea să se sperie și mai mult decât era deja.

-Cât costă vesta? Alex se încruntă când văzu cum Cay se tot uita la broderia de pe marginea vestei. După părerea lui, părea extrem de feminină și ar fi trebuit să ia hainele aproape uzate pe care i le alesese el. Dar nimic nu o putea face să renunțe la vestă.

-Încetează, altfel oamenii o să-și dea seama că ești fată, îi șopti el printre dinți.

-Omul ăla a crezut că sunt băiat. Și nesuferitul de Tim, la fel. Iar Eli n-a avut nici o îndoială că sunt băiat. Numai ție ți se pare că arăt ca o fată.

-Toți sunt orbi.

-Vrei să spui că, dacă m-ai vedea acum, dacă nu m-ai cunoaște, adică, ți-ai da seama că sunt fată?

-Da, spuse Alex. Mergi ca o fată, vorbești ca o fată și ești cicălitoare ca o fată.

N-am văzut nici o persoană mai feminină ca tine.

-Cred că e un compliment.

-Nu e, spuse el încruntându-se. Dacă te las aici, o să fii descoperită și, când cineva o să-și dea seama că îți ascunzi adevărata identitate, o să se întrebe de ce.

-Atunci, ia-mă cu tine. Avusese ideea aceea în minte toată ziua, dar intenționase să nu i-o trântescă brusc.

-Aș putea... Vrusese să spună că ar fi putut să deseneze, dar el o întrerupse.

-Categoric, nu! Sub nici o formă. Nu, nu și nu, zise el pornind cu pași mari spre pensiune.

-Dar, poate ar fi mai bine să merg cu tine decât să rămân aici singură și neprotejată.

-Nu. Să mergi în locuri care nu există pe hartă, unde pericolele pândesc la fiecare pas, nu e mai bine decât să stai aici, în siguranță. Și nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta. Deschizând ușa, îi aruncă o privire care îi dădea de înțeles că nu avea să asculte nimic din ce i-ar fi spus ea.

Cay intră înaintea lui. Ar fi vrut să-i mai răspundă ceva, dar fu brusc copleșită de cele două fete pe care le văzuseră afară când intraseră în oraș.

-Știam că tu ești, spuse una dintre ele, uitându-se la Cay. I-am spus lui Alice că o să stai la noi. Erau gemene, aparent identice, și nu deosebit de atrăgătoare. Purtau rochii care fuseseră spălate de multe ori și se decoloraseră. Pe lângă ele, Cay, cu vesta ei frumos brodată, părea strălucitoare.

-Ești cel mai drăguț băiat din câți am văzut vreodată, spuse a doua fată luând-o de braț. Prima fată o luă de celălalt braț.

-Vino în sufragerie să-ți dăm de mâncare. Ești foarte slab.

-E adevărat că vei sta la noi luni de zile?

Cay se uită la Alex peste umăr,implorându-l din priviri să o salveze,dar el zâmbea într-un fel pe care ea ajunsese să-l cunoască bine.Îi făcea plăcere să o vadă stânjenită și se bucura că avea să fie ocupată o vreme.

-Am niște treburi de rezolvat,spuse el amuzat.Ne vedem mai târziu,frățioare.O seară bună.Cay îi aruncă o privire care parcă spunea că avea să i-o plătească,la un moment dat,dar el zâmbi și mai larg,închizând ușa în urma lui.

În clipa următoare,cele două fete o bombardară cu întrebări.

-Câți ani ai?

-Unde locuiește familia ta?

-Ești căsătorit? Logodit?

-Care e mâncarea ta preferată? Sunt o bucătăreasă excelentă.

-Te-am văzut călărind.Și mie îmi plac caii.Putem să călărim împreună în fiecare zi.Doar noi doi.Singuri.O să iau ceva de mâncare și,dacă ne rătăcim,putem rămâne afară toată noaptea.Când fata care rostise acele cuvinte începu să-i mângâie mâna,Cay și-o retrase și se așeză la masă.

-Afară! se auzi o voce în spatele ei.Ieșiți imediat amândouă și lăsați-l în pace pe acest tânăr.Întorcându-se,Cay văzu o femeie în prag,cu o farfurie cu mâncare și o cană în mâini.Era înaltă și drăguță,dar era puțin cam în vârstă pentru a fi considerată drăguță.Cay bănuie că avea peste treizeci de ani,dar avea ceva în ochi ce o făcea să pară mai în vârstă,de parcă văzuse și făcuse prea multe în scurta ei viață.Când așeză mâncarea în fața lui Cay,le aruncă fetelor o privire amenințătoare și ele ieșiră deloc încântate.

-Îmi cer scuze pentru ele,spuse femeia.Nu prea stau mulți tineri aici și mă tem că au întrecut măsura.O să fac tot posibilul să le țin departe de tine cât vei sta aici.

Pe farfurie era o pasăre friptă,care nu semăna cu un pui sau cu nicio altă zburătoare cunoscută de ea și se întrebă ce vânau în zona aceea.Șovăitoare,luă cuțitul și furculița pe care i le dădu femeia și începu să mănânce.Era bun.

-Eu sunt Thankfulll,spuse femeia așezându-se în fața lui Cay.

Ea fu cât pe ce să întrebe „Recunoscătoare pentru ce?”,dar nu o făcu.Stătuse în preajma lui Alex atâta timp,încât glumea aproape pe seama oricărui subiect.

-De unde ați știut că o să stau aici? Thankfulll schiță un zâmbet.

-Tim a venit aici ca să-i îngrijesc nasul.Bine că nu mergi cu ei,altfel ți-ar fi făcut probleme.

-Nu m-a plăcut din prima clipă,spuse Cay mâncând o legumă pe care nu o mai văzuse niciodată,însă era delicioasă.Se întrebă dacă ar fi crescut,oare,în Virginia.

-Cred că era invidios,spuse Thankfulll.El urma să fie cel mai tânăr membru al expediției și ai apărut tu,tânăr,chipeș,educat și...

-Educat? Lui Cay nu-i plăcea faptul că femeia aceea ghicea atât de multe despre ea. Thankfulll zâmbi.

-După spusele lui Tim, vorbeai ca un profesor de engleză. Nu că ar fi cunoscut vreunul, dar avea multe de spus despre atitudinea ta „îngâmflată”.

Cay se bucură că femeia părea să-l înțeleagă pe băiat atât de bine și începea să creadă că o plăcea. Că era un lucru bun că avea să petreacă mult timp cu ea.

-Trăiești aici de mult?

Thankfulll se duse să ia un castron de lut. Din cât văzuse Cay, casa era sumar mobilată cu lucruri din zonă și era curată.

-De o viață, spuse Thankfulll punând fructe tăiate în castron și așezându-l în fața lui Cay. Nu chiar, dar pare să fi trecut foarte mult.

Cay știa că n-ar fi trebuit să întrebe mai mult, căci aceea era caracteristica unei femei. Tatăl ei spunea adesea că el putea cunoaște un bărbat de douăzeci de ani și să nu afle despre el câte afla soția lui în douăzeci de minute.

Dar Cay nu se putu abține. Era într-un loc străin printre străini și voia să afle mai multe despre viața femeii.

-De ce? întrebă ea.

Thankfulll nu spuse nimic o vreme, dar expresia feței lui Cay o încuraja.

Femeia nu spuse acest lucru, dar aproape toți cei din pensiune erau bărbați în vârstă, care nu vorbeau decât despre afacerile lor. Nu își pierdeau timpul discutând cu o femeie care conducea o pensiune.

-Mama a murit la nașterea mea, așa că, mulți ani, am trăit doar cu tata. Lui îi plăcea să umble mult și, prin urmare, nu apucam să cunosc mulți oameni, dar a fost un tânăr... zise ea și dădu din mână ca și cum nu ar fi fost important.

Oricum, tata a aflat că erau locuri de muncă mai bune în sud și ne mutam iar și iar. S-a recăsătorit când eu aveam șaptesprezece ani și noua lui soție a născut gemenele, pe Jane și Alice. Nu era genul de femeie căreia să-i placă să fie mamă și să aibă grijă de casă.

-Adică a profitat că avea o fiică vitregă mai mare și te-a lăsat pe tine să ai grijă de copii și de casă? Thankfulll zâmbi și, atunci, Cay avu impresia că era mult mai tânără și mai drăguță.

-Cam așa ceva. În definitiv, era doar cu șase luni mai mare decât mine. Voia să se bucure de viață.

-Dar tu... Thankfulll ridică din umeri.

-A murit când fetele aveau zece ani și tata a murit la un an după ea, așa că a fost bine că eram încă acasă ca să am grijă de ele.

-Ai fost mamă fără să fii soție.

-Facem ce putem.

-Așa e,spuse Cay uitându-se la castronul cu fructe.Se gândea la ce se întâmplase cu ea și Alex.Într-adevăr,făcuse ce trebuia.

-O să stai aici să-1 aștepti pe fratele tău să se întoarcă din expediție?

-De fapt,fratele meu vrea să stau aici câteva săptămâni și,apoi,să mă întorc acasă.

-Singur?

-Da,zise Cay.E ceva rău în asta?

-Ești foarte tânăr să călătorești singur.

-Am douăzeci de ani.Thankfulll rămase cu gura căscată.

-Te rog să nu le spui surorilor mele vitrege.Le-am zis că ai doar șaisprezece ani.Dacă ar ști că ai douăzeci,în două săptămâni,ai fi însurat cu una dintre ele.

-Nu prea cred,zise Cay zâmbind.

-Ba da,spuse Thankfull serioasă.N-ai idee cât îți doresc să plece de-aici.Alice zice c-o să fie actriță,dar Jane vrea să se mărite și să aibă copii.

-Dar n-au mai mult de...Cât?

-Paisprezece,aproape cincisprezece ani.Dar au trecut prin multe și asta le face să se simtă mai mature.Speram că,poate,îți va plăcea una dintre ele și...și...

-Să te scap de ea?

-Da,zise Thankfull zâmbind.

-Și tu ai vrea să pleci de-aici?

-Mai mult ca orice.

-N-ai găsit niciun bărbat dintre toți cei care trec pe-aici?

-Am fost cerută în căsătorie,dar n-am întâlnit niciun bărbat cu care să vreau să rămân.Dacă înțelegi ce vreau să spun.Cay dădu să spună că înțelegea perfect,dar se gândi mai bine.Dacă avea să petreacă mai mult timp în compania ei ca bărbat,trebuia să înceapă să joace teatru de acum.Când Thankfull spuse „Am o scrisoare pentru tine,” Cay fu atât de șocată,încât aproape că se îneacă.

-De la cine?

-De la domnul Connor.Felul cum rosti numele o facu pe Cay să o privească intens.De parcă Thankfull ar fi avut o sensibilitate pentru el.

-Da? întrebă ea,în cele din urmă.Ești sigură că e pentru mine?

Thankfull scoase o hârtie din buzunar și o ținu o clipă,de parcă ar fi șovăit să i-o dea.

-Scrie „Pentru Cay” și să o țin eu.A adus-o ieri un călăreț.

Cred că a călătorit zi și noapte ca să ajungă înainte să plece fratele tău.

-Probabil,zise Cay luând scrisoarea.Ar fi vrut să rupă sigiliul imediat ca să vadă ce scrisese unchiul T.C,dar îi aruncă o privire lui Thankfull și își dădu seama că nu putea face asta.Era evident că femeia ar fi vrut să audă ce scria și Cay n-ar fi putut să-i spună nimic.

-Ai terminat de mâncat? întrebă una dintre fete din prag.Thankfull oftă.

-A terminat.Dar poate vrea să se odihnească acum.

-Dar vreau să-i arăt multe lucruri,spuse o fată.

-Și eu la fel,zise cealaltă.Te rugăm,vino afară cu noi! Avem multe lucruri să-ți arătăm.Cay era împărțită între dorința de a fugi de fete și cea de a-și păstra deghizarea.

-O să-mi arătați câteva din ciudățeniile acestor locuri? întrebă ea ridicându-se.

-O să-ți arătăm orice vei vrea să vezi,spuse una dintre ele chicotind.

Cay le zâmbi și se gândi că,atunci când avea să-și vadă mama,trebuia să-i ceară iertare.De multe ori crezuse că mama ei era prea severă și de modă veche,dar acum vedea ce se întâmpla cu fetele care nu aveau o mamă care să le îndrume în fiecare clipă.

-Nu ești obligat să te duci,spuse Thankfull,aruncându-le surorilor ei o privire aspră.

-E în regulă,spuse Cay lăsându-le pe fete să o ia de mâini și să o tragă afară.Mă interesează acest ținut.

CAPITOLUL 14

-Au încercat să mă sărute! îi spuse Cay îngrozită lui Alex.

Afară era întuneric,iar ei erau în grajd și Alex peria ambii cai.

-Serios?

-Să nu îndrăznești să râzi de mine.Dacă o faci,o să...N-o să-ți arăt scrisoarea unchiului T.C.Asta îl făcu să nu mai zâmbească.

-Ce scrie?

-Nici n-am deschis-o încă.

-N-ai citit-o?

-Am fost ocupată din clipa în care m-ai lăsat în mijlocul rechinilor ăloră.Știi ce voiau fetele alea de la mine? Mă pipăiau peste tot.De fiecare dată când făceam un pas,încercau să mă sărute.Una dintre ele mi-a pus piedică și am căzut pe cealaltă.

-Deci,sunt ca toate femeile de pe pământ.Unde e scrisoarea?

-Nu sunt ca alte femei.Eu,niciodată...

-De unde să știe un bărbat când vrea o femeie să fie sărutată dacă ea nu-i spune?

zise el nerăbdător.Acum dă-mi scrisoarea.

-Așa o fi,dar trebuie să fii subtil.Nici lipitorile nu se prind de un om așa cum s-au prins fetele alea de mine.Nu puteam să fac un pas...

Privirea pe care i-o aruncă Alex o făcu să nu mai vorbească despre gemene și să scoată scrisoarea din buzunar,gândindu-se,în același timp,că ar fi trebuit s-o citească singură.În definitiv,îi era adresată ei.Dar,în ultimele zile,se obișnuise atât de mult să împartă totul cu Alex,încât nici nu se gândise să țină scrisoarea pentru ea.Îi dădu scrisoarea,dar el nu o luă.În schimb,se apucă să perie iapa.

-Citește-mi-o.Cay rupse sigiliul.La vederea scrisului unchiului ei îi veni să plângă,dar respiră adânc și se adună.

-E datată la cinci zile după...după ce te-am cunoscut.Păru cel mai politicos mod de a se referi la evadare.Începu să citească.

„Dragă Cay,nu am cum să-mi cer iertare pentru tot ce s-a întâmplat.A fost numai vina mea și n-o să mi-o iert niciodată.Dar oricât aș vrea să-ți povestesc totul pe îndelete,Adam e aici și știi ce înseamnă asta.Trebuie să trec la subiect.

În primul rând,părinții tăi nu știu nimic.În seara pe care nu o pot numi decât Marea Greșeală,Hope a luat o trăsură micuță și rapidă și pe Cuddy,servitorul credincios al mamei tale și s-a dus în Edilean să-i ia pe Nate și pe care mai putea dintre frații tăi.Au avut noroc că Adam era acasă și el a aranjat totul.Știa că,dacă i-ar fi spus tatălui tău,ar fi izbucnit un război.Angus s-ar fi temut îngrozitor pentru siguranța ta-și dacă ar fi aflat că eu am fost de vină,m-ar fi omorât și,pe bună dreptate.Nate mi-a spus că Adam poate fi un mincinos admirabil când e nevoie și,de data asta,s-a întrecut pe sine.Le-a spus o poveste teribilă părinților tăi pentru a explica de ce trebuiau să plece imediat,iar el și Nate au fost aici în timp record.Cred că Adam a pus șaua pe un șoim și a zburat până aici.I-a luat o zi ca să stea de vorbă cu oamenii de-aici și să pună întrebări și,imediat cum voi termina această scrisoare,are de gând să plece,dar nu vrea să-mi spună unde.Nate va rămâne în Charleston și va încerca să afle cum a fost ucisă soția lui Alex într-o odaie încuiată.Cay,numele tău a fost reabilitat.A fost destul de ușor,dar dacă citești scrisoarea asta,ești deja în Florida.Mă întreb dacă Alex...”

Cay se opri din citit,parcurgând cu privirea restul scrisorii.Apoi,se uită din nou la Alex.

-Ai avut dreptate când ai zis că unchiul T.C.va găsi o modalitate de a mă reabilita.

-Citește în continuare,spuse Alex.

-Nu e important. Ai mâncat ceva? Thankfull-ea e proprietara pensiunii-a fript o pasăre cum n-am mai văzut niciodată. A împănat-o cu orez și niște mirodenii. E foarte bună și...

-Citește scrisoarea și să nu sari niciun cuvânt. Din tonul lui, își dădu seama că nu putea să nu-l asculte. Ridică scrisoarea din nou.

„Mă întreb dacă Alex e tot cu tine. Când l-am vizitat la închisoare, era un om foarte furios și durerea provocată de pierderea soției sale aproape că mi-a sfâșiat inima. A fost o companie plăcută pentru tine în această călătorie? Mi-e groază când mă gândesc la ce ai pățimit cu el, probabil.

Adam mi-a spus să-ți scriu să stai în Florida și să aștepti până când unul dintre frații tăi va veni după tine. Să nu cumva să pleci de-acolo. Să rămâi până când cineva, probabil Tally, va veni după tine. Adam a zis asta de multe ori. Pare să creadă că nu ești o tânără prea ascultătoare. I-am spus că ești exact invers, că ai acceptat să-l ajuți pe bietul Alex la nevoie. Cay, scumpo, fratele tău mai mare mi-a spus niște cuvinte pe care nu le-am auzit în toate voiajele mele printre marinari și oameni ai munților! Te implor, să nu te miști de-acolo! Thankfull va avea grijă de tine și poți să folosești trusa mea de pictură cât aștepti. Thankfull îți va arăta unde este. E o femeie foarte cumsecade și m-a ajutat să instalez totul. Spune-i... Cay, scumpo, mă întreb dacă l-ai făcut pe Alex să vorbească. Cât era închis, abia dacă vorbea. Am jurat să nu spun nimic, dar știe mai multe decât am crezut. Nu-i spune lui Alex, dar scrisoarea aceea lungă pe care a scris-o în închisoare n-a ajuns la destinatar. Nate zice că, dacă Alex mai e acolo, să-i spui că el, Nate, a jurat că va descoperi cine a ucis-o pe soția lui Alex.

Acum trebuie să plec. Adam îmi aruncă niște priviri care mă înspăimântă.

Seamănă atât de mult cu tatăl tău!

Îți trimit toată dragostea mea și îmi pare nespus de rău pentru toate necazurile pe care vi le-am pricinuit ție și familiei tale. Când o să ne revedem, să nu uiți că-ți datorez o ciocolată.

Cu multă dragoste, T.C. Connor

Cay împături din nou scrisoarea și se uită la Alex, însă el rămase cu fața întoarsă și concentrat asupra calului. Dar ea îl cunoștea destul de bine ca să știe că se gândea la ce scrisese unchiul T.C.

-Ce-a vrut să spună că știi mai multe decât credea el? Alex tăcu și perie spinarea iepei.

-Mă bucur să aud că ți-au reabilitat numele, spuse el, în cele din urmă. Și sunt de acord cu frații tăi că trebuie să stai aici să aștepti să vină după tine. Nu-mi plăcea ideea de a călători singură. Chiar dacă ești îmbrăcată băiețește.

-Tally,spuse ea apăsător.O să râdă de mine.

Alex scoase un sunet de parcă ar fi fost normal să se râdă de ea.

-Gândește-te cum o să-i povestești despre aventura ta.Ai călărit noaptea cu un criminal evadat.Poți să-i spui că ți-a fost teamă și ai trăit într-un pericol constant. Cay îl privi ridicând o sprânceană.

-Am fost în pericol când am dansat în magazin? Sau când ți-am ținut capul pe genunchi și ți-am dat pe păr cu ulei de iasomie? Alex se întoarse ca să nu-i vadă fața.

-Nu știu,fetițo,spuse el încet.În prima noapte ți-a fost frică de mine.

-Așa e.Era să-ți tai gâtul.

-Știi că încă mă doare acolo unde m-ai zgâriat?

-Nu-i adevărat!

-Ba da.Când am ieșit din grajd și mi-ai tăiat pantalonii.Am crezut c-o să mă înjunghii pe loc.

-Nu mi-a fost ușor să aleg între tine și proprietarul grajdului.

-Te bucuri că m-ai ales pe mine? o întrebă el râzând,dar,privind-o,chipul îi deveni serios.

-Da.Urmă un moment stânjenitor când se priviră și faptul că era ultima lor noapte împreună plutea în aer.Alex rupse tăcerea.

-Și le-ai sărutat?

-Pe cine?

-Le-ai sărutat pe fete?

-Ești nebun.Ești mai rău decât un criminal,ai probleme mintale.Ar trebui să fii închis la nebuni.

-Dar tânărul Tim? Te place mult.Te-ai furișat înapoi și l-ai sărutat?

-O să-i spun lui Adam că nu te-ai purtat frumos cu mine și o să te bată.Alex râse.

-Ah,cât o să-ți duc dorul.M-ai făcut să râd când credeam că nici n-o să mai zâmbesc vreodată.

-Dacă nu eram eu,nu mai erai acum în viață,zise ea serioasă,privindu-l în ochi.

Alex se întoarse la cai.

-Nu,n-o să mergi cu mine și nu începe din nou.Mai spune-mi despre mâncarea de-aici.După seara asta,s-ar putea să mănânc aligatori la cină.Oare ce gust o avea carnea?

-Sper să aibă gust de hoit de măgar,zise ea aruncând fulgere din priviri.Și să nu îndrăznești să-mi ceri să dorm cu tine în pat în noaptea asta,peptu că n-o s-o fac.Alexander...Yates,ești un prostovan nerecunoscător,rău și irascibil.Aș vrea să știu și eu unele din cuvintele pe care le știe fratele meu ca să ți le spun.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte,ieși din grajd și trânti ușa în urma ei.
Alex se întoarse și se uită la ușă,oftând.Avea să-i lipsească foarte,foarte mult.

Mai târziu,în noaptea aceea,când era în pat-singură-Cay trebui să se forțeze să-și rețină lacrimile.După ce se despărțise de Alex,dăduse peste gemene,care o așteptau cu mai multe întrebări și mai multe tentative de a o atinge.Erau atât de insistente,încât ea fu tentată să le spună adevărul,că era fată.Dar nu putea face asta.Gândul că trebuia să le suporte pe amândouă o zi întreagă era de-ajuns ca s-o facă să vrea să încalece și s-o pornească spre nord.Nu își putea închipui cum ar fi fost o săptămână-sau mai mult-în preajma lor.

Și,mai rău era că,la capătul aceluia coșmar,avea să-1 vadă tocmai pe Tally.Tally! Fratele ei,căruia nimic nu-i plăcea mai mult decât s-o facă să se simtă incompetentă în tot ce făcea.Parcă îl și auzea.”Erai în rochie de bal când te-ai dus,în toiul nopții,să salvezi un criminal evadat? Nu ți-era teamă că-ți murdărești rochia? Sau că ți se desface părul?”

Avea să continue tot așa,în timp ce ea trebuia să-1 asculte.

Dar,poate,putea să-1 împuște,se gândi ea.Un glonț în umăr.Sau în pulpă.Avea să-și revină,dar,până atunci,avea să tacă.

Mintea îi era ocupată cu acele gânduri plăcute,când auzi un ciocănit în ușă.Din moment ce o auzise pe Thankfull amenințându-le pe fete în caz că o mai deranjau pe Cay din nou,fu sigură că era Alex,care venea să-și ceară scuze.Își răsfiră pe pernă ce îi mai rămăsese din păr.

-Intră.Când Thankfull vârî capul pe ușă,Cay începu să-și ascundă părul repede.

-Nu vreau să te deranjez,dar mă întrebam dacă,în scrisoarea domnului Connor, era ceva rău.

-Nu,spuse Cay.Doar vești de acasă.

-N-am putut să nu observ că,atunci când ai ieșit din grajd,erai puțin supărat,asa că m-am gândit că,poate...Cay își spuse că,pe viitor,trebuia să fie mai atentă.Era obișnuită să fie numai cu Alex pe drum,unde nu întâlneau niciodată aceiași oameni de două ori.

-Nu,mă certasem puțin cu fratele meu.

-Ah,spuse Thankfull și păru să mai vrea să adauge ceva,dar nu știa cum.E bine, atunci.În legătură cu scrisoarea...Sper că domnul Connor e bine.Când Cay făcu abstracție de supărarea ei cu Alex,iși dădu seama ce voia Thankfull: să afle vești despre unchiul T.C.

-Are o părere foarte bună despre tine.

-Da? întrebă ea ridicând capul.Și eu am o părere foarte bună despre el.

Ți-a povestit cum am făcut să plutească acel cufăr cu lucruri pentru pictură?

-Mi-a povestit,minți Cay politicoș. T.C.nu povestea nimic despre femei,decât dacă erau din vreun trib indian vizitat de el.

-Dar nu știu amănunte.

-Te superi? întrebă Thankfull arătând din cap spre un scaun de lângă pat.

-Nu,sigur că nu,spuse Cay.Își scosese vesta,dar încă mai avea cămașa pe ea.

Pantalonii erau pe tăblia patului și se gândi că,dacă ar fi fost cu adevărat băiat, întâlnirea aceea ar fi fost absolut nepotrivită.

-Domnul Connor a fost aici astă-primăvară cu domnul Grady și au făcut planuri pentru acum.

-Și au stat aici?

-Da,spuse Thankfull,privindu-și mâinile din nou.Domnul Grady a fost ocupat tot timpul,dar domnul Connor...Bănuiesc că știi că e un artist nemaipomenit.Chiar și domnul Grady a spus asta.Cay se forță să nu răspundă.După părerea ei,unchiul T.C.era un botanist strălucit,dar nu era în stare să deseneze sau să picteze ceva. Thankfull se ridică și se duse la fereastră,privind luna,după care se întoarse spre Cay.

-De obicei,nu le dau atenție bărbaților care vin aici,dar domnul Connor era altfel.Era amabil,educat și am purtat niște conversații minunate.

-E foarte de treabă.

-Nu-i așa? spuse Thankfull cu entuziasm,așezându-se din nou pe scaun.A adus cu el cutii pline cu lucruri pentru pictură.Teancuri mari de coli făcute în Italia, creioane colorate franțuzești și acuarele englezești.Erau superbe.

Cay o privi cu ochii mari,căci era limpede că femeia era îndrăgostită lulea de T.C.Connor.Se întrebă dacă sentimentul era reciproc.După mama ei,unchiul T.C,nu mai putea să iubească pe nimeni în afară de Bathsheba,care murise.

-Unchiul T.C.a scris că știi unde sunt lucrurile pentru pictură și că aș putea să le folosesc până când va veni unul din frații mei după mine.

-Așa a spus? Ce drăguț că și-a amintit.Da,sunt în odaia mea.

Cay ar fi vrut s-o întrebe dacă dormea cu ele,dar se abținu.

-Ai zis ceva de un cufăr?

-Da,avea un cufăr de metal în care ținea toate acele lucruri și desenele făcute.Era atât de bine construit,încât nu se uda.Eu și domnul Connor ne-am dus la râu și am aruncat cufărul ca să fim siguri că plutea și nu lua apă.Sigur că era legat cu o frânghie,ca să nu ajungă în Cowford,dar totul a mers perfect,așa cum plănuise el.Când l-am scos,după câteva ore,hârtiile pe care le pusese înăuntru erau la fel de uscate ca la început.

-Ore? întrebă Cay și,când Thankfull roși,păru cu câțiva ani mai tânără.
Uimitor ce poate face dragostea dintr-un om,se gândi ea.

-Ne-a luat aproape toată ziua ca să ne asigurăm că acel cufăr nu lua apă.

-Trebuie să fi fost o activitate foarte plăcută pentru tine,zise Cay.

-Într-adevăr,spuse Thankfull ridicându-se din nou.Cufărul e încuiat,dar domnul Connor mi-a lăsat cheia.Dacă scrie că poți folosi acele lucruri,ți le dau bucuroasă.Dar voi avea nevoie de dovezi,desigur.

-Da,dovezi,spuse Cay abținându-se să nu se încrunte.Se părea că Thankfull găsisse o scuză pentru a vedea scrisoarea lui T.C.Dar sigur că ea nu i-o putea arăta,din moment ce conținea multe lucruri personale.Asta însemna că nu avea să i se permită să folosească lucrurile unchiului T.C.cât avea să stea acolo.

-Te las să dormi acum,zise Thankfull ridicându-se.Să-mi arăți ce a scris domnul Connor și îți dau cufărul bucuroasă.Dintr-un impuls,Cay o întrebă:

-Cum e domnul Grady? Thankfull făcu ochii mari.

-Nu cred că aș putea să-l descriu.Tim zice că vine mâine,așa că o să-l vezi cu ochii tăi.

-Crezi că e un om cumsecade?

-Este...James Grady face parte dintr-o clasă aparte.Mai bine plec,altfel fetele o să-și facă o impresie greșită despre noi,zise ea și ieși repede.

După un minut,Cay începu să lovească perna cu pumnul.Era din ce în ce mai rău.O așteptau săptămâni întregi de tortură în preajma a trei femei bolnave de dragoste.Două dintre ele păreau hotărâte să se mărite cu ea,în timp ce a treia voia s-o facă să-i arate o scrisoare pentru a intra în posesia unui creion colorat măcar.Ce ar fi trebuit să facă în acele săptămâni?

Dacă asta nu era de-ajuns,la sfârșitul acelor săptămâni,Tally venea după ea.

Cay se gândi iarăși să sară pe fereastră și să încalece pe cal.Și mai bine,ar fi trebuit să sară în râu și să înoate până acasă.Se întrebă dacă St.Johns se întâlnea cu râul James pe undeva.Poate,dacă avea o barcă,ar fi putut să vâslească spre nord.Nu putu să nu zâmbească atunci când se gândi cum s-ar fi îngrijorat Alex dacă ar fi aflat de dispariția ei.Așa i-ar fi trebuit! se gândi ea.Merita să moară de spaimă după ce o condamnase la așa ceva.Și după ce ea îi salvase viața!

Începând să adoarmă,se întrebă unde dormea el în noaptea aceea și speră că era un loc incomod și urât mirositor.

CAPITOLUL 15

Cay împinse ouăle prin farfurie.Era atât de abătută,încât nici nu îi păsa de la ce fel de pasăre proveneau.Deja văzuse atâtea creaturi ciudate zburând și alergând

în jur,încât nu le mai ținea socoteala.Cu o zi în urmă,încercase să le întrebe pe fete ce era pasărea uriașă care zbura pe deasupra,dar pe ele nu le interesau păsările,ci doar Cay.Nu voiau decât s-o atingă,să stea lângă ea,să o facă să se uite la ele.

-Nu are dreptate,murmură ea,amintindu-și cum Alex spusese că toate fetele se purtau așa.Cay nu se purtase așa cu niciunul dintre pretendenții ei.Întotdeauna se purtase respectuos.

-Ai spus ceva? întrebă Thankfull din prag,punând un alt castron cu mâncare pe masă.Cay era singurul oaspete al pensiunii și,dacă ar fi mâncat chiar și jumătate din ce i se dădea de mâncare,s-ar fi îngrășat.Se întrebă dacă fetele i-ar mai fi dat atenție dacă era grasă.

-Fratele tău n-a venit în dimineața asta,spuse Thankfull.Crezi că o să vrea micul dejun?

-Nu știu unde a dormit azi-noapte și nu știu nici dacă sau când a mâncat.

-Înțeleg,spuse Thankfull.

-Am dormit sub cerul liber,spuse Alex din prag.Cay se întoarse când îl auzi și trebui să se abțină să nu fugă la el.Era minunat să vadă pe cineva cunoscut.Chiar dacă își opri zâmbetul înainte să-i cuprindă toată fața,el îl văzu.

-Domnule Yates,spuse Thankfull,vă rog,luați loc și mâncați.O să vă fac niște ouă.Ieși din încăpere și Alex se așeză în fața lui Cay.

-Ți-a fost dor de mine? o întrebă el luând o bucată de pâine prăjită de pe farfuria din mijlocul mesei.

-Deloc.Sper că ai înghețat azi-noapte.

-Mi-aș dori ca verile în Scoția să fie la fel de calde ca iernile de-aici.Cât ai de gând să fii supărată pe mine,fetițo?

-Nu-mi mai spune așa,că te aude Thankfull.

-Pentru ce crezi că au fost recunoscători părinții ei când s-a născut?

Era aproape aceeași glumă la care se gândise Cay când ea se prezentase,dar nu avea de gând să-i dea lui satisfacția de a o auzi spunând asta.Îl privi furioasă și continuă să plimbe ouăle prin farfurie.

-Grady o să sosească azi.

-Sper să nu vină,zise Cay furioasă.Sper că va trebui să stai și tu aici.

-Vrei chiar așa mult să fii lângă tine,nu?

-Nu vreau deloc să fii lângă mine.Dar nu vreau să stau aici și să-l aștept pe fratele meu să vină să râdă de mine.

-Fetițo,spuse el răbdător,au un oficiu poștal aici,asa că poți să le scrii celorlalți frați ai tăi și să-i rogi să vină după tine.Cum îl chema pe cel drăguț?

-Ethan.Nu.Dacă Adam a spus că Tally o să vină după mine,atunci,Tally o să vină.Nimeni nu-1 contrazice pe Adam.Alex se încruntă,dar se stăpâni.

-O să vii să mă conduci mâine?

-Credeam c-o să pleci azi.Speram să pleci azi.

-Grady o să aducă un șlep cu provizii și vom porni mâine dimineață devreme.O să plângi când o să-mi faci cu mâna?

-O să dau o petrecere.

-Vor veni și fetele? O să le trimiți sărutări? Ea luă furculița și se repezi peste masă spre el,dar Alex se feri răsând,exact când se întoarse Thankfull.

-Sper că vor fi pe placul dumneavoastră,zise ea uitându-se curioasă de la Cay la Alex și înapoi.

-Excelente,spuse el aruncându-i un zâmbet cald.Ea îi întoarse zâmbetul și se duse înapoi la bucătărie.

-Flirtai cu ea,spuse Cay cu o voce șuierătoare.

-E o femeie atrăgătoare,zise Alex.

-Iar tu ești un bărbat însurat.

-Nu,fetițo,nu sunt,zise el încet.

-N-am vrut să spun...începu ea,dar se opri.Nu se pricepea să fie furioasă.Nici atunci când era mică și Tally îi făcea lucruri oribile,nu putea să țină supărarea prea mult.Își propti capul în mâini și coatele pe masă.

-Nu vreau să stau aici singură.

-Thankfull pare o persoană simpatică,poate o să-ți fie prietenă.

-E îndrăgostită de T.C.

-Serios? Cine ar fi zis? El e îndrăgostit de ea?

-De unde să știi? Eu sunt fina lui.Nu-mi vorbește mie despre viața lui amoroasă.

-Poate ar trebui.Ar fi fost mai bine decât să-ți spună despre criminalii din viața lui.Cay nu se putu abține să nu zâmbească.

-Sunt de acord cu tine.El se întinse peste masă și îi luă mâna.

-Îmi pare rău,fetițo.N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.Și nici T.C. n-a vrut.Dacă n-ar fi fost atât de prost încât să se urce pe scara aia,el ar fi fost acum aici,nu tu.

-Și ar fi mers cu tine,zise Cay.Alex își retrase mâna și luă o înghițitură de ou.

-Nu începe din nou.Nu poți să mergi și gata.

-E aici!strigă una dintre gemene dând buzna în încăpere.Ooooh,zise ea așezându-se lângă Cay,dar ea se ridică.

-Cine-i aici? întrebă Alex.Fata nici nu se uită la el; privirea îi era ațintită asupra lui Cay.

-Domnul Grady.

-Ah,spuse Cay,uitându-se la Alex.El mai luă repede trei înghițituri de mâncare, își puse pălăria și spuse că trebuia să plece.Cay îl urmă imediat.La ușă,el se opri.

-Cred că ar trebui să stai aici.Nu știi unde a fost Grady și poate a auzit vești din Charleston.Ai putea da de bănuit.

-Numele meu a fost reabilitat,ai uitat? Tu ești în pericol,nu eu.Alex se strâmbă.

-Am încercat,zise ea.Zău,era să te cred.Alex râse.

-Atunci,a meritat,spuse el și o luă după umeri.Haide,frățioare,să mergem să vedem ce mă așteaptă.

-Pe tine,nu pe mine,spuse Cay posomorâtă.Ai văzut în sufragerie ce mă așteaptă pe mine.

-Fetele alea nu sunt rele,frățioare.Poate,când mă întorc,mă inviți la nuntă.

-Nu ești deloc amuzant.Râzând,Alex îi strânse umerii mai tare,dar ea se răsuci.

-Sper ca un aligator să-ți mănânce un picior.

-Nu vorbești serios,fetițo.

-Ba da.Eu...Se întrerupse,căci ajunseseră la ponton și,acolo,printre numeroase cutii și lăzi,era un bărbat înalt cu o cămașă albă ca neaua,cu o vestă de un verde închis și pantaloni cafenii.Purta o pălărie mare cu boruri largi.Era cu spatele la ei,dar ea observă că era tânăr și avea coapse musculoase.

-El e? Când Alex se uită la ea,se încruntă văzându-i expresia.

-Cred că da.De ce?

-Îmi amintește de cineva cunoscut.

-Cred că ar trebui să te întorci la pensiune.Dacă Grady te recunoaște,suntem pierduți.Promit să trec să-mi iau rămas-bun după-amiază.Ea se feri când Alex încercă din nou să o ia după umeri.

-Nu mă întorc acolo decât când va fi nevoie.Aș vrea să se întoarcă să-i văd fața. Alex trecu în fața ei ca să-i acopere vederea.

-Nu-mi place asta.Dacă ți se pare cunoscut,atunci și el te cunoaște.N-o să creadă că ești băiat.

-Dacă e cine cred eu că e,n-o să mă recunoască,fiindcă l-am văzut o singură dată și,atunci,aveam opt ani.

-Eu tot cred...începu Alex.

-Tu ești Yates? se auzi o voce în spatele lor.Șovăitor,Alex se întoarse și,când o auzi ținându-și răsuflarea,își dădu seama că era bărbatul pe care îl cunoștea ea. James Grady era un bărbat foarte chipeș.Părea să aibă în jur de treizeci de ani, era la fel de înalt ca Alex,dar mai solid,din moment ce el nu petrecuse săptămâni întregi făcând foamea aproape.Avea părul brunet și ochii cenușii.

Imediat cum îl văzu, Alex își dădu seama de multe lucruri. Ca și Cay, Grady dădea impresia unui om cu bani. Când te uitai la el, vedeai un salon cu vin de Porto în pahare de cristal și fum de trabuc. Vedeai femei în rochii atât de elegante încât păreau să fi fost create pe Muntele Olimp.

Fără îndoială, Alex știa că James Grady era o variantă mai în vârstă a tinerilor proprietari de plantații pe care el îi învinsese la cursele de cai din Charleston. Cu alte cuvinte, era din aceeași clasă cu Cay. Era de același nivel social cu ea. Egalul ei. Alex își spuse că nu avea niciun motiv să-l urască, dar simți ceva de acest gen prin vine.

-Tu ești Yates? întrebă bărbatul din nou.

-Da, spuse Alex, în sfârșit. Sunt Alex Yates.

-Tu ești prietenul despre care mi-a scris T.C, cel care poate să se descurce cu orice animal?

-Nu știu asta, dar o să-mi dau toată silința.

-Poftim? În acest timp, Alex reușise să o țină pe Cay în spatele lui. În cele din urmă, ea izbutise să se elibereze din strânsoarea lui. Trecu în fața lui și îl privi pe domnul Grady cu ochii mari.

-Eu sunt Charles Albert Yates. El e fratele meu și eu sunt translatorul lui.

Alex își dădu seama că iarăși, vorbise cu accentul său și Grady nu-l înțeleșese.

-Fratele meu a zis că îi mulțumește domnului Connor pentru complimentul său și că-și va da toată silința să se ridice la nivelul așteptărilor.

-Adevărat? spuse domnul Grady zâmbind amuzat. A spus atâtea lucruri în atât de puține cuvinte?

-Da, zise Cay pălind să nu-și dea seama că domnul Grady o tachina. Vorbește engleză, dar nu se pricepe foarte bine.

-Cum se face că fratele tău vorbește cu accent și tu, nu?

-Ba pot și eu, zise ea în dialect. Domnul Grady râse.

-Bine, băiete, vād că o să fii un membru folositor al grupului nostru...

-El nu merge, spuse Alex tare.

-Îmi cer scuze, zise domnul Grady. Credeam că merge cu noi.

-Trebuie să stea aici să-l aștepte pe fratele lui-fratele nostru-să vină să-l ia.

-Un tânăr ca el nu poate călători singur? Câți ani ai, băiete?

Cay dădu să spună că avea douăzeci de ani, dar Alex o împinse cu cotul și fu gata să cadă. Cât ea încercă să-și recapete echilibrul, Alex spuse:

-Șaisprezece. Grady se uită la Cay și zise:

-Pare mai mare. Se uită la ea ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva, așa că Alex se așeză între ei.

-O să am grijă de cai,vânez,orice altceva aveți nevoie,spuse el.

-Am nevoie de cineva care poate să deseneze și să picteze minunățiile pe care le vom vedea.Domnul Grady porni înapoi spre ponton,alături de Alex,și Cay îi urmă îndeaproape.

-Dacă știam de accidentul lui T.C,aduceam pe cineva de acasă.E un băiat acolo care desenează binișor.Nu e la fel de bun ca T.C,dar puțini sunt.Acum sunt aici,gata de plecare,și nu am pe nimeni care să deseneze ce vedem.Ai fost vreodată în adâncurile Floridei,domnule Yates?

Alex se uită la Cay și o văzu privindu-l fascinată pe domnul Grady.Trebuia să o trimită imediat înapoi la pensiune.

-Tatăl meu a venit din Scoția când era copil,nu mai mare decât Charlie...

-Cay,spuse ea și,apoi,adăugă mai tare: mi se spune așa după inițialele mele.

-Cay? întrebă domnul Grady și se întoarse spre Alex.Voi ați venit din Charleston?

-Da.

-Ce am auzit despre un criminal evadat? Un văr al meu locuiește acolo și nu scrie despre altceva.Numele de Alex mi-a amintit de asta.Se pare că omul și-a ucis soția în noaptea nunții.Alex deschise gura să spună ceva,dar nu ieși niciun sunet.

-A fost groaznic,spuse Cay repede.Dar au fost zvonuri cum că omul era nevinovat,că a fost victima unui complot atât de groaznic că nici n-au putut să scrie despre asta în ziare.

-Chiar așa? întrebă Grady.Cred că vărul meu nu știa despre asta,fiindcă nu mi-a scris nimic.

-Unchiul T.C.ne-a spus.

-Unchiul?

-Da,domnule,spuse Cay.E nașul meu.

-Interesant,zise domnul Grady.Îl știu pe T.C.de vreo zece ani,dar nu l-am auzit niciodată spunând că ar avea vreun fin.

-Poate că,fiindcă locuiam în Scoția,a uitat de noi,spuse Cay,având grijă să nu se uite spre Alex,care îi arunca priviri ca pentru a-i spune să-și țină gura.

Minciunile pe care le născocea se adunau una după alta.Cay îl ignoră,însă.

-Deci,nu aveți un artist pentru expediție?

-N-o să-mi spui că știi să desenezi,nu?

-Nu știe! spuse Alex tare.Abia dacă știe să țină un creion,cu atât mai puțin o pensulă.Nu-i așa,frățioare?

-În școală,eram bun la desen.Sigur,mai bun decât unii,zise ea uitându-se la

Alex.Tu erai plecat mai tot timpul,așa că nu-ți amintești.

-Atunci,hai să vedem,zise domnul Grady.Întotdeauna am un birou portabil cu mine.Crezi că găsești niște hârtie și un creion?

-Pot să încerc,spuse Cay cu toată modestia de care era în stare.

-Nu cred...începu Alex,dar când se întoarseră amândoi,se opri.Trebuie să vorbesc cu fratele meu între patru ochi.

-Ne întâlnim aici când ești gata? spuse domnul Grady.Te aștept cu hârtie și creion.Alex o luă de braț pe Cay și o trase lângă colțul unei clădiri.

-Ce naiba crezi că faci?

-Vreau să merg cu tine.

-Am discutat despre asta.Expediția asta e prea periculoasă,așa că nu poți să mergi și gata.

-Să merg până la gura Hadesului ar fi mai bine decât să stau aici și să-1 aștept pe Tally să vină să râdă de mine.Alex își trecu mâna peste față și încercă să numere până la zece,dar știa că n-ar fi contat nici dacă număra până la o sută.

-Nu poți să mergi cu noi,spuse el cât putu de calm.Și fratele tău ți-a spus să stai aici.

-Adam nu știe care e situația.Dacă ar ști cu cine am călătorit,mi-ar spune să plec.Alex se rezemă de zidul clădirii și respiră adânc.

-Dă-i drumul,spune-mi.Cine e?

-Cine? El o privi cu ochii mici.

-Se pare că ți-ai pierdut tot simțul umorului.Gata! Nu mă mai privi așa.Numele adevărat al domnului Grady e James Armitage și...Alex scoase un geamăt.

-Deci,ai auzit de familia asta.

-Am auzit despre ei de cum am coborât de pe vapor din Scoția.Tatăl lui a vrut să-mi cumpere caii.

-King.

-Ce?

-Tatăl lui Jamie e King Armitage.

-Jamie?

-Așa i se spune în familie.Bănuiesc că numele lui mijlociu e Grady.Poate a fost numele de fată al mamei lui.Știi de ce i se spune King tatălui lui Jamie?

-Cred că toată Georgia e a lui,nu?

-Doar o mare parte din ea.Are și cea mai mare parte din Carolina de Sud.Jamie e al treilea fiu al lui și îmi dau seama de ce călătorește sub alt nume.Doar așa ar putea fi tratat ca o persoană obișnuită.Și a fost foarte drăguț,nu?

-Spune-mi,te rog,că nu mai încerci să-ți găsești un soț.

Ea se rezemă de zid lângă Alex și spuse visătoare:

-Când aveam opt ani,am fost cu părinții mei în Gracewell,Carolina de Sud,în vizită la familia Armitage.Tatăl meu a lucrat cu domnul Armitage în timpul Războiului de Independență și sunt prieteni.Tata nu-i spune King,ci Billy,și vorbesc mult despre Scoția.Când eram noi acolo,venise și Jamie.Asta e...

-Știi ce e și,mă crezi sau nu,știi și să citesc printre rânduri.

Cay îl privi ca și cum nu înțelegea la ce se referise,dar continuă să povestească.

-Eu aveam opt ani și el,douăzeci și doi,și m-a dat în leagăn.

Alex așteptă puțin,dar ea nu mai spuse nimic.

-Și ce s-a-ntâmpat?

-Nimic.Atât.M-a dat în leagăn jumătate de oră,după care a intrat în casă și a doua zi dimineață a plecat înainte să mă trezesc eu.De atunci nu l-am mai văzut.

Alex se desprinsese de perete ca să se uite la ea.

-Îmi scapă ceva aici? Ai vorbit ca și cum ar fi fost important.

-A fost.În seara aceea,i-am spus mamei că o să mă mărit cu Jamie Armitage și ea a zis că e o alegere bună.Alex clipi de câteva ori.

-Întotdeauna ai fost atât de obsedată de ideea căsătoriei?

-Vreau să fie bine.Ce-i atât de rău în asta? Am văzut căsnicii nefericite și nu vreau să trăiesc așa.

-Cu numai câteva zile în urmă,îmi vorbeai despre cei trei bărbați asupra cărora încercai să te decizi și,acum,îl vrei pe omul ăsta.Ea se întoarse să-l privească.

-Nu vreau pe nimeni.Am spus doar că-l cunosc.Îi cunosc familia,casa și câteva dintre orașele care sunt proprietatea tatălui său.

-Vrei să mergi cu mine ca să poți să fii cu el,așa cum fac gemenele cu tine?

-Ești dezgustător.Alex respiră adânc de câteva ori ca să se calmeze și încercă altă abordare.

-Fratele tău Adam a zis să stai aici și să aștepti și cred că asta trebuie să faci.

-Cred că Adam ar vrea să petrec cât mai mult timp posibil cu un fiu al lui Armitage.Lui Adam nu-i plăcea...Se întrerupse,însă,și se uită la Alex.

-Ce nu-i plăcea? Ea nu vru să răspundă,dar Alex continuă să o privească.

-Bărbații.

-Vrei să spui că fratele tău cel mare,pe care îl adori,nu îi agreea pe cei trei pretendenți ai tăi?

-Da.Te bucuri? Alex nu se putu abține să nu râdă.

-Ce zicea Adam despre ei?

-Nu-ți spun.

-Era chiar așa rău? Sau ești prea lașă ca să repeți cuvintele lui?

-Adam a zis că cei trei nu sunt suficient de buni nici să-mi sărute tălpile pantofilor.Poftim! Acum ești fericit?

-Destul,zise el zâmbind.Tot ce mi-ai spus despre Adam m-a făcut să-1 displac profund,dar acum încep să cred că s-ar putea să ne plăcem reciproc.

-Ba nu.Semănați prea mult.

-Semănăm? Îți schimbi povestea și spui că semăn cu fratele tău mai mare?

-Toate astea îți plac prea mult,așa că n-o să-ți mai spun nimic,în afară de faptul că o să merg cu Jamie,fie că-ți place sau nu.

-Ba nu.

-Ba da.

-Ba nu.

-Ba da.Alex încleșta pumnii.Îi venea să o pună pe umăr și s-o lege de un copac. Ar fi plătit pe cineva să o dezlege la patru ore după ce ar fi ridicat ancora-sau, poate,la șase ore.Se putea mișca repede.

-Nu-mi place cum te uiți la mine.Plec și gata.

-Și ce-o să faci? O să le aranjezi părul bărbaților? O să le cârpești hainele? Am auzit că ai ceva experiență în a spăla rufe.Știu! Ce-ar fi să gătești?

Cay ar fi vrut să-i spună despre pregătirea ei artistică,dar se abținu.Remarca lui despre spălatul rufelor îi amintea faptul că știa lucruri despre familia ei care trebuiau să vină de la cineva care îi cunoștea.O persoană ar fi putut fi unchiul T.C,dar știa că el nu vorbea decât despre plante.Oricare ar fi fost sursa,Alex știa lucruri personale și intime despre familia ei.Totuși,era ciudat că nu știa și că ea desena și picta.De obicei,avea un carnețel și creioane la ea.Rareori pleca undeva fără instrumentele necesare pentru a desena ceea ce vedea,dar în noaptea în care îl cunoscuse pe Alex,urrtia să se ducă la bal,așa că lăsase acele instrumente acasă.De atunci,totul fusese atât de nou și ciudat,încât nu prea se mai gândise la artă.Acum,se părea că faptul că el nu știa acest lucru despre ea era foarte bun.

-Ai zis că oricine poate desena.Dacă îmi amintesc corect,ai spus „Cât de greu poate fi?” Tu poți să desenezi?

-Puțin,spuse el.Mă crezi sau nu,am avut un profesor de desen care s-a pregătit la Londra.

-Voiai să iei tu slujba de desenator,nu?

-M-am gândit la asta,zise el zâmbind.Îi venea să-1 bată! Ce altceva îi mai ascunsese?

-Ce-ai zice să facem amândoi niște desene și să-1 lăsăm pe Jamie să decidă care dintre noi va fi desenatorul expediției?

-Fetițo,ar trebui să te previn că am fost cel mai bun din clasă la desen.

-Serios? întrebă ea încercând să pară impresionată.

-Da.Îmi plăcea să ies și să desenez animalele pe care le vedeam.Dacă n-aș fi fost crescător de cai,aș fi...zise el,dar apoi ridică din umeri.Tu ce pregătire ai?

-Academia pentru Domnișoare a doamnei Cooper,spuse ea repede.Obişnuiam să pictăm cești de porțelan.Era adevărat,dar nu îi mai spuse și că acest lucru se întâmplase când avea patru ani și că pictase portretele celor din familia ei pe cești- ceea ce o făcuse pe mama ei să-i angajeze primii profesori personali de desen.

-Adevărat? întrebă el zâmbind.

Alex era convins că avea să câștige întrecerea.Dacă sora lui se pricepea la desen,Alex era sigur că Nate i-ar fi spus și,din moment ce nu o făcuse,își închipui că avea o pregătire slabă.Cești! Habar hu avea ce presupunea o asemenea expediție.Trebuia să poată desena repede și cu precizie.

-O facem? întrebă ea.Ne întrecem și îl lăsăm pe Jamie să decidă.Dacă el zice că nu sunt bună,mă întorc la pensiune și îl aștept pe Tally să vină după mine.Ne-am înțeles? Alex se încruntă.O spunea cu atâta încredere în sine,încât se gândi că era un truc.

-Ce ai de gând?

-Nimic.Vreau să merg cu tine și o să fac tot posibilul să te întrec.Dacă ai sugera să ne duelăm cu pistoalele în zori,probabil că aș încerca și asta.

-Doar ca să mergi cu acest Armitage?

-Printre altele.

-Spune-mi,pe el îl vrei sau banii lui? Pentru o clipă,ea se forță să nu-l palmuiască,dar refuză să se coboare la nivelul lui.

-Banii lui,bineînțeles,din moment ce tu crezi că vreau să mă mărit chiar și dacă nu iubesc persoana respectivă.Poate mă crezi incapabilă să iubesc.Asta crezi? Că sunt prea rece ca să iubesc pe cineva? Alex clipi nedumerit.

-Cum ai ajuns,de la desen,la răceală?

-Ești un idiot și,mai rău,ești bărbat,zise ea dezgustată și trecu pe lângă el cu un gest de parcă și-ar fi ținut fustele ca să nu se atingă de un gunoi ca el.

Alex se rezemă din nou de perete.Nu era sigur,dar se gândi că,poate,tocmai acceptase să o lase să meargă într-o expediție foarte periculoasă în inima junglei.Și,mai rău era că nici nu știa cum se întâmplase acest lucru.

CAPITOLUL 16

Alex o privi pe Cay îndreptându-se spre ponton.Cu capul sus,mergea cu hotărârea unui om care se pregătea să participe la o luptă.Fără să vrea,nu putu să

nu se simtă mândru de ea. Era imposibil de crezut că era aceeași fată pe care o cunoscuse el. Dar faptul că era mândru de ea nu îi diminua cu nimic decizia de a o împiedica să meargă în expediție. Nu putea să-i spună că, de fapt, nu voia să o lase să meargă, pentru că știa că, dacă mai petreceau mult timp împreună, nu se mai putea abține să nu o atingă. Nu putea să o mai vadă mergând în pantalonii aceia strâmți și să nu o atingă. Din moment ce se presupunea că erau frați, fără îndoială că aveau să doarmă în același cort. Cum putea să facă asta?

Când începuseră să călătorească împreună, Alex fusese atât de furios, încât ar fi putut să doarmă lângă o duzină de femei goale, că nu l-ar fi interesat.

Dar Cay, cu convingerea ei că orice era posibil, schimbase totul. Însă Charleston și tot ce pățise el acolo păreau ireale. O văzu zâmbindu-i lui Grady și spunându-i că ea și fratele ei aveau să se întreacă pentru a vedea dacă mergea sau nu. Lui Alex nu-i plăcea să se împăuneze, dar era convins că el avea să câștige.

Întotdeauna se pricepuse să redea pe hârtie tot ce vedea. Nu îi spusese ei, dar tatăl lui îi adusese acuarele dintr-o călătorie în Edinburgh și Alex pictase multe peisaje. Știa că ar fi fost bun la ceea ce voia Grady, așa că avea să-i fie ușor să câștige. Greu avea să-i fie s-o consoleze pe Cay pentru faptul că nu mergea cu ei. Își închipui o scenă în care ea plângea și el o consola. Avea să fie ferm, dar înțelegător, spunându-i că era spre binele ei. Era convins că, până la urmă, avea să priceapă că el avea dreptate.

A doua zi dimineață aveau să se despartă și aveau să fie lacrimi în ochii ei frumoși, iar el avea să și-i amintească pe tot parcursul călătoriei. Spera ca, în absența lui, Nate să poată afla niște răspunsuri și, la întoarcere, poate avea să-și poată reabilita numele. Când nu avea să mai fie urmărit, avea să-și recupereze caii și să se ducă în Virginia să o caute pe Cay. Dacă nu era deja măritată cu vreun tânăr rece, care nu avea să afle niciodată cum era ea cu adevărat, avea să... îi plăcea să lase acel gând pentru viitor. Cay îi făcea semn cu mâna. Se părea că întrecerea stătea să înceapă. El se apropie de ponton zâmbind.

-E totul în regulă? întrebă domnul Grady, arătând spre locurile pe care le pregătiseră Eli și Tim. Două suporturi mari fuseseră sprijinite de lăzi și, pe ele, erau niște foi mari, albe, cu creioane și cerneală alături.

-Tânărul Cay a vrut și apă, îi spuse Grady lui Alex. Vrei și tu?

Alex habar nu avea pentru ce voia ea apă la cerneală, dar refuză și se așeză pe o cutie și își luă șevaletul improvizat.

-După cum știți, vom călători, spuse domnul Grady, și, uneori, va fi nevoie să surprindem unele lucruri repede. Veți avea trei minute ca să desenați ceea ce vedeți. Fie că e pontonul, o persoană sau o pasăre, depinde de voi.

Vreau să văd doar ce puteți face într-un timp scurt.

Cay se așază pe ponton,cu picioarele încrucișate,și se uită la foaia albă.Tot ce îi spusese profesorul ei,Russell Johns,îi veni în minte acum.Când ajunsese în America din Anglia,cu doi ani în urmă,era sărac lipit.Nu cunoștea pe nimeni și mama ei zicea că avea inima frântă,dar nici măcar ea nu putuse să-1 facă să-i spună ce pățise.Mama ei îl angajase pe domnul Johns să o pregătească pe fiica ei,dar Cay nu credea că îl mulțumise vreodată.El voia pe cineva care să-și închine viața artei,dar Cay nu voia să facă asta.Acum,parcă îi auzea vocea când o învăța să deseneze obiecte în mișcare.”Mai repede!” striga el.”Crezi că frații tăi o să stea locului și o să te aștepte?” Cay învățase să-și deseneze frații în timp ce se jucau cu mingea sau călăreau.Cu cerneală,trebuia să traseze liniile cu mișcări sigure,fără nicio ezitare,fiindcă eventualele greșeli nu mai puteau fi corectate.După trei luni de lucru astfel,domnul Johns mormăise,în sfârșit.Nu o felicitase,dar nici nu se plânsese.Pentru Cay,fusese ceva echivalent cu o laudă.

Domnul Grady scoase ceasul din buzunar și spuse:

-Începeți!Cay lucra cu ambele mâini.În dreapta,avea condeiul,pe care îl înmuia frecvent în cerneală,în timp ce își umezea cu apă buricele degetelor mâinii stângi.În vreme ce desena cu mișcări rapide și îndrăznețe,dilua cerneala cu apă pentru a crea umbre.Când domnul Grady le spuse să se oprească,Cay se ridică.

Tim,tânărul slăbănog care rânjea la ea,de parcă abia aștepta să dea greș,veni să vadă ce făcuse.Eli se duse întâi la desenul lui Alex.

-Pe cinstea mea,e bun.Credeam că T.C.poate să deseneze,dar tu ești mult mai bun ca el.Se uită la domnul Grady,care privea tăcut opera lui Cay.

-Va trebui să-1 angajați pe el.Domnul Grady nu spuse nimic,ci doar stătea lângă Tim și se uita la desenul lui Cay.Eli se apropie de ei curios.Alex se uită la Cay și încercă să-și rețină un zâmbet.După ceea ce spusese Eli,Alex era sigur că totul se sfârșise.

-Haide,fe...zise el,dar se opri.Cay,nu te supăra.Nu putem avea toți...Dar tăcu imediat când văzu desenul.În numai trei minute,ea surprinsese,pontonul,râul,cerul și pe Eli cu o plasă de pescuit în poală.Erau linii și umbre,unele groase,altele subțiri,unele luminoase,altele întunecate.După părerea lui,desenul ar fi trebuit înrămat și dus la un muzeu.Tim,Eli,Grady și Alex se întoarseră să se uite la ea.

-Știu că e cam stângaci,dar n-am mai desenat de mult,spuse ea.Promit că o să mă descurc mai bine la drum.Alex fu primul care își reveni și,fără un cuvânt,porni spre pensiune.

-Cred că fratele meu e supărat pe mine,spuse ea și o rupse la fugă după el.

-Ai primit slujba,îi strigă Grady,continuând să privească desenul.

-În viața mea n-am văzut așa ceva,spuse Eli.

-A ratat pasărea aia urâtă de pe stâlp,spuse Tim și ceilalți doi îi aruncară o privire furioasă.

-Pelicanul nu era acolo acum un minut,spuse Eli.

-Tim,cred că ești un pic cam invidios,spuse domnul Grady luând desenul și examinându-l.Cred că o să i-l trimit mamei.Mereu vrea să știe despre călătoriile mele în necunoscut.Acum pot să-i arăt.Cay îl ajunse din urmă pe Alex în fața pensiunii și se bucură că nici Thankfull,nici surorile ei nu erau în preajmă.

-Te-ai distrat? o întrebă el încet.Te-ai simțit bine râzând de mine?

-Tu te-ai lăudat,nu eu,spuse Cay uimită de atitudinea lui.Nu s-ar fi gândit niciodată că nu știa să piardă.

-Ești furios pentru că pictez mai frumos ca tine?

O privi într-un fel de parcă i s-ar fi părut o idee absurdă.

-Atunci,de ce ești așa furios? întrebă ea,dar imediat își dădu seama.Ești furios pentru că nu vrei să merg cu voi.

-N-am spus asta destul de clar?

-Erai atât de sigur că vei câștiga,încât ai pus prinsoare cu mine,dar nu aveai de gând s-o onorezi,nu-i așa? Ești un om vanitos,care nu poate recunoaște că a greșit.

-Ia mâinile din șold! Niciun bărbat nu stă așa.Cay era atât de furioasă,că abia putea vorbi.

-Obligă-mă.Alex o apucă de braț și o trase pe după clădire,pe o potecă ce trecea printre palmieri și tufe.În câteva minute,ajunseră într-un luminiș și,atunci se întoarse spre ea.

-Nu-ți dai seama cât de periculoasă e călătoria asta.În Florida există fapte pe care oamenii nu le-au văzut niciodată.Ai putea muri în multe feluri.Ai putea...

Cay se îndepărtă puțin de el,făcând ochii mari.

-Nu te temi pentru mine.E vorba de altceva.Am călătorit cu un criminal evadat, cu oameni pe urmele mele,vânându-mă oriunde mergeam,dar nu te temeai pentru siguranța mea atunci.Am făcut focul amândoi,am intrat cu forța într-un magazin și,totuși,ai dansat cu mine.Există un alt motiv pentru care nu vrei să merg cu tine,nu-i așa?

-Nu,sigur că nu,spuse el repede,dar își feri privirea.Ea se apropie de el și lăsă capul în jos ca să-l poată privi în ochi.Uneori,din cauza bărbii,îi era greu să-i vadă expresia feței.

-Aș vrea să cred că,în aceste ultime săptămâni,spuse ea încet,am devenit

apropiați. Am trecut prin multe împreună, asta nu înseamnă că suntem prieteni? Alex dădu să-i răspundă, dar se aflau într-un loc liniștit, înconjurați de verdeață, de ciripit de păsări și de miresme de flori. Nu se putu abține și o strânse în brațe, sărutând-o. La început, fu un sărut ușor, dar Cay se dădu în spate și îl privi uluită. Clipi de câteva ori, după care îi înlănțui gâtul cu brațele și îl sărută și ea. El știa că, în ciuda spuselor ei, nu avea prea multă experiență, așa că fu blând cu ea, dar îi lipi trupul de al său și o sărută și mai adânc. Ea desfăcu buzele, invitându-i limba înăuntru. El avu nevoie de toată puterea voinței ca s-o dea la o parte.

-A fost complet greșit! spuse el, în timp ce inima îi bătea cu putere și răsufierea i se întetise. Și inima ei bătea cu putere.

-Ceilalți bărbați pe care i-am sărutat nu erau ca tine.

-O să mă treci pe lista претенdenților tăi? o întrebă el cu mai multă furie în glas decât vrusese, însă nu-i plăcea gândul că ea ar fi putut săruta alți bărbați.

-O să te trec în capul tuturor listelor mele. Spusese acest lucru cu atâta entuziasm, încât el începu să râdă. Întotdeauna părea capabilă să-i alunge indispoziția.

-Acum înțelegi de ce nu pot să te iau cu mine? Întrebă el.

-Vrei să spui că mă dorești mai mult decât orice și îți fac sângele să clocotească?

-Mai mult sau mai puțin, zise el. Măcar acum vezi că noi doi nu putem călători împreună și, sigur, nu putem să stăm în același cort.

-Chiar ai o problemă, zise ea și îi întoarse spatele o clipă, după care îl privi din nou. Ești îndrăgostit de mine?

-O să fiu sincer cu tine, fetițo, nu cred că voi mai putea iubi vreodată. Poate că un om are o singură iubire adevărată în viață și eu m-am însurat cu a mea.

Cay încercă să nu-și arate dezamăgirea. Nici ea nu era îndrăgostită de el, dar unei fete îi plăcea să creadă că, cel puțin, o jumătate de duzină de bărbați oftau după ea.

-Deci, doar natura ne împiedică să călătorim împreună.

-Așa e.

-Faptul că port haine bărbătești nu-ți potolește sentimentele?

-Dimpotrivă, e și mai rău. Dacă toate femeile ar începe să poarte pantaloni bărbătești care să le arate forma picioarelor, nu știu cum am suporta noi, bărbații.

-Pentru că n-ai văzut atâtea picioare de femei ca mine, spuse ea. Sunt mai multe urâte decât frumoase.

-Chiar așa?

-Râzi de mine deja?

-Mă tem că da,fetițo.Se pare că a devenit un obicei.Ea își puse mâinile pe pieptul lui.

-Ce-ai zice dacă aş promite să nu fac nimic ca să...ca să-ți stârnesc sângele?

Făcu încă un pas spre el.

-Dacă aş jura că o să fiu cuminte pe tot parcursul călătoriei?

Alex îi puse mâinile pe umeri și o împinse ușor.

-Un sărut și te transformi în Eva.Treci acolo și nu mă atinge.

Cay se îndepărtă de el,dar nu putu să-și ascundă zâmbetul.Alex o făcea să se simtă femeie.Era minunat să se simtă dorită.

-Te rog,lasă-mă să merg cu tine,Alex.Îmi pare rău pentru dorințele tale masculine,dar promit să fac totul ca să nu le mai ai.O să mă port urât cu tine tot timpul,o să te lovesc dacă te apropii prea mult de mine.Nu vreau să-ți amintesc, dar ți-am salvat viața.Când ai avut nevoie de ajutor,ți l-am dat.În seara aceea, când nici unchiul T.C,nici Hope nu puteau veni,eu am venit.Eram îngrozită,dar tot am venit.Și,în afară de momentul când am vrut să-ți tai gâtul,cred că,în general,am fost drăguță cu tine.

-Cu alte cuvinte,îți sunt dator,zise Alex.

-Cam așa.

-Spune-mi, chiar vrei să mergi sau ți-e chiar atât de teamă de fratele tău?

-Tally? Nu mi-e teamă de el,dar va râde de mine și mă va face să mă simt groaznic.Nu înțelegi ce înseamnă asta pentru mine? Dacă ar fi să mă întorc acasă acum,tata nu m-ar mai lăsa să ies niciodată.S-ar teme atât de tare că aş putea păți ceva îngrozitor,încât m-ar încuia în odaie și ar arunca cheia în fântână.Camerista ar trebui să-mi trimită mâncare cu frânghia pe fereastră.

-Ca să nu mai vorbim de oala de noapte.

-Doamnele nu vorbesc despre asemenea lucruri și poți să râzi cât vrei,dar dacă trebuie să-l aștept aici pe Tally să mă ia și pe Adam și Nate să elucideze misterul crimei,tata mă va vedea ca pe o persoană care trebuie păzită în permanență,spuse ea oftând frustrată.Până la urmă,probabil că mă va mărita cu vreun văr scoțian, care poate ucide trei dragoni înainte de micul dejun.

-Să te măriți cu un scoțian ar fi mai groaznic decât moartea?

-Poți să râzi de mine cât vrei,dar vorbesc serios.Dacă eu pot să iau în serios pasiunea ta exagerată pentru mine,cred că și tu poți să iei în serios problemele mele.

-Exagerată...Bine,spune-mi cum te-ar ajuta plecarea în junglă.

-Poate,dacă realizez ceva,familia mea va trece cu vederea faptul că am traversat

câteva state când indivizi înarmați mă urmăreau.

-Și desenatul te va ajuta?

-Dacă e pentru o cauză bună,aș vrea ca tatăl meu să fie mândru de mine.Aș vrea ca viitorul meu soț să aibă ce le povesti copiilor noștri.

-Așa cum povestești tu despre compania de fructe a mamei tale?

-Exact.Câteva dintre femeile care au lucrat pentru ea locuiesc acum în Edilean și s-au măritat cu bărbați pe care tatăl meu îi cunoștea.

Alex se întoarse cu spatele.Chiar îi era dator,se gândi el.Glumă,glumă,dar dacă nu era ea,el nu ar mai fi fost în viață acum.În ciuda celor transmise de fratele ei Adam,lui Alex nu-i plăcuse niciodată ideea de a o lăsa acolo singură.Se gândi la toate lucrurile rele care i se puteau întâmpla.Poate că nu toacă lumea auzise că numele ei fusese reabilitat.Dacă cineva își dădea seama că nu e băiat,ci o fată cu părul roșu? Ar fi vrut să știe de ce se deghiza și nu i-ar fi luat mult să facă legătura cu veștile care ajunseseră acolo din Charleston.Alex nu voia nici să se gândească la ce ar fi putut păți Cay dacă s-ar fi confruntat cu cineva care nu auzise ultimele noutăți.Apoi,mai era și partea personală.Îi plăcea compania ei.Ea îl făcea să râdă,să se simtă bine.În ziua în care se însurase cu Lilith,stătuse cu un pahar de șampanie și se uitase la frumoasa lui soție,care se plimba printre invitați și vorbea cu toată lumea,și se gândise că era cel mai norocos om din lume.După numărul de invitați și toate urările lor de bine,crezuse că își făcuse mulți prieteni de când venise în America.Zâmbea când ei râdeau și închinau în cinstea lui,urându-i numai fericire.În ziua aceea,Alex simțise că făcea parte din lumea celor bogați și fericiți.Nu mai era omul în zdrențe,care abia debarcase cu trei cai.Fusese cineva,un tânăr în ascensiune.

Dar a doua zi,trupul lui Lilith fusese găsit lângă Alex și,după aceea,totul se schimbase.Furia celor din oraș grăbise procesul.Și,cât Alex se aflase în acea închisoare mizerabilă,niciunul din așa-zișii săi prieteni nu îl vizitase.Numai T.C.venise.Imediat,Alex ceruse un condei,cerneală și hârtie și T.C.i le adusese.

Alex le spusese tuturor celor pe care îi considerase prieteni că era nevinovat,că n-ar fi ucis-o niciodată pe Lilith.O iubea prea mult.Își pusese tot sufletul în acele scrisori și T.C.le dusese personal.Nimeni nu i-a răspuns.Alex îl obligase pe T.C.să-i spună adevărul,toate scrisorile se întorseseră nedeschise.Nimeni nu mai vruse să aibă de-a face cu Alex McDowell după ce fusese arestat.Se părea că nimănui nici nu-i trecea prin cap că Alex ar fi putut fi nevinovat.

După trei săptămâni în care le scrisese disperat tuturor celor pe care îi cunoscuse de când venise în America,i-a scris lui Nate.Poate pentru că fuseseră prieteni din copilărie și încercaseră din răspuțeri să se impresioneze reciproc,dar nu voia să

recunoască în fața acestuia că dăduse greș-căci așa vedea Alex lucrurile.Venise în America sigur că putea face orice.Tatăl său îi spusese mereu despre oportunitățile din acea țară.În definitiv,acolo își câștigase banii tatăl său.Cu mulți ani în urmă,

Mac primise o mie de hectare de pământ prin Compania Ohio,dar tatăl lui Nate,Angus,îl convinsese să vândă terenul unui anume Căpitan Austin,care încerca să-și extindă pământurile pentru femeia iubită.Până la urmă,se dovedi a fi fost cel mai bun lucru pe care Mac îl făcuse vreodată,fiindcă regele Angliei nu a semnat niciodată hârtiile.Niciunul din terenuri nu li s-a dat oamenilor care aveau certificate de proprietate pentru ele.Căpitanul Austin pierduse tot.

Pentru Alex,noua țară păruse un tărâm al bunăstării-până în dimineața de după nuntă,când i se luase tot,inclusiv,se părea,prietenia tuturor celor pe care îi cunoscuse.Abia după ce acei noi „prieteni” își dăduseră arama pe față,Alex se hotărâse să-i scrie lui Nate.Îi trebuiseră câteva săptămâni ca să scrie scrisoarea.

T.C.avea voie să stea doar câteva minute de fiecare dată și,uneori,nu era lăsat să intre deloc.Strecura condeiul și cerneala în cizmă și își căptușea haina cu hârtie.Alex scria cât putea de mult,cât mai repede.Îi spusese lui Nate tot ce se întâmplase,cât mai amănunțit,sperând să fie un indiciu undeva.Știa că mintea lui Nate avea să fie plină de întrebări.Fusese vreo persoană misterioasă care îi pusese întrebări lui Lilith? Alex nu observase.Dar fusese atât de îndrăgostit încât nu o vedea decât pe ea.Dar trebuia să fi fost cineva,pentru că o persoană o ura atât de mult încât s-o ucidă-nu pe Alex,ci pe ea.

-Ești aici? întrebă Cay.Alex avu nevoie de câteva clipe ca să revină la realitate.

Mintea îi fusese atât de cufundată în trecut,încât parcă simțea mirosul celulei în care stătuse atâtea săptămâni.Mai mult ca orice,Alex ar fi vrut să o strângă pe Cay în brațe,să-i simtă trupul tânăr și sănătos lipit de al său,să-și ascundă fața în părul ei.

-Ai privirea „de soție”.

-Ce anume?

-Când te gândești la ea,corpul tău pare să se pleoștească.Dacă asta face dragostea din om,nu vreau să am legătură cu așa ceva.

-Nu dragostea a făcut asta,ci...Se întrerupse,pentru că știa că ea încerca să-1 facă să-și plângă de milă.

-Adică Abraham al tău nu te face să simți așa?

-Ephraim.Dar fiul lui,da,zise ea și plecă înapoi spre pensiune.

Alex rămase pe loc,dar zâmbea.

-Să fii la vapor la cinci dimineață și să ai cufărul lui T.C,îi strigă el.

Când ea dădu din cap, fără să se întoarcă să se uite la el, Alex zâmbi și mai larg. Da, adevărul era că voia ca ea să-i însoțească fiindcă, pur și simplu, îi plăcea compania ei. Și pentru că... Ce spusese ea? Că o dorea? Cam așa ceva. Da, și asta conta, dar știa că poate controla acest lucru. Mai târziu, după ce se termina tot și numele lui era reabilitat, poate... Nu putea să se gândească la viitor. Acum, doar prezentul conta.

CAPITOLUL 17

A doua zi dimineață, Alex făcu un efort să-și ascundă amuzamentul când, la 4:30, înainte de ivirea zorilor, o văzu pe Cay venind spre ei plină de entuziasm. În spatele ei, veneau gemenele cu cufărul lui T.C. și, în spatele lor, era Thankfull cu un săculeț de piele și un coș mare care el spera să conțină mâncare.

Alex se uită la Eli și văzu că și el stătea să izbucnească în râs la vederea paradei, însă Grady era încruntat.

-Yates! spuse el cu o voce ca un ordin, dar Alex nu știa la care dintre ei se referea. Spune-i fratelui tău că, de-acum încolo, își va căra singur lucrurile. Nu avem nevoie de paraziți în călătorie și, dacă nu-i plac regulile, va rămâne aici.

Cay nu știa ce să spună.

-Au vrut să mă ajute, murmură ea. Așa că eu... Alex dădu drumul frânghiilor pe care le legase și se duse repede la ea.

-Nu spune nimic, șopti el cu accent. Un băiat n-ar da explicații.

-Bine. Să nu dau explicații. O să adaug regula asta pe listă, zise ea și adăugă în șoaptă. Pe lângă sărutat.

-Ia cufărul și apucă-te de treabă.

-Ce să fac?

-Uită-te în jur. Vezi ce e nevoie să faci și fă.

Dacă ar fi fost, într-adevăr, un puști de șaisprezece ani, i-ar fi pus cufărul în brațe. Faptul că Grady fusese șocat să vadă că un băiat lăsa femeile să-i care lucrurile îi arătă lui Alex că era nevoie ca ea să devină mai dură. Apoi se duse la fete, luă cufărul de metal și i-l dădu lui Cay. Când ea nu se mișcă, el zise:

-Ia-1! Ea îl luă, dar nu era pregătită pentru cele aproape douăzeci și cinci de kilograme. Se clătină puțin, dar reuși să-1 țină, chiar dacă se lovi de zidul clădirii.

Când Tim începu să râdă, de parcă nu mai văzuse niciodată ceva atât de amuzant, lui Alex îi veni să-1 lovească, în schimb, îi spuse lui Cay:

-Va trebui să faci ceva mușchi dacă vrei să mergi în călătoria asta.

Știu că abia îl auzise din cauza râsului lui Tim, dar înțelese și dădu din cap. El o văzu punând cufărul pe punte și Eli îi arătă cum să-1 lege bine.

Alex își făcu de lucru punând lucrurile în siguranță la bord, în timp ce Cay își luă rămas-bun de la cele trei femei. Se bucură când îl văzu pe Tim mormăind când Cay se sărută pe obraz cu cele trei. La cinci, erau gata de plecare. Alex îi dăduse instrucțiuni lui Thankfull despre cum să aibă grijă de cei doi cai pe care trebuiau să-i lase acolo. La vreo sută de mile în josul râului, era un alt punct comercial, unde aveau să lase vaporeșul și să ia câțiva cai cu care să continue drumul pe uscat. Deocamdată, aveau să călătorească pe apă în timpul zilei și să-și petreacă nopțile pe uscat. Dacă era prea periculos din cauza animalelor sau indienilor, aveau să stea în cabina de pe vapor. Grady îl lăsă pe Tim să dezlege parâma și toți patru statură acolo, în timp ce femeile le făceau cu mâna. Cay dădu să facă și ea la fel, dar Alex o înghionti ușor și clătină din cap.

-Ce plictisitoare sunt viețile bărbaților! șopti ea. Trebuie să vă abțineți să faceți și cele mai simple lucruri.

-Ba nu, șopti și el. Nu vrem să ne facem de râs facându-le cu mâna fetelor.

-Nu...

-Tinere Yates! strigă domnul Grady. Ce e pasărea aia?

-Habar nu am, domnule, zise ea uitându-se după o pasăre cu o anvergură a aripilor care părea suficientă pentru a umbri curtea unei școli.

-Ce scrie în cărțile tale?

-Cărțile mele?

-În cufăr, băiete! Nu sunt cărțile cu cercetările lui T.C. în cufăr?

-Nu m-am uitat înauntru, domnule, dar e destul de greu ca să conțină biblioteca domnului Jefferson, strigă și ea. Eli râse, dar imediat duse mâna la gură. Domnul Grady rămase încruntat.

-Sunt convins că mamei tale i se pare amuzantă lipsa ta de respect dar mie, nu. Uită-te în săculețul ăla și o să vezi niște plante pe care le-am cules, pentru că nu le-am mai văzut niciodată. Am dreptate când bănuiesc că, din moment ce nu cunoști păsările, nu cunoști nici plantele?

-Nu, domnule. Adică, da, domnule, nu știu nimic nici despre trandafirii din grădina mamei. Ah! Scuze, domnule, am vrut să fie o glumă. O să scot cărțile și o să mă uit la plante și păsări. Fu rândul lui Alex să-și rețină râsul. Schimbă o privire cu Eli și amândoi clătină din cap. Dacă Grady și Cay aveau să se certe în săptămânile care urmau, avea să fie o călătorie foarte interesantă. Alex se gândi că, dacă Grady se înfură așa mult încât s-o trimită pe Cay înapoi, și el trebuia să plece cu ea.

Când porniră pe râu, Alex avu impresia că i se ia o mare povară de pe umeri și, când se uită la Cay, care stătea pe jos și cu carnețelul de desen în față, cu o duzină de plante în poală și în jurul ei, zâmbi. Se bucură că nu o lăsase acolo.

-Vrei să ți le țin eu?

Ea se chinuia să țină o plantă nemișcată în adierea vântului pentru a vedea cum erau prinse frunzele de tulpină.Știa că,în cele mai bune desene,se putea vedea puful de pe frunze și,cel mai important,planta putea fi identificată după denumirea sa latină-sau se putea vedea dacă nu i se dăduse încă un nume.Cay se strâmbă.

-Dacă mă ajuți,probabil o să spună că nu muncesc,spuse ea arătând din cap spre domnul Grady, care stătea la cârmă și privea apa liniștită.

Despre St.Johns se spunea că este un râu „leneș”.Era lat,uneori având chiar și trei mile lățime,iar cursul său nu era rapid.Alex se uită la ea.

-Sarcina mea e să procur cina,ceea ce înseamnă păsări și pește.Ce-ai zice să te las să desenezi orice împușc sau prind înainte ca Eli să-1 pregătească pentru mâncare?

-Ar fi minunat.Recunoștința din privirea ei îl facu să clatine din cap.Se uita la el de sub borul pălăriei și se gândi că niciodată nu văzuse o fată mai drăguță-sau pe care să-și dorească s-o sărute mai mult.Cum puteau ceilalți să nu-și dea seama că e fată?

-Te superi dacă-1 ajut pe fratele meu cu plantele și animalele? îi strigă el lui Grady.

-Fă ce vrei,dar să nu-ți neglijezi sarcinile,spuse acesta studiind hărțile și fără să se uite,măcar,la Alex.

-Ți-am spus c-o să fie în regulă.

-Așa faci tu de obicei,zise ea revenind asupra desenului.Cuvintele ei îl făcură să se simtă bine.

Șase ore mai târziu,el începu să-și dorească să nu se fi oferit pentru treaba aceea.La insistențele lui Cay,dar spre dezgustul lui Eli,fiecare pasăre pe care o împușcase el era altfel și i le dăduse ei să le deseneze.

La început,ea nu știa cum să le așeze.Pe prima o rezemă de o cutie și,așa cum fusese învățată,desenă exact ce vedea.Când termină,desenul înfățișa o pasăre moartă rezemată de o cutie.Nu era frumos.

Domnul Grady se uită la desen și o întrebă dacă avea de gând să deseneze și oala de lângă ea.Eli se uită la ea de parcă s-ar fi întrebat cum avea să primească acea critică,dar nemulțumirile constante ale domnului Johns o pregătiseră pentru orice ar fi spus domnul Grady.

-Imaginație! murmură ea și desenă repede pasărea ca și cum ar fi fost vie și mânca.Faptul că nu știa ce mănâncă pasărea era un obstacol.Oare trebuia să includă și o insectă,un pește sau o sămânță de plantă?

-Ce mănâncă pasărea asta? îl întrebă ea pe Alex.

-Corla sau becața? întrebă el. După ce se uită la el câteva clipe, ea folosi dialectul scoțian pentru a-i spune în detaliu ce credea despre el, pentru că îi ascunsese faptul că știa să deosebească un animal exotic de altul.

-Un bărbat trebuie să aibă câteva secrete, spuse el aducându-i încă o pasăre ca să o deseneze.

-De ce spun oamenii că ești un magician cu animalele?

Una era să-i vorbească unui animal care era pe cale de a câștiga o cursă, dar aceea era o pasăre înspăimântată de moarte. Având o copilărie singuratică, fusese nevoit să recurgă la compania animalelor.

Se uită la pasărea pe care o ținea în brațe și îi acordă întreaga lui atenție. Cu mult timp în urmă, descoperise că, dacă separa lumea exterioară de mintea lui, același lucru se întâmpla și pentru animalul pe care îl atingea. Îi simți inima începând să se liniștească și îi atinse capul ușor. Penele erau calde și moi și el făcu un efort de a-i transmite liniște. Mama lui spunea adesea că darul moștenit de el de la familia ei se extindea la ceea ce le făcea pe animale să simtă.

Încet, pasărea începu să se liniștească și să nu se mai zbată.

Când rămase nemișcată, Alex observă că și ceilalți pasageri îl priveau.

-Cum ai reușit asta? șopti Cay. Alex ridică din umeri și continuă să-i mângâie aripile păsării. Ea se uită la cea mai apropiată persoană, care se întâmpla să fie Tim, însă acesta se întoarse cu spatele. Când îi surprinse privirea lui Eli, acesta spuse:

-Cred că n-o să mâncăm pasărea asta acum.

-Nu, cred că o să se însoare cu ea, spuse Cay oftând, iar Eli și domnul Grady râseră.

-Vrei să o desenezi odată, până vine tovarășul ei și o trezește? spuse Alex.

Cay începu să o deseneze cât putu de repede.

-De unde știi că nu e mascul?

-Mă insultă? întrebă el atât de ofensat, încât ea începu să râdă.

-Ar trebui să vorbești engleză, spuse Tim.

-Ca să poți trage cu urechea? zise Cay.

-Ca să știe căpitanul ce să-ți spună să nu faci, spuse el și râse, evident, crezând că spusese ceva amuzant. Cay spuse un cuvânt de argou scoțian, care îl făcu pe Alex să-i zică să tacă.

-Vreau să fac ce făcea unchiul T.C. și să prezint păsările în starea lor naturală.

Când mi le dai moarte, le desenez ca fiind lipsite de viață, dar dacă aș pune o insectă sau o plantă alături, ar părea mai vii.

-Ce-ar fi să lași condeiul jos și să te uiți în jur ?

-Nu pot.Domnul Grady va...

-Când va vedea desenele va avea numai cuvinte de laudă,zise Alex,dar nu era sigur că așa avea să fie.Din clipa în care porniseră,Grady fusese comandantul navei.Ai fi crezut că sunt membrii unui echipaj de fregată.Grady voia să se înregistreze tot ce vedeau și Cay dorea să-i facă pe plac.Alex se gândi că era de mirare că Grady nu adusesse o jumătate de duzină de artiști.

-Și-ar fi putut permite,spuse el printre dinți și își dădu seama că o parte din înverșunarea față de bogătașii pe care îi crezuse prieteni se îndreptase asupra lui Grady.

-Ce ai zis?

-Nimic,fetițo,doar...Ea îi aruncă o privire tăioasă.Evident,auzise ce spusese și știa la cine se referise.

-Scuze,mi-a scăpat.Promit să nu mai fac dacă vii cu mine și privești în jur.E superb.Ea îi aruncă o privire domnului Grady,dar acesta părea absorbit de hârtiile întinse pe o măsuță și îi ignora pe toți.Când încercă să se ridice,descoperi că picioarele îi amortiseră și se sprijini de Alex.Își propti mâinile pe pieptul lui,simțindu-i mușchii sub cămașă.

-Ai pus ceva pe tine de când te-am cunoscut.El o împinse ușor.

-Nu e momentul pentru asta,zise apoi și se uită repede în jur,ca să vadă dacă observase cineva,însă toți erau ocupați cu alte lucruri.

-Îmi făceam griji pentru sănătatea ta.Ce ai mâncat de te-ai îngrășat?

-Am încercat să țin pasul cu apetitul tău.Și Thankfull mi-a făcut câteva mâncăruri

-Thankfull ți-a gătit?

-Da.Ce e rău în asta? Și ție ți-a gătit,nu?

-Da,dar eu stăteam acolo și plăteam pentru serviciile ei.Tu i-ai plătit?

El îi zâmbi.

-Dacă n-aș ști,aș zice că ești geloasă.Nu,nu i-am dat bani,dar i-am plătit cu nenumărate povești despre T.C.Voia să-i spun tot,chiar și ce mănâncă el dimineața.

-Dar tu nu știai,fiindcă erai...Se întrerupse înainte de a spune cuvântul „închisoare”.

-Vrei să nu mai vorbești și să privești în jurul tău? Nu poți să te uiți tot timpul la păsări moarte.

-Eu...zise ea,dar se întrerupse,căci privi în jur.

În fața lor se întindea râul liniștit,a cărui suprafață abia se tulbura în calea

lor. Alex îi spuse că navigau în amonte, împotriva curentului, îndreptându-se spre sud.

-E la fel ca Nilul, curge spre nord, zise ea, după care îl întrebă cum de știa atâtea lucruri despre acel loc.

-Când tu te furișai prin tufișuri și te pupai cu fetele, eu puneam întrebări. Dacă îi cumperi unui om o bere îți spune povești toată noaptea.

-Așa ai aflat denumirile păsărilor?

-Nu. Mi-am petrecut nopțile citind cărțile din cufărul lui T.C. Thankfull mi le-a împrumutat. Cay se gândi că era interesant că Thankfull refuzase să deschidă cufărul pentru ea, dar îi împrumutase cărțile lui Alex. Gelozia era un sentiment nou pentru ea, dar, dintr-o dată, știu ce înseamnă. Se uită din nou la apă. Pe maluri erau pomi ale căror crengi ajungeau până deasupra apei. Văzu niște păsări albe cu gâturi lungi.

-Vreau să le desenez, spuse ea.

-O să ai ocazia. Un vultur zbură pe deasupra și, apoi, o pasăre care Alex spuse că se numea egretă.

-Da, știu. Vrei s-o desenezi.

Peștii săreau în apă și ea se așeză în patru labe ca să vadă mai bine. Alex nu pescuise încă nimic. Ea văzu ceva sub apă și îi spuse lui Alex:

-Poate pescuiești ceva pentru diseară, ca să pot... Deodată, Alex o apucă de subsuori și o trase în spate. În fața lor, capul unei creaturi cu aspect preistoric ieși din apă și închise gura lungă și urâtă exact în locul unde fusese până atunci mâna lui Cay. Pentru o clipă, ea rămase încremenită în brațele lui Alex. Când el îi dădu drumul, ea căzu în șezut pe punte.

-Era să te înghită, nu? zise Tim din spatele lor, încântat de ceea ce văzuse. Dacă ești atât de prost încât să scoți mâna peste bord, cred că ar trebui să ți-o muște.

Dacă era mâna cu care desenezi, trebuia să te aruncăm peste bord, fiindcă nu ne-ai mai fi de folos. N-ai putea ridica nici cel mai ușor lucru.

-Eu pot să ridic multe lucruri, spuse Alex privindu-l furios pe tânărul care, deși era înalt, tot mai avea câțiva centimetri ca să-l ajungă pe Alex, și cu multe kilograme mai ușor.

-Râdeam și eu puțin cu el, zise Tim. Mereu e înfricoșător când vezi prima oară un aligator.

-Tu câți ai văzut, băiete? întrebă Eli.

-Mai mulți decât el, mormăi Tim uitându-se la cei doi bărbați care păreau să se fi aliat contra lui. Cay era încă îngrozită, privind spre locul unde aligatorul ieșise din apă. Alex îi șopti la ureche.

-Vine Grady,așa că revino-ți și,în niciun caz,să nu plângi.Mă auzi?

Ea izbuti să încuviințeze.

-Te-a ciupit? întrebă domnul Grady cu îngrijorare în glas.

Cay respiră adânc și dădu să se ridice.Alex reuși să mascheze faptul că își ținea mâna pe spatele ei și o ajuta să se ridice.

-Dacă m-a prins? întrebă ea.Nu cred,domnule.Mai bine mă întrebați dacă i-am luat gâtul cu cuțitul.

-Cu cuțitul din mâna ta? Cay se uită și văzu că nu dăduse drumul condeiului; spaima o făcuse să-l țină și mai strâns.Nu era chiar o armă contra unui aligator.

-Cerneala în nas îi îneacă,spuse ea.Domnul Grady nu râse,ci se uită încruntat la Alex.

-Mai bine ai avea mai multă grijă de fratele tău,ca să nu mai fie situații din astea.

-Sunt perfect de acord,zise Alex.

CAPITOLUL 18

După episodul cu aligatorul,Cay deveni mai potolită.Adam spusese odată că ea fusese protejată toată viața și habar nu avea cum era lumea cu adevărat.Atunci,ei nu i se păruse prea frumos din partea lui să spună asta,dar acum începea să înțeleagă.Nu toată lumea era ca acasă la ea,cu frați și un tată care să aibă grijă de ea și o mamă care îi era mereu alături ca s-o ajute să rezolve orice problemă.

Într-un fel,acel semi-atac o făcuse să aibă impresia că i se dăduse o a doua șansă în viață.Dacă Alex n-ar fi fost acolo,dacă n-ar fi reacționat așa repede,ea ar fi fost mușcată de aligator și trasă în apă.N-ar fi reușit să supraviețuiască.

Tot restul zilei,fu mai atentă la tot ce era în jurul ei,de la tovarășii ei de călătorie la păsările de deasupra capului.Pe măsură ce înaintau spre sud,începu să audă zgomote pe care nu le mai remarcase înainte.Semănau cu cel făcut de o piatră imensă rostogolită pe stâncă.Era ciudat și fascinant,în același timp.

Ridică privirea în timp ce desena una dintre plantele pe care i le dăduse domnul Grady.Eli jumulea păsări pentru cina din seara aceea,pe care toți o așteptau cu nerăbdare,căci mâncaseră doar pâine cu brânză toată ziua.

-Ce e sunetul ăsta?

-Cel ca un tunet? Ea încuviință.

-Aligatorii.Se pregătesc pentru noapte.Cay reuși să-și stăpânească teama care creștea înăuntrul ei.

-Trebuie să fie foarte mulți,de fac zgomotul ăsta.

-Sute,zise Eli.Mii.Se cațără unii peste alții.O să vezi.Dar nu-ți face griji.

Noi o să ne facem tabăra departe de ei.

Cay nu putu decât să dea din cap,căci nu-i venea niciun cuvânt.

Domnul Grady hotărî să se oprească înainte de apus și traseră șlepul la țarm.Cay văzu rămășițele unui vechi foc de tabără puțin mai departe de țarm.

-A mai fost cineva aici,îi spuse ea lui Alex,care alergă în jurul șlepului pentru a-l ancora.

-Au mai fost oameni aici,spuse el,dar mai târziu o să ajungem în locuri unde n-a mai călcat nimeni.Aștepți momentul acela cu nerăbdare?

Tot ce își amintea Cay era capul urât al aligatorului ieșind din apă și repezindu-se la ea.Dinții i se puteau vedea foarte bine și păreau foarte ascuțiți.

Alex îi văzu teama.

-Haide,nu sta acolo,ia cutiile alea și du-le pe țarm.Crezi că poți să călătorești pe gratis doar pentru că știi să desenezi?

-O să te anunț...Începu Cay,dar se opri când văzu că domnul Grady se uita la ea. Luă cutia cea grea pe care i-o dădu Alex și o duse în locul unde instalaseră tabăra.În următoarea oră,fu prea ocupată ca să mai gândească.Ea și Alex montară unul dintre cele trei corturi,unul pentru ei,unul pentru Eli și Tim și ultimul,peu domnul Grady.Ea cără cutie după cutie până când începură să o doară picioarele și brațele îi tremurau.

-O să te obișnuiești,spuse Alex bătând-o pe umăr atât de tare,încât aproape că o dărâma.

-Sau o să mor,zise ea,dar când îl văzu pe Tim rânjind,luă cea mai grea cutie pe care Eli o pregătise pentru ei și o duse în tabără.Când toate cutiile și corturile fură la locul lor,ea ar fi vrut să se întindă și să mănânce mult,dar nu,mai era treabă de făcut.Alex îi spuse că trebuiau,să-1 ajute pe Eli să pregătească cina.

-Dar are păsările.Le curăță de ore întregi.

-Vezi pomii ăia de colo? Obosită,cu o mână pe șale,ea privi în direcția indicată de Alex și văzu niște copaci mici cu fructe portocalii.

-Portocale! spuse ea uimită.Mâncase doar două în viața ei,din moment ce se găseau foarte greu și erau oferite,de obicei,cadou de Crăciun.

-Sunt adevărate?

-Foarte.Dacă nu erai atât de ocupată să te pupi cu fetele în spatele pensunii,ți-aș fi arătat portocalii de-acolo.

-Dacă nu-ți petreceai atâta timp umblând prin cărțile lui Thankfull și flirtând cu ea,aș fi mers cu tine.Alex râse.

-Vii sau nu?

-Unde?

-Să culegem portocale.Eli vrea să gătească păsările alea în suc lor.

-Sună minunat.Cred că o să le mănânc pe toate.Când erau destui copaci între ei și cei din tabără,Alex îi întinse mâna.

-Haide,mototolule,să mergem la cules de portocale.

-Miros minunat,spuse ea dând drumul mâinii lui și învârtindu-se.

-Mai bine ca uleiul de iasomie? întrebă el rupând fructele și punându-le în sacul pe care îl aduseseră cu ei.

-Nu cred că ceva miroase atât de bine,zise ea ducând portocala la nas și inhalând aroma.

-Ce ți-a plăcut atât de mult,iasomia sau părul meu?

-Faptul că erai curat era o încântare pentru nas.

-Spune-i asta lui Tim.Probabil că te-ar arunca peste bord.

-De ce mă urăște băiețelul ăla atât de mult?

-Din cauza asta.

-Care?

-Pentru ce ai zis.Îl consideri un băiețel și îl tratezi ca atare.

Rezemându-se de trunchiul copacului,Cay se uită la fructele superbe.

-Nu-1 tratez nicicum.Abia dacă mă uit la el.

-Exact.El crede că e mai mare ca tine și,prin urmare,că are mai multă experiență și că ar trebui să-1 privești ca fiind mai înțelept.

-Nu e mai înțelept nici decât păpușile mele de acasă.

-Nu,spuse el când ea se întinse după o portocală.Nu alea.Eli a zis că cele care cresc în partea sudică a pomului sunt mai dulci.Știai că portocalele nu sunt de origine din Florida,ci au fost aduse aici de un explorator spaniol?

-Stai să ghicesc: Ponce de Leon.

-Exact.Acum,că ți-ai învățat lecția de istorie pe ziua de azi,ce ai zice să ne așezăm și să nu facem nimic o vreme? Nu știu ce părere ai tu,dar a fost o zi lungă.Cay nu putu să nu zâmbească,fiindcă știa că face acest lucru pentru ea.Nu văzu că el ar fi fost obosit,dar ea cărase în ziua aceea mai mult decât toată viața.Alex alege un loc cu iarbă moale la umbra unui copac de unde vedeau o pajiște plină de flori.

-Frumos,zise ea când el îi dădu o portocală pe care o găurise în partea de sus.Ce să fac cu ea? El îi arată cum să strângă fructul și să sugă sucul prin gaură.

-Delicios,spuse ea,și mă simt extraordinar mâncând singură o portocală întregă. Aș vrea să pot duce o căruță plină cu astea acasă cu mine.Le-aș dăruii tuturor copiilor și chiar și adulților.

-Dar Michael și Abraham? Și celălalt? Cay se gândi o clipă.

-Benjamin.Zeama i se prelingea pe bărbie și portocala ei secătuse.

Alex îi dădu o alta pe care o găurise.

-Cartoforul?

-Așa e,nu? Ea și Alex stăteau unul lângă celălalt și,când ea se întinse după a treia portocală,îi atinse pieptul cu brațul.Nu se gândise la sărutul lor,dar când se uită în ochii lui,îi dispăru orice urmă de oboseală.Acum stătea acolo și privea peisajul și,în clipa următoare,era în brațele lui și îl săruta.Barba de pe fața lui o enerva,pentru că nu putea să-i atingă toată pielea,dar îi simți gura pe a ei.

El desfăcu buzele mai mult și,când vârful limbii lui o atinse pe a ei,Cay aproape că sări pe el,gata să-1 trântescă la pământ.El fu cel care se retrase.

-Nu,fetițo,spuse el încet.Nu suport prea mult.Un sărut e ceva plăcut,dar poate duce la lucruri pe care știu că nu le vrei.Cay se rezemă de copac și inima îi bătea cu putere.

-De unde știi tu ce vreau eu?

El nu spuse nimic,ci doar stătu pe loc încercând să-și potolească bătăile inimii.

-Alex,miroși atât de bine.Respirația îți miroase a portocale și jur că încă mai simt parfumul de iasomie în părul tău.Tu...El scoase un geamăt mai tare decât cel al aligatorilor și se ridică.

-O să mă înnebunești,fetițo.Mai bine nu aduceam păcatul între noi.Dar recunosc că te pricepi.

-Nu asta spune pastorul în fiecare duminică? Faptul că toți cădem ușor în păcat dacă ni se oferă ocazia?

-Te-ai adaptat mai bine decât multe altele.Nu te mai uita așa la mine.Cum aș mai putea să dau ochii cu T.C.dacă te duc înapoi cu inima frântă și pângărită?

Ea stătea lângă el,cu mâna pe pieptul lui,și ridică privirea.

-Mi-ai frânge inima,Alex?

-Pentru alte părți ale corpului mă tem.Acum haide! Trebuie să-i ducem fructele lui Eli.Zâmbind,Cay o luă înaintea lui pe potecă pentru a se întoarce în tabără.

Alex spusese că îi părea rău că adusese păcatul în viețile lor,dar ea se bucura pentru sărutările lui.Ar fi vrut doar să o lase să ducă la capăt una din ele.

În tabără ceilalți îi așteptau și Tim avea multe de spus despre faptul că le luase atâta timp să culeagă portocalele.Cât despre Eli și domnul Grady,aceștia nu spuseră nimic,dar Cay îi surprinse privind-o într-un fel ciudat.Se așază lângă foc și îl privi pe Eli cum tăie portocalele în sferturi,punându-le la un loc cu carnea păsărilor.Cay era atât de obosită încât ar fi putut să adoarmă înainte să fie gata mâncarea,dar știa că Alex ar fi trezit-o.Când începu să moțăie se gândi că Alex avusese întotdeauna grijă de ea.Dar se trezi după cinci minute,când o pișcă un țânțar.Acesta fu urmat de altul,și apoi de altul.Se plesni peste mâini și peste

gât,și începu să sară pe loc ca să scape de ei.Eli gătea liniștit,părând să nu observe insectele.

-Pe mine nu mă deranjează,spuse el.

-Încearcă asta,spuse domnul Grady dându-i o cutie de metal cu o soluție groasă. Dă-te pe față și pe gât.O să te ajute.Ea puse puțin în palme,le frecă una de alta și se dădu pe față,pe gât și pe dosul mâinilor.Mirosul fu de-ajuns ca să o relaxeze.

-Ce este?

-Mama o face,spuse domnul Grady ridicând din umeri.E un fel de ulei cu lavandă și încă ceva.Dacă funcționează,o să-ți dau rețeta.

-Mulțu...începu ea,dar Alex o întrerupse.

-Mamei noastre i-ar plăcea,nu-i așa,frățioare?

-Foarte mult,spuse Cay uitându-se la domnul Grady.Era un bărbat foarte chipeș și ea nu putu să nu se gândească la familia lui.Era un Armitage.

-Vrei să mănânci ceva? o întrebă Alex morocănos.

-Sigur,zise ea luându-și privirea cu greu de la ochii lui Jamie.

-Un păcat pe zi nu e de-ajuns pentru tine? o întrebă Alex la ureche când Grady se îndepărtă.Ce ar spune mama ta?

-Mama e o femeie foarte practică.Ar zice să mă furișez în cortul lui,dacă asta m-ar face să mă mărit cu un Armitage.Cu criminalul n-ar fi de acord să mă sărut. Regretă imediat ce rosti acele cuvinte.Nu vedea decât ochii lui Alex și aceia erau plini de durere.

-Bine,atunci,zise el îndepărtându-se de ea,ai binecuvântarea mea.

Cay îl privi îndreptându-se spre pâlcul de copaci fructiferi.Se uită cu poftă la păsările fripte în sos de portocale și,apoi,din nou spre potecă.Era obosită și înfometată,dar îi rănise sentimentele lui Alex și trebuia să-și repare greșeala.

Eli rezolvă problema dându-i o farfurie de metal cu două păsări fripte pe ea.

-Du-i astea,spuse el încet.Cay se abținu la timp să nu-l sărute pe obraz în semn de recunoștință.Luă farfuria din mâna lui și se duse după Alex.

-De ce primește el primele bucăți? îl auzi ea pe Tim în spatele ei.N-ar trebui să vină aici să mănânce?

-Stai jos,băiete,spuse Eli,și vezi-ți de treaba ta.Cay îl găsi pe Alex foarte ușor. Era lângă copacul unde stătuseră puțin mai devreme.

-Ți-am adus ceva de mâncare.

-Cred că ar trebui să împărți mâncarea cu Armitage.Cay se așeză pe jos,lângă picioarele lui,rupse un picior de pasăre și începu să mănânce.

-E delicios.Câtă extravagantă,să mănânci câte portocale vrei.Crezi că o să ne saturăm de ele până la sfârșitul călătoriei? Când Alex nu răspunse,ea îl întrebă:

-Ce te deranjează la el atât de mult?

-Nimic nu mă deranjează la el,ci la tine.

-Ce am făcut? Alex se așeză în fața ei și începu să mănânce.

-E vorba de bani.

-Că îi are.

-Nu,că tu ești dispusă să te măriți pentru bani.

-Tu ai făcut-o,zise ea și se pregăti pentru furia lui,dar aceasta nu veni.

-Nu am făcut-o.Lilith nu era bogată,așa cum credeau toți.

-Povestește-mi,te rog.

-Lilith era însoțitoarea plătită a unei bogătașe bătrâne și plină de ură pe nume Annia Underwood,care îndepărtase până și cea mai lacomă rudă,așa că nu mai avea pe nimeni.Însă,nu voia să știe tot orașul și a angajat-o pe Lilith să lucreze pentru ea,spunându-le tuturor că era nepoata ei.

-Se purta frumos cu soția ta?

-Deloc,dar Lilith a suportat până când m-a cunoscut pe mine.I-am spus câteva lucruri bătrânei și am pus-o puțin la punct.Era furioasă că Lilith avea s-o lase și să stea cu mine după nuntă,pe care,apropo,eu am plătit-o.

-Cât de furioasă? Cât să facă o crimă?

-Dacă ar fi omorât pe cineva,acela aș fi fost eu,nu Lilith.Cay se uită la el în întuneric.

-Nu sunt avocat,dar dacă Lilith nu era bogată,așa cum credeau toți,nu însemna că tu nu aveai de ce s-o omori? Dacă i-ai fi spus avocatului...

-Crezi că nu i-am spus? aproape că strigă el.Crezi că nu i-am spus avocatului meu toate astea? S-a dus la bătrâna Underwood și ea a repetat aceeași minciună. A zis că Lilith era nepoata ei și unica moștenitoare și că de-asta mă însurasem cu ea.A spus că am omorât-o pe biata fată ca să-i iau moștenirea.A zis chiar că a prevenit-o pe Lilith în privința mea-dar măcar asta era adevărat.

Respiră adânc ca să se calmeze.

-Adevărul era că-i purta pică lui Lilith pentru fiecare bucătică de pâine pe care i-o dădea.Hainele scumpe pe care le purta Lilith erau de ochii lumii,nu pentru că femeia ar fi fost generoasă.Cay se gândi la tot ce îi spusese el.

-De aceea ai fugit când am pomenit de averea lui Jamie Armitage?

Era întuneric,dar ea îl simți relaxându-se.

-Da,fetițo,asta e.

-Ți-a trecut vreodată prin cap că eu vorbesc așa despre Jamie ca să te fac gelos?

El se opri înainte să muște dintr-o aripă.

-Nu,nu mi-a trecut prin cap.

-Uneori,zise ea ștergându-se la gură,ar trebui să ne uităm la ce-și cine-e lângă noi în momentul ăsta,în loc să ne tot gândim la trecut.Apoi se uită la farfuria plină de oase.

-Mă simt mult mai bine și mă duc la culcare.Vrei să aduci tu farfuriile când vii? Abia făcu câțiva pași,când el îi puse mâna pe umăr și o întoarse cu fața.

-Întotdeauna mă faci să mă simt mai bine,zise apoi ascunzându-și fața în gâtul ei.Iei lucrurile cele mai rele din viața mea și le transformi în ceva suportabil.

-Alex,șopti ea,fă dragoste cu mine.

-Nu pot să fac asta.

-Azi am fost la un pas de moarte.Când te-am cunoscut,mai aveai o zi și erai spânzurat.Lilith a ta n-a apucat să aibă o noapte a nunții.El îi acoperi buzele cu degetele.

-Nu mai sunt întreg.Ceea ce mi s-a-ntâmplat m-a pustiit pe dinăuntru.Nu pot fi bărbatul pe care-l vrei.

-Nici eu nu voi fi femeia pe care ai pierdut-o,așa că suntem chit.Făcu un pas spre tabără,dar el o prinse din urmă.O îmbrățișă și ea se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.Pentru o clipă,el o privi în ochi ca să vadă dacă,într-adevăr,era sigură.În clipa următoare,gura lui puse stăpânire pe a ei într-un fel cum ea nu mai simțise niciodată.Se sărutase cast cu fiecare dintre pețitorii ei și de două ori cu Alex,dar niciodată nu se simțise ca acum.Mâinile lui îi alunecară pe spate,pe tot corpul, atingându-i brațele,ceafa,părul.

-Știi cât m-ai înnebunit din ziua când te-am cunoscut? murmură el sărutându-i gâtul.Ea dădu capul pe spate.

-Mă urai.

-Păreai un înger în rochia aia.Nu eram sigur că nu murisem și tu erai acolo ca să mă conduci în Rai.

-Alex,e atât de bine.El îi acoperi gâtul cu mușcăături ușoare și,când simți că ei i se înmuiară genunchii,o luă în brațe și o așeză cu grijă pe iarbă,după care începu să-i descheie cămașa.Dedesubt,avea pânza care îi strângea pieptul,dar în scurt timp,el îi scoase și cămașa și pânza.Când buzele lui îi atinseră sânul,ea icni.

-Habar n-aveam...murmură apoi.Mâinile și gura lui păreau să fie peste tot.Când fu complet goală,Cay încercă să-l tragă spre ea,dar el se opuse.

-Vreau să te privesc,să văd carnea după care tânjesc de atâta vreme.Era micuță, iar trupul îi era ferm.El își plimbă mâinile peste coapsele și abdomenul ei și, apoi,din nou pe gât.

-Niciodată n-am văzut o femeie atât de frumoasă,zise el.

-Nu arăt ca un băiat? întrebă ea cu mâinile împreunate pe ceafa lui,dar Alex râse

ușor drept răspuns.Șovăitoare,ea își plimbă mâna pe pieptul lui.

-Pot să te ating?

-Da,zise el cu o voce răgușită.Atinge-mă cât vrei,unde vrei.

Zâmbind,ea începu să-i descheie cămașa și își strecură mâna înăuntru.Era mai musculos decât crezuse și se gândi că își schimbase părerea pe care și-o făcuse în prima seară,îl crezuse un bătrân slăbănog și,de atunci,fuseseră prea ocupați ca să observe că se împlinise destul.Îi dădu cămașa jos și își plimbă mâinile pe părul de pe pieptul lui,coborând apoi spre mijloc.

-Ah,fetițo,șopti el,ești superbă!Ea zâmbi doar și îi descheie nasturii din părți ai pantalonilor.Când el fu complet gol,lângă ea,îl țintui cu privirea și îi mângâie barba.

-Ai cicatrici pe față?

-Numai inima mea e plină de cicatrici,zise el sărutând-o din nou.

Îi mușcă ușor urechile și coborî din nou pe gât.Îi simți buzele atât de moi și de fierbinți pe piele,încât se arcui spre el.

-Te rog,zise ea.Te rog,fă dragoste cu mine.Mâna lui coborî și mai mult și ea scoase Un geamăt când o atinse între picioare.Încet,el se așeză deasupra ei și îi desfăcu coapsele.Când intră în ea,Cay avu o reținere și el dădu să se retragă,dar ea îl trase înapoi.

-Mi-e teamă că o să te doară.

-Cum rămâne cu pasiunea? zise ea.

-Vrei pasiune?

-Oh,da.

-Atunci,n-o să mă mai abțin.Într-o clipă,Alex trecu de la bărbatul blând și atent la unul care era aproape copleșit de dorință pentru femeia de sub el.Sărutările lui deveniră apăsate,luând de la ea ceea ce îi trebuia și ea îi răspunse pe măsură.

Când limba lui o căută pe a ei,ea i se oferi de parcă ceva ar fi fost închis în ea toată viața,iar mâinile și buzele lui Alex îi aduceau eliberarea.Undeva,în mintea ei,era gândul „Deci,asta a vrut să spună prin pasiune”.Și știi că niciunul dintre bărbații pe care îi cunoscuse nu ar fi putut să o facă să simtă ceea ce îi trimitea Alex prin vine.Parcă sângele îi clocotea cu adevărat.

Când o penetra,îi opri țipătul de durere cu buzele sale,iar curând,în locul durerii,apăru un sentiment plăcut.Plăcut se transformă în ceva diferit,când trupul ei începu să simtă ca și cum ar fi avut nevoie de ceva.Nu știa ce,dar avea senzația că va muri dacă nu-l avea.

-Alex,șopti ea.Alex,Alex,Alex.El avea fața lipită de gâtul ei.Mișcărilor lui se întetiră din ce în ce,până când ea aproape că țipă de dorință.Când el se eliberă,

Cay își încleștă picioarele în jurul lui și își simți trupul pulsând, de parcă niște valuri puternice puseseră stăpânire pe ea. În clipa în care el se dădu la o parte, ea nu suportă gândul de a-i da drumul. Ea își puse capul pe umărul lui și rămaseră locului, înlănțuiți și asudați. Simțeau parfumul portocalelor și auzeau sunetele animalelor. Mult prea curând, Alex spuse:

-Trebuie să ne întoarcem.

-Imediat. Acum, vreau doar să stau aici.

-Vrei o lună de miere, spuse el. Asta merită o femeie. Ridicându-se într-un cot, ea îl privi furioasă.

-Alex McDowell, dacă-mi spui că regreti, o să...

-Ce-o să faci?

-O să te fac să-ți pară rău. Zâmbind, el se aplecă să o sărute și îi puse capul înapoi pe umărul lui.

-Nu, fetițo, nu regret absolut nimic. Asta era ceea ce îmi trebuia. A fost...

-Cel mai frumos moment din viața ta? El știa că îl tachina, dar nu putea să-i răspundă la fel.

-Da, spuse el sincer. Ai fost cea mai bună. Acum, vreau să-mi promiți ceva.

-Ce anume? întrebă ea visătoare, gândindu-se că avea să-i ceară să-i promită dragoste veșnică.

-Că n-o să mă înnebunești întrebându-mă de celelalte femei din viața mea.

Acum, haide, îmbracă-te și să ne întoarcem, până nu-l trimit pe Tim după noi.

N-aș vrea să te vadă așa. Cay îi ignoră cuvintele și începu să se îmbrace.

-Alte femei? Cu câte femei ai mai făcut asta? Alex scoase un geamăt.

-Nu cu atâtea cu câte insinuezi prin tonul tău.

-Ce înseamnă asta?

-Fetițo, să nu uiți că, în fața celorlalți, sunt fratele tău, așa că, mâine, te rog să nu faci greșeala să mă întrebi de celelalte femei. Și să nu mă săruți!

-Crezi că eu o să tânjesc după tine? Eu zic că o să fie invers.

-Nu-ți cer decât să faci un efort.

-O să vedem cine are nevoie de o lecție de comportament, zise ea punându-și cămașa peste pânza de pe piept.

-Ce păcat, zise Alex oftând când o privi încheindu-și cămașa. Să acoperi așa frumusețe e un mare păcat. Cay făcu tot posibilul să-și rețină furia, dar nu reuși.

Uitându-se la el, se gândi la ceea ce tocmai făcuseră și, în clipa următoare, fu în brațele lui și se sărutau.

-Nu va fi ușor pentru niciunul dintre noi să ne prefacem, dar trebuie. Acum, mai dă-mi două sărutări și apoi plecăm.

-Trei.După alte șase sărutări,Alex o luă de mână și porniră înapoi spre tabără.

-Și nimic nu se poate întâmpla în cort,șopti el.Nu putem risca să fim auziți.

-Promit să nu te ating,zise Cay.Dar nu pot spune la fel despre tine,fiindcă ai niște mâini ucigător de umblărețe.

-Serios?

-Da,spuse ea serioasă.Alex se aplecă,de parcă ar fi vrut să o sărute din nou,dar auziră o voce și el se îndreptă.Îi dădu drumul mâinii și intrară în tabără.

CAPITOLUL 19

Trecuseră trei zile de când făcuseră dragoste prima oară și Cay stătea pe marginea unui iaz,cu picioarele goale atârnând.Avea doar cămașa,care era descheiată în față.Alex era la câțiva pași doar,ținând două burdufuri de piele pentru a le umple cu apă proaspătă ce curgea dintr-o stâncă.Avea pe el doar izmenele,astfel că ea îi privi spatele și ar fi vrut să-l atingă,să-l sărute,să facă toate lucrurile pe care le făcuseră în ultimele zile.În dimineața de după prima noapte petrecută împreună,el adusesse în discuție subiectul concepției.

-Atunci,va trebui să te însori cu mine,spuse ea.Singura lui reacție fu un licăr al ochilor.

-Dar dacă nu mi se va reabilita numele? Nu poți trăi cu un criminal toată viața.

S-ar putea să fiu nevoit să mă întorc în Scoția.Cay hotărî să arate cât mai puțină emoție,așa că nu comentă asupra faptului că tocmai căzuseră de acord să se căsătorească.

-Ai suporta să trăiești cu clanul McTern al tatălui meu? El zâmbi.

-Te-ai îndrăgostit de mine,fetițo? Ea nu vru să spună ce simțea pentru el,dar,în realitate,nu era sigură de sentimentele ei.Toată viața știuse ce vrea și ce fel de bărbat i-ar fi împlinit visurile,iar Alex era foarte departe de imaginea acelui bărbat.Pe de altă parte,îi plăcea foarte mult compania lui.

Dar mai era Lilith.Alex părea să o considere perfectă.Nu avusese defecte,nici măcar cele de personalitate pe care le au oamenii normali.Faptul că nu știa prea multe despre ea nu părea să-l deranjeze.Cay știa că,dacă ea și Alex reușeau să treacă peste toate acele lucruri,chiar dacă se căsătoreau și aveau o duzină de copii,ea nu avea să se ridice la înălțimea amintirilor legate de prima lui soție.

Superba și perfecta Lilith avea să fie mereu între ei.Femeia pe care el o pierduse. Iubirea vieții lui.Femeia de care se îndrăgostise la prima vedere.Cay scrisese în noroi numele Lilith cu un băț,după care îl șterse făcând găuri adânci.

-Sunt pline,spuse Alex,cu câte un burduf de apă în fiecare mână.

Ea ridică privirea și izbucni în râs.Trupul lui frumos era aproape gol,dar fața

încă îi era acoperită de o barbă deasă, neîngrijită.

-Ce te amuză așa tare? o întrebă el lăsând burdufurile jos și începând să se îmbrace. În jurul lor, aligatorii scoteau sunetele lor groase și păsările se cuibăreau în copaci pentru seară. Până la lăsarea nopții, toți copacii aveau să fie atât de plini de păsări, că abia se mai vedeau frunzele. În tabără, corturile erau instalate, iar Eli, domnul Grady și Tim îi așteptau.

-Barba asta. Nu crezi că ar fi timpul să ți-o dai jos? Când el se așeză lângă ea, Cay își puse mâna pe ceafa lui și îi sărută pleoapele.

-Sau ascunzi ceva acolo? Poate nu vrei să văd cât de urât ești. Asta e?

-Cum aș putea concura cu Grady? Gemând, Cay se îndepărtă de el.

-N-o să începi cu asta din nou, nu?

-Cum aș putea să n-o fac? Toată ziua pe șlep spui „domnule Grady în sus”, „domnule Grady în jos”. Și cum îl privești! Jur că azi era să-1 arunc peste bord.

-Serios? spuse ea zâmbind. N-ai de ce să fii gelos. E șeful meu și trebuie să-i fac pe plac.

-Pe plac?

-Cu desenele mele. Îi place ce fac, nu crezi?

-Cred că-i plac prea multe la tine, mormăi el.

-Dacă mă place crezând că sunt băiat, asta nu spune prea multe despre bărbăția lui.

-Cât despre asta, nu prea sunt sigur.

-De ce anume? Alex se ridică pentru a continua să se îmbrace.

-Că ei cred că ești băiat.

-Doar nu crezi că ei știu că...

-Nu sunt sigur. Nu pare să-i deranjeze când noi doi dispărem ore întregi în fiecare seară când eu îmi dau toată silința să-ți satisfac dorințele nemăsurate.

Ea dădu să se apere, în schimb râse și își întinse picioarele goale.

-În privința asta, cred că ar trebui să muncești mai mult. Și mai des. Da, mult mai des.

-Nu cred că pot, zise Alex uitându-se la picioarele ei. Adevărul e că m-ai epuizat.

Dimineața, când ne furișăm în timpul zilei și, apoi, seara, nu pot mai mult de-atât.

-Nu poți? întrebă ea lăsându-și mâna să lunece în sus pe piciorul lui.

Când își strecură mâna între picioarele lui, el se lăsă în genunchi și o sărută.

-Parcă ziceai că nu mai poți.

-Poate doar de data asta, zise el și Cay râse.

Trei săptămâni, se gândi Cay uitându-se la Alex de la desenul pe care îl făcea. El era la cârmă. Ea nu vedea altceva în afară de el.

În ultimele trei săptămâni, făcuseră multe lucruri și multe se schimbaseră. În primul rând, trupul ei devenise mai vânjos. Nici domnul Grady, nici Alex și nici Eli nu o menajau din punct de vedere fizic. La început, îi fusese greu să care lăzile, dar acum, aproape că alerga cu ele în brațe când poposeau undeva.

Seara, când ea și Alex stăteau în cortul lor, el îi ridica brațele și îi admira mușchii.

-Peste puțin chiar o să fii băiat.
-Îți arăt eu cine e băiat, zise ea urcându-se pe el. Cu zgomotele făcute de aligatorii, de păsările și broaștele din jur, ei nu se osteneau să ascundă sunetele pe care le scoteau. De câteva ori, Alex îi acoperise buzele cu ale sale pentru a o reduce la tăcere, dar de cele mai multe ori, vorbeau și râdeau fără să se teamă că puteau fi auziți. La sfârșitul celei de a doua săptămâni, se opriseră la o plantație, iar ea și Alex se duseseră să exploreze. Casa era pe un deal de unde se vedea râul și domnul Grady își petrecu ceva timp cu proprietarul.

-Crezi că pământul e al tatălui său? întrebă Alex.

-Probabil, zise ea și îi aruncă o privire piezișă. Când o să audă mama că am fost singură cu un Armitage și n-am profitat, o să mă jupoaie de vie.

-Da? La pielea asta te referi? Asta pe care o ai acum? Ea îi scoase mâna din cămașă, dar ochii ei îi spuneau că, mai târziu, ar fi fost încântată ca el să facă orice îi trecea prin minte. Proprietarul plantației curățase de buruieni o livadă de portocali. Era o grădină mare lângă bucătărie, plină de flori, chiar dacă era iarnă.

-Căldura și insectele distrug totul vara, le spuse grădinarul.

În jurul lor erau câmpuri întinse de lavandă lucrate de sclavi.

-Tata e de acord cu președintele Adams, spuse Cay. N-ar trebui să existe sclavie în noua noastră țară. Alex privi spre câmpuri.

-Cred că, aici, e vorba mai degrabă de economie decât de umanitate.

După un mic-dejun copios, a doua zi dimineață, plecară devreme și Cay se bucură să se afle din nou pe șlep. Ajunseseră să-i placă micul lor grup-cu excepția lui Tim. Băiatul își dădea toată silința să o facă pe Cay să se simtă groaznic. De fiecare dată când domnul Grady îi lăuda un desen, ea știa că avea să fie ținta geloziei lui Tim. În prima săptămână, trebuise să-și verifice locul de culcare în fiecare seară, ca să fie sigură că băiatul nu-i pusese ceva neplăcut. Găsise trei plante care ar fi putut să-i provoace mâncărimi, doi șerpi (neveninoși) și șase feluri de gândaci dezgustători. Cay vruse ca Alex să facă ceva să-l învețe minte, dar el ridicase din umeri.

-Așa fac băieții între ei.

-Cred că ar fi timpul ca voi,bărbații,să încetați cu asta.Chiar acum.Dacă un bărbat ar face un efort să împiedice băieții să se mai tortureze reciproc,poate vor începe s-o facă mai mulți.Alex o privi ca pe o nebună.

-Și fetele sunt mai bune? Când se înfurie,ele nu se lovesc,ci nu-și mai vorbesc.

-Da,bine...E mai bine decât să pui gândaci în patul cuiva.

-Da? Cay nu voia să se certe cu el.Voia doar ca oribilul Tim să nu-i mai facă răutăți.Se hotărî să-i vorbească domnului Grady despre asta,dar acesta refuză să asculte.

-Nu mă amestec în disputele dintre băieți,spusese el îndepărtându-se.

Frustrată,Cay hotărî să se descurce singură.Avea să-1 trateze pe Tim ca pe unul dintre frații ei,și anume Tally.Prima oară când văzuse un șarpe intrând în cort,își dusesse pumnul la gură ca să nu țipe-iar Alex rezolvase situația.Pusese piciorul pe șarpe,îl apucase de cap și îl azvârlise în jos,pe deal.Și a doua oară se întâmplase la fel.Dar a treia oară,Cay nu îl mai deranja.Făcu exact ca el,îl ținu cu cizma,îl apucă de cap și îl duse la râu,unde îl aruncă.Abia când se întoarse în tabără,văzu că cei trei se holbau la ea.

-Ce e? întrebă ea.

-Era un mocasin de apă,spuse domnul Grady.Până și ea știa că erau extrem de veninoși.

-Data viitoare,cheamă-1 pe unul dintre noi,spuse domnul Grady.

Dar Cay nu chemă pe nimeni la următorul șarpe și nici la cel care urmă.În schimb,consultă cărțile din cufărul lui T.C,desenă cei mai veninoși șerpi și îi memoră.La sfârșitul celei de a doua săptămâni,împrumută un borcan de la Eli și îl umplu cu șerpi mici,neveninoși,iar într-o seară le dădu drumul lângă pătura pe care dormea Tim.El nu era obișnuit ca ea să riposteze,așa că nu-i văzu decât când începură să i se urce pe picioare.Când îi auzi țipetele din cort,unde stătea lângă Alex,zâmbi și el o întrebă ce îi făcuse „bietului Tim”.

-Am jucat propriul lui joc,zise ea și începu să-1 sărute înainte să apuce să mai pună alte întrebări.După aceea fu ca și cum se declarase un război.Când văzu un cap de aligator în apă,fără trup,ea îl ascunse în tufișuri și a doua zi dimineață, înainte de ivirea zorilor,îl strecură puțin sub cortul pe care Tim îl împărțea cu Eli.Când Alex fu trezit de țipetele lui Tim se uită la Cay,care stătea liniștită lângă el.

-Ce i-ai mai făcut sărmanului băiat? Ea doar zâmbi.Tim începu să fie mai prudent în fetele pe care i le juca.Învățase că i se plătea tot ce făcea.

Pentru Cay,antipatia față de Tim era compensată de afecțiunea tot mai mare pe care o simțea față de Eli.Își dădu seama că făcuse presupuneri în privința lui care

erau foarte departe de adevăr.Crezuse că toată viața gătise pentru oameni,dar nu,în tinerețe,studiasse pentru a fi avocat.

-Când eram avocat,mă confruntam cu prea multă ură,îi spuse el într-o seară.

Toată lumea țipa și era plină de ură, așa că atunci când un client al meu,domnul Grady,a zis că vrea să meargă să exploreze,mi-am închis biroul de avocatură și am plecat cu el.Nu m-am uitat înapoi.Cay știa că,dacă Eli lucruse pentru familia Armitage,trebuia să fie un avocat foarte bun.

-N-ai vrut să ai casa ta și o familie? îl mai întrebă ea,dar văzu cum o lumină se stinse în ochii lui și nu mai spuse nimic.Mai târziu,Cay îl întrebă pe domnul Grady despre ce era vorba.

-Să nu afle că ți-am spus eu,dar a avut o soție și un copil,însă au murit de vărsat.Nu s-a mai căsătorit.După asta,Cay îl privi pe Eli cu alți ochi și,când îl văzu citindu-1 pe Cicero,zâmbi.Știa pe cineva care voia un soț.

În a treia săptămână,traseră șlepul pe jumătate afară din apă și porniră pe uscat pentru a vedea niște ruine despre care auzise domnul Grady.El și Alex cărau echipamentul de cercetare,iar Cay puse coli de desen și creioane într-o geantă,în timp ce Tim și Eli cărau vasele de gătit.Alex își făcea mereu datoria de a face rost de hrană,asa că Tim trebuia să care curcanul pe care Alex îl împușcase.

Cay nu se putu abține să nu-i spună lui Tim că,din pene,ar fi putut să-și facă o pălărie frumoasă,insinuând că ar fi fost o pălărie de damă.

Când ajunseră la vechiul fort pe care domnul Grady voia să-1 treacă pe hartă, Cay se așeză și începu să deseneze.Fortăreața fusese construită de spanioli și, chiar dacă,acum,erau numai ruine,un turn încă mai avea ziduri înalte de nouă metri.După ce făcu câteva schițe,Cay merse cu Alex să vadă ruinele.

-Aș vrea să fac dragoste cu tine aici și acum,șopti el,dar când se aplecă să o sărute,o piatră mare căzu de pe unul din ziduri și ateriza la câțiva centimetri de ea.Alex se uită în sus la timp ca să vadă ceva alb,care știa că nu putea fi decât cămașa lui Tim.O rupse la fugă și,după câteva minute,pădurea răsună de strigătele lui Alex.

-Una e să faci farse cuiva,alta e să încerci să-1 omori,îl auziră ei spunându-i băiatului.Întorcându-se la desen,Cay se uită la domnul Grady,însă acesta nu se uita la ea.Era responsabilitatea lui să-1 certe pe Tim pentru că făcuse un lucru atât de periculos,dar el lăsa acest lucru în seama lui Alex.

Timp de trei zile după aceea,Tim fu pus să spele vase și să adune lemne de foc. Seara,la cină,Eli,care fusese în acele locuri de multe ori,le spunea povești din celelalte expediții ale sale sau auzite de la alții.Una era despre un trib de indieni care avea femei extrem de frumoase.

-Cum nu s-au mai văzut vreodată,spuse el.Părul,ochii,trupurile lor erau cele mai frumoase din câte existau pe pământ.Și femeile erau pe cât de frumoase,pe atât de blânde și bune la suflet.

Apoi le spuse despre primii exploratori care le văzuseră.Oamenii plecaseră la vânătoare,se rătăciseră și erau la un pas de moarte,când le-au văzut pe ele.Le-au numit Fiicele Soarelui.Femeile le-au dat vânătorilor provizii și i-au lăsat să se odihnească,dar la apusul soarelui,le-au spus că trebuiau să plece.Soții lor erau războinici de temut și i-ar fi ucis dacă îi găseau acolo.Oamenii,însă,nu au vrut să plece și le-au urmat pe femei spre satul acestora,care se vedea în depărtare.

Dar,oricât au încercat,vânătorii n-au putut ajunge în sat.Când credeau că s-au apropiat,acesta reapărea în depărtare.În cele din urmă,vânătorii s-au întors în tabăra lor și și-au spus povestea.

-De-a lungul anilor,spuse Eli,mulți au încercat să găsească satul Fiicelor Soarelui,dar nimeni nu a reușit.Când Eli termină de povestit,Cay îi dădu un desen care înfățișa o femeie incredibil de frumoasă.

-Crezi că așa arătau femeile? Eli se uită la desen cu ochii mari.

-Cred că da.E cineva cunoscut sau ai desenat-o din imaginație?

-E mama mea,zise Cay cu nostalgie în glas.

Îi plăcea unde se afla,dar îi era dor de casă și de familie.

A doua zi,se opriră devreme și domnul Grady îi duse într-un mic sat indian.Cay nu știa la ce se așteptase,dar în niciun caz la acea așezare curată și ordonată.

Copiii dădură fuga spre ei și Cay ar fi vrut să aibă niște dulciuri la ea.Într-un capăt,era o casă mare,unde locuiau șeful satului și familia acestuia și unde se țineau adunările.Alex,domnul Grady și Eli fură primiți înăuntru,dar ei și lui Tim li se spuse să rămână afară.Imediat,Cay își dădu seama că indienii știau că e fată.Nu aveau idei preconceptionale despre felul cum se îmbrăcau albi,și că nu se lăsa păcăliți de hainele ei.Râzând,femeile o traseră într-o căsuță,dar pe Tim nu îl lăsară să intre.Îi dădură turte de mălai și lapte proaspăt.O bătrână care vorbea puțin engleză o întrebă cine era soțul ei.Cay spuse „Alex” fără să se gândească măcar.Ele dădură din cap aprobator,dar alta spuse ceva și făcu un gest care imita barba lui Alex.Prima femeie spuse:

-Ea crede că e un bărbat urât și că ți-ar sta mai bine cu celălalt.E mai chipeș.

Cay nu se putu abține să nu râdă și dădu din cap aprobator,dar îi spuse femeii că părul lui Alex mirosea foarte frumos și de aceea îl plăcea.Acest lucru le făcu pe femei să râdă și când ei plecară din sat,femeile se ținură după Alex,adulmecându-i părul.

Alex suportă totul binedispus,dar îi aruncă lui Cay priviri ucigătoare.

Eli și domnul Grady nu spuseră nimic,dar când ajunseră la bord izbucniră în hohote de râs.

-Ce se întâmplă ? întrebă Alex uitându-se la Cay.Râd pentru că femeile te-au luat în casa lor? Și mie mi s-a părut cam ciudat.Cred că au văzut că nici nu te razi,zise el frecându-și perii răzleți din bărbie.Eli și domnul Grady râseră și mai tare,dar Alex se încruntă puțin.În seara aceea,când erau singuri în cort,Cay încercă să-1 facă pe Alex să fie mai binedispus,dar nu reuși.

-Ce te-a deranjat așa mult? întrebă ea frustrată.Faptul că te tachinau? Orgoliul tău e atât de inflexibil,încât nu poți să râzi de tine? Femeilor le plăcea cum îți miroase părul.Ce-i atât de rău în asta?

-Nu m-aș supăra niciodată pentru că femeilor le place ceva la mine,doar că...

Nu termină fraza,peu că nu voia s-o alarmeze,dar cu fiecare zi era tot mai sigur că Eli și Grady știau că e fată.Ba mai mult,avea senzația că Grady știa și cine e Cay.Erau lucruri mărunte pe care Cay nu le observa,dar Alex,da.În aparență,Grady o trata pe Cay la fel ca pe idiotul de Tim,dar erau lucruri pe care Alex le remarcase.În timp ce,dacă Tim scăpa limba în noroi și o ștergea puțin înainte să mănânce,Grady avea mereu grijă ca farfuriile și tacâmurile lui Cay să fie curate.De câteva ori,Alex îi văzuse pe Eli și pe Grady alungind câte o insectă care se cățara pe ea,în timp ce desena.

Alex mai observase și alte lucruri.Grady îi vorbea lui Cay într-un fel cum nu o făcea cu ceilalți.Era o chestiune de ton și chiar de vocabular.Ceea ce știa Alex,din experiența sa cu bogătașii din Charleston,era faptul că Grady o trata pe Cay ca pe o persoană din clasa lui socială.Alex văzuse că nu se putea pătrunde în acea clasă; trebuia să te naști în ea.Oricât le plăcea americanilor să se laude că,în țara lor,nu existau clase sociale,Alex văzuse că nu era așa.

Se întrebă cât de mult știa Grady.După părerea lui,nu putea să-i fi fost greu lui Grady să-și dea seama că era fată.Mergea,vorbea,chiar reacționa ca o femeie.

Până și farsele pe care i le făcea lui Tim erau în stil feminin.Dacă ar fi fost băiat,până acum,i-ar fi tras un pumn în față.

Alex se temea că Grady nu ghicise adevărul,ci i-1 spusese cineva.Părea să nu știe doar că era fată,ci și faptul că era din aceeași clasă cu el,ceea ce îl făcea pe Alex să se întrebe dacă nu cumva primise vreo scrisoare de la familia ei sau că T.C.îi povestise împrejurările.Și,dacă lui Grady i se spusese despre Cay,însemna că știa și că Alex era un evadat.După vizita în satul indienilor,Alex deveni mai prudent și fu mai atent la Grady și Eli.Din cât își dădea seama Alex,Eli știa despre Cay doar că e fată,dar Grady părea să știe mult mai mult.După părerea lui Alex,mai rău era faptul că Grady juca teatru pentru Cay,dar se gândi că era mai

bine ca ea să nu știe toate acele lucruri. Ar fi râș și ar fi zis că e gelos, însă Alex vedea lucruri care îl tulburau. Seara, Eli spunea povești tot mai lungi pentru ca el și Cay să aibă mai puțin timp pentru a se furișa. De patru ori, Grady îi spusese lui Alex să se ducă pe țârm să mai aducă vânat și plante neobișnuite pe care să le deseneze Cay. Nu putea să protesteze împotriva faptului că ea rămânea singură pe vas cu ei cât el era pe țârm fără să spună adevărul. Fusesse extrem de greu să meargă pe jos prin sălbăticie, să vâneze o căprioară și să o care pe umeri până la ei.

-Credeam că n-o să reușești, spusese Eli când Alex ajunsese în tabără seara târziu.

Alex trânti căprioara și se uită la Grady, dar acesta își feri privirea.

Se întrebă ce voia Grady de la Cay. Părea evident că voia să rupă legătura dintre ei, adică să-i împiedice să mai facă dragoste. Dar de ce? Pentru că îi cunoștea familia și se simțea răspunzător pentru ea? Sau îl interesa o alianță cu familia ei?

-Arăți de parcă ai mâncat ceva acru, șopti Cay când intrară în cort. S-a întâmplat ceva între tine și domnul Grady?

-De ce întrebi?

-Nu știu. Poate pentru că te uiți încruntat la el de două zile încoace și, de fiecare dată când îmi vorbește, am senzația că ești gata să-l lovești cu o vâslă. E măgulitor că ești gelos, dar cred că ceea ce facem noi doi e o dovadă că n-ai dreptul să-l displaci.

-Nu am? Întrebă el mai tare. Când vom pleca de-aici, cu cine o să stai? Cu mine sau cu Armitage?

-Taci, că o să te audă. Domnul Grady nu vrea ca oamenii să știe cine e.

-Crezi că Eli nu știe? Practic, îi sărută inelul.

-Jamie nu poartă inele.

-Ce? mormăi Alex încruntat.

-Nimic. Era o glumă. Încercam să te înveselesc. Ce s-a întâmplat de te-ai înfuriat deodată? Credeam că te simți bine, zise ea punându-i mâna pe piept și coborând vocea. Eu m-am simțit minunat. El îi luă mâinile în ale lui și i le ținu strâns.

-Și când totul se va termina, asta va fi tot.

-Ce înseamnă asta?

-Când o să ne întoarcem în oraș, o să-i spui lui Grady cine ești și ce veți face atunci? Vă veți mărturisi că vă iubiți reciproc și vă veți anunța căsătoria?

Cay îl privi grav.

-În fiecare seară, după ce facem dragoste, imediat după ce adormi, mă furișez în cortul domnului Grady și facem sex sălbatic toată noaptea și, apropo, e mult mai bun ca tine.

-Tu...tu...zise el negăsindu-și cuvintele.

-Și Eli e cel mai bun dintre toți,zise ea fără urmă de zâmbet.Tim nu e bun de nimic,dar l-am învățat ce am învățat și eu de la voi trei.În special de la Eli.Ți-am spus că...

-Nu mai vorbi,zise el luând-o în brațe și sărutând-o.Cay știa că ceva îl frământa, dar nu voia să-i spună.Era firesc.Fusese acuzat pe nedrept de crimă și habar nu avea ce îi aștepta când ieșeau din regiunea aceea sălbatică a Floridei.În cele din urmă adormi,dar era neliniștită,ca și Alex.

CAPITOLUL 20

Alex se bărbieri.

A doua zi dimineață,Cay avea nevoie de singurul lighean pe care îl avea și,când văzu că Alex îl folosea,fu prea nerăbdătoare ca să bage de seamă ce făcuse.

-Îmi trebuie,spuse ea.Totul era încărcat la bord și ea încă nu se spălase pe față și pe mâini.Ca întotdeauna,Eli îi păstrase puțină apă caldă,dar ea nu avusese timp să o folosească,fiindcă Tim îi făcuse o altă farsă,de data aceasta cu ace din porcul spinos pe care Alex îl adusese cu o zi înainte.Tim rânjise toată dimineața când Cay își scosese acele din haine.

-De când te speli tu? se răsti ea la Alex.

-Poți să-1 iei,zise el,dar deabia îl auzi,căci avea un prosop pe față.

Când luă ligheanul,ea văzu apa cu săpun și firele de păr,dar nici atunci nu realiză ce făcuse.Eli și domnul Grady se bărbiereau în fiecare dimineață,așa că era obișnuită să vadă apă cu fire de păr în ea.Luă ligheanul,dar după doi pași se opri și se întoarse să se uite la el.Alex încă mai ținea prosopul pe față și o privea timid,de parcă s-ar fi temut să o lase să vadă acea parte din el goală.

-Să văd cum arăți.El nu se mișcă,ci doar se uită la ea,ținând în continuare prosopul pe față.Cay zâmbi liniștitor.

-Nu-ți face griji,n-o să fiu șocată,zise ea și se apropie de el.Chiar dacă ai cicatrici,n-o să mă deranjeze.Te rog,dă prosopul la o parte,adăugă ea încet, pregătindu-se pentru orice.El dădu prosopul la o parte șovăitor și se uită la ea.

Nimic nu ar fi putut să o pregătească pe Cay pentru ceea ce văzu.Era frumos.Nu doar chipeș,dar la fel de frumos și de perfect ca un înger.Ochii lui albaștri,atât de familiari ei,erau poziționați deasupra unui nas perfect format.Buzele,pe care le sărutase de atâtea ori,dar nu le văzuse niciodată bine,erau pline și frumos conturate ca acelea din tablourile clasice.Ba mai mult,Alex era tânăr, avea,probabil,mai puțin de treizeci de ani,și nu avea nicio cută pe față.

În comparație cu Alex, domnul Grady era un bătrân șters.

Îl privi tăcută o clipă, neputând să vorbească de uimire, după care își aminti de câte ori îl făcuse bătrân și tot ce mai spusese despre frumusețea altor bărbați și o cuprinsese furia. O mințise nespunându-i tot adevărul. Își aminti cum răsese de ea de atâtea ori în legătură cu multe lucruri, dar se părea că nu fusese suficient pentru el. Cât trebuia să-i fi plăcut gândul umilirii ei în clipa în care avea să afle adevărul! Mai rău era că răsese de ea chiar și atunci când făcuseră dragoste.

Fără să se gândească, îi aruncă apa murdară în față, trânti ligheanul și ieși furioasă. Nu știa unde avea să se ducă, dar nu voia să-1 mai vadă pe Alexander McDowell vreodată. El o prinse din urmă când ajunse la râu și o apucă de braț.

Ea se smuci, refuzând să-1 privească. Stătea cu brațele încrucișate și privea spre apă.

-Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el.

-Știi foarte bine, zise ea strângând maxilarul atât de tare, încât abia putea vorbi.

-Sunt prea urât ca să poți să te uiți la mine? Dădu să-i atingă umărul, dar ea se feri.

-Ești frumos! spuse ea tot fără să se uite la el și cuvintele ei sunară a acuzație.

O clipă el rămase tăcut, după care întrebă:

-Sunt mai bun decât Adam? Iarăși râdea de ea, o ridiculiza chiar și acum, o făcea să vrea să-1 lovească sau cel puțin să țipe la el, dar nu avea să-i dea satisfacție.

Dacă el putea să glumească, putea și ea.

-Sigur că nu. Și nu ești nici mai frumos ca tata.

-Dar Ethan?

-Nici măcar pe aproape.

-Nate?

-Da.

-Arăt mai bine ca Nate?

-Da. Maxilarul ei era încleștat și nu suporta că el se distra atât de mult.

-Dar Tally?

-Tally are coarne și coadă bifurcată.

-Mai bine mă uit.

-La ce? zise ea și făcu greșeala să se uite la el. I se păru că arăta mai bine decât când îl văzuse prima oară. Se uită din nou spre râu.

-Nu! Nu-mi spune. Vrei să vezi dacă ai coadă. Să știi că ți-am văzut dosul și e absolut obișnuit.

-Serios?

-Nu mai râde de mine!

-Îmi pare rău,dar e cea mai tare conversație pe care am avut-o în viața mea.Când aveam nouă ani și un băiat mi-a spus cum se fac copiii,mi-a plăcut conversația, dar acum e și mai tare.

-Ei bine,mie nu-mi place! Mă simt ca...ca Eva în Grădina Raiului.

-Adică te simți goală?

-Nu! Vreau să spun că acum îmi dau seama de adevăr.Te credeam mai bătrân. Mă gândeam că ești cam de vârsta unchiului T.C.

-Sunt fiul prietenului lui.

-Acum îmi dau seama.Dar când indivizii ăia trăgeau în mine și când eram lângă un criminal,gândurile mele erau cam confuze.Alex veni mai aproape de ea,dar nu o atinse.

-Trebuia să-ți dai seama că nu sunt bătrân.Un bătrân nu poate...

-Ce nu poate? îmi pare rău că nu am văzut atâtea trupuri goale de bărbați ca să pot face comparație.

-Dar Eli? Cay nu zâmbi.

-Te urăsc,zise ea întorcându-i spatele.

-Serios?

-Da! Și nu te mai uita așa la mine.

-Din moment ce nu te uiți la mine,de unde știi că mă uit la tine?

-Simt.Te uiți la mine așa cum se uită Ethan la fete.

-Sunt onorat de comparație.

-Fratele meu e un om bun.Tu,Alexander Lachlan McDowell,nu ești.

Fără să-i mai arunce vreo privire,ea se întoarse în tabără.

CAPITOLUL 21

Când avea paisprezece ani,Alex suspinase după o fată care locuia la câteva mile de ei,dar care nici măcar nu se uita la el.Într-o zi,el se ascunsese în tufișuri și îi sărise în față.Când tot nu a vrut să-i vorbească,el a întrebat-o de ce.Ea i-a spus că era prea frumos și nu i-ar fi fost niciodată fidel unei femei,așa că nu voia să aibă de-a face cu el.Furios din cauza acelei acuzații nedrepte,Alex se dusese acasă și îi spusese totul tatălui său.Mac ascultă și,apoi,îi spuse că femeile aveau modalități de a răni bărbații care erau mai rele decât o sabie sau un pistol.Pe atunci,lui Alex i se păruse absurd,dar în ultimele trei zile petrecute cu Cay,înțelesese vorbele tatălui său.De câteva zile,Cay nu îi mai vorbise și nu îl mai atinsese.În ziua când se bărbierise,Alex fusese trimis să vâneze,așa că nu o mai văzuse până seara.În tot acel timp,își imaginase diverse conversații cu ea. Uneori,erau furioase.Se gândi să-i spună cât de nedreaptă fusese cu el.

Ea ar fi fost de acord și i-ar fi alergat în brațe. Alteori, se gândea să-i ceară scuze pentru că nu-i spusese adevărul. Acolo se bloca. Pentru ce îi părea rău?

Să-i fi spus în grajdul lui Yates că, sub claua aceea de păr, nu era urât, de fapt? Sau când dansaseră în magazin? Sau în seara când făcuseră dragoste pentru prima oară? Adevărul era că, intenționat, o lăsase să creadă că era urât și bătrân. De mai multe ori îi spusese că ochii ei tineri vedeau mai bine decât ai lui. Sau „Ești mai tânără, fă-o tu.”

Apoi mai era și Grady. Dacă era să fie sincer, Alex fusese gelos pe toate lucrurile pe care Cay le spusese despre acesta. După cum vorbea ea, până și îngerii erau geloși pe frumusețea lui Grady. Sau după cum spunea ea, „frumusețea lui Jamie”. La cinci minute după ce îl cunoscuseră pe Grady, Alex vruse să se bărbiească. Știa că arată mai bine ca el și că era mai tânăr, dar ceva îl reținuse.

Știa și de ce. Voia să fie sigur că ea îl plăcea chiar și așa. De când era mic, oamenii comentau pe seama înfățișării lui. Când se făcuse mai mare, din această cauză avusese probleme cu fetele. Ori i se aruncau în brațe, așa cum făcuse și cea pe care o plăcea el, ori nu voiau să aibă de-a face cu el.

În America, înfățișarea sa îi adusese noroc. Întotdeauna fusese de părere că aspectul său combinat cu priceperea în a lucra cu caii îl ajutaseră să pătrundă în rândul bogătașilor din Charleston. Așa o cunoscuse pe Lilith. Știa că ea nici nu s-ar fi uitat la el dacă era urât. Mereu îl șocase gândul că o femeie de o asemenea frumusețe putea fi atrasă de unul ca el. Mai târziu, când erau îndrăgostiți și puteau petrece timp împreună, ea îi mărturisise că era săracă și un fel de servitoare a unei bătrâne bogate. Îi mai explicase și că nu putea să accepte cererea în căsătorie a unui proprietar de plantație, pentru că familia lui s-ar fi așteptat ca ea să aibă avere, ceea ce nu era cazul. Și recunoscuse că frumusețea lui Alex o atrăsese în primul rând la el. Alex fusese atât de amețit de frumusețea ei, încât spusese că înțelegea. Pe atunci, așa credea. Abia după ce o cunoscuse pe Cay și își dăduse seama că ea îl considera bătrân și urât și, poate, criminal, s-a gândit că era mai bine să rămână așa pentru ea. Voia să-l placă pe el ca om, nu pentru felul cum arăta. Faptul că ajunsese să-l... placă, dacă nu să-l iubească, fără să-i vadă fața, fusese minunat. Așa era pentru el, dar problema era că ea nu avea aceeași părere. Așa că, poate, era adevărat că zâmbise în sinea lui când ea pomenise de vârsta lui. Și chiar râsese, tot în sinea lui, când ea vorbea la neăfârșit despre cât de frumos era Grady. Toată ziua se gândi cum să-i intre din nou în grații. Îi trecu prin minte chiar să-i spună adevărul, că făcuse o mare greșeală și o ruga să-l ierte. Dar renunță la idee. Femeilor le plăceau bărbații puternici, nu cei care cereau iertare și implorau. Deși își amintea că îi mai ceruse iertare și funcționase.

Dar acum era mai grav. La sfârșitul zilei, când văzu tabăra, răsufală ușurat. În curând, avea să fie în cort cu ea, avea să o țină în brațe și să facă dragoste cu ea, fără să fie nevoie să scoată un cuvânt. Avea să-i arate cât de rău îi părea pentru tot ce-i făcuse și asta avea să rezolve totul.

Fără îndoială că și ea avea să se bucure că se împăcau. El învățase de mult că aspectul său îl ajuta să le dea gata pe femei. Nu trebuia decât să-i sărute mâna, privind-o cu ochii ușor întredeschiși, și ea îi ierta totul. Dacă o lăsa să aștepte două ore, cât el era la curse, ce conta? Avea să-1 ierte. Dacă nu se ducea la cina cu familia ei, pentru că avea de pregătit cursele de a doua zi, avea să-1 ierte. Cel mult trebuia să-i sărute gâtul de câteva ori. Sărutările pe gât întotdeauna făceau o femeie să-i ierte orice.

În afară de Lilith, se gândi el legând frânghia care ținea căprioara pe care o adusese. Ea nu-i trecea nimic cu vederea. O lăsase să aștepte doar o dată și, a doua zi, o văzuse la brațul altui bărbat, râzând. Faptul că nu se supăraseră că el nu ajunsese la întâlnire îl făcuse să nu mai întârzie niciodată.

Acum știa că și Cay era furioasă. Dar cu sărutările lui avea să o împace.

Simțindu-se încrezător, își scoase cămașa asudată și intră în cort. O văzu pe Cay dormind. Pusese niște cartoane și chiar și o cratiță între cele două pături, dar Alex le dădu la o parte încet și se strecură lângă ea. Îi atinse umărul ușor și își apropie fața de gâtul ei pentru a o săruta. Totul se întâmpla deodată! Alex își dădu seama că acel gât păros nu era al lui Cay și persoana se trezi țipând. Era Tim, nu Cay.

-Ce naiba faci? țipă băiatul și fu cât pe ce să dărâme cortul când ieși în fugă.

Pe ceilalți îi trezi gălăgia și ieșiră din corturi. Grady avea un pistol în mână și Eli, un cuțit de măcelărie. Când Cay ieși din cortul lui Eli, îl privi pe Alex amuzată.

-A încercat să mă sărute! strigă Tim uitându-se cu dezgust la Alex.

-Nu-i adevărat, spuse Alex punându-și cămașa din nou. Voiam să trag pătura peste mine și m-am apropiat prea mult de el. Dacă vrea să creadă că-1 sărutam, e fantezia lui. Poate a stat prea mult singur. Alex refuză să-i întâlnească privirea lui Cay.

-Tim, ar trebui să te duci înapoi în cort și să ne lași să dormim, spuse domnul Grady.

-Nu vreau să dorm cu el, zise băiatul. Și nu înțeleg de ce trebuie să schimb cortul. Era bine cu Eli.

-Trebuie să mă lași și pe mine să dorm, spuse Eli. Cu sforăitul tău, sperii și aligatorii. Tânărul Cay doarme ca un prunc. Să-ți suporte Alex zgomotele câteva nopți. Dacă Alex avea vreo îndoială că Eli și Grady știau despre Cay că e femeie,

vorbele lui Eli i-o spulberară.Se uită la Grady,dar acesta își feri privirea.Era evident că știau de ceartă-poate nu și cauza-dar știau de furia lui Cay și Eli îi oferise o scuză ca să scape de Alex.Pentru o clipă,Alex se gândi să spună adevărul.Dacă toți-cu excepția lui Tim,bineînțeles-știau ce se petrece,de ce să nu o spună cu glas tare? Dar nu putea să-i facă asta lui Cay.Nu putea recunoaște că fuseseră amanți.Nu era bine ca oamenii să știe acest lucru cu certitudine.Și mai era vorba și de autoconservare.Dacă știau de Cay,trebuiau să știe și cine era Alex.Și nu voia să stea în jurul focului să răspundă la întrebări legate de ceea ce se întâmplase în Charleston.

-Să nu pui mâna pe mine! îi zise Tim,uitându-se de la el la Cay de parcă ar fi vrut să spună că ceva nu era în ordine între ei.

-Cred că ar trebui să mergem la culcare cu toții,spuse domnul Grady.

Și, Tim,dacă vrei să dormi afară cu țânțarii,n-am nimic împotriva.

Cay zâmbea.Părea să o bucure furia lui Tim și consternarea de pe chipul prea frumos al lui Alex.Scoase un căscat exagerat și se uită la Eli.

-Mergem să dormim și noi puțin? întrebă ea și se uită la Alex.Noapte bună, frate.Sper să nu-ți mănânce vreun gândac fața aia drăguță.Ar fi păcat să strice asemenea mândrețe.

-Huh? întrebă Tim când Cay intră în cort.Ce-a zis? Eli râse.

-Nimic pentru tine.Acum du-te la culcare și încearcă să nu-1 ții treaz pe Alex,adăugă el și intră în cort după Cay.Când rămaseră singuri, Tim se uită amenințător la Alex.

-Dacă mă atingi din nou o să...o să...Dar Alex îi aruncă o privire atât de dură încât Tim nici nu termină fraza.Alex fu tentat să rămână afară toată noaptea,dar un țânțar îl pișcă de gât,așa că intră în cort.Tim dormea deja și Alex își dădu seama ce vrusese Eli să spună legat de sforăitul lui.Băiatul scotea un sunet ca un fluierat.La început,Alex zâmbi.Îl auzise de la începutul călătoriei,dar crezuse că era o pasăre de noapte.Acum se întrebă cum de îl suportase bietul om atâta timp. A doua zi dimineață,când se trezi mai obosit decât atunci când se culcase,Alex nu mai zâmbea.

-A fost cel mai odihnitor somn de când am pornit în călătoria asta,zise Eli turnând cafea în căni de metal și dându-le oamenilor.Nu m-am trezit nici măcar o dată,adăugă el și o bătu pe Cay pe umăr atât de tare încât ea fu cât pe ce să cadă de pe bușteanul pe care stătea.Băiete,ai un somn teribil de liniștit.Dacă aș găsi o femeie așa,m-aș însura imediat cu ea.Alex stătea în fața lor și o privea furios pe Cay,dar ea îl ignora.

-Cauți o soție? îl întrebă Cay pe Eli.

-I-am spus domnului Grady că asta e ultima oară când mai merg într-o expediție. De fapt,am zis că nu vreau să merg nici în asta,dar m-a rugat.”Nu pot să merg fără tine,Eli”,a zis el.”Mai ales în călătoria asta.”

Alex se uită la Cay pentru a fi sigur că ea înțelesese sensul vorbelor lui Eli.Era ca și cum ar fi recunoscut că Grady,într-un fel,știa despre Cay și Alex.Peste trei zile,aveau să ajungă la punctul comercial de unde își luau caii și își continuau drumul călare.Alex nu putu să nu se întrebe ce îi aștepta acolo.Un șerif cu cătușe? Dar Cay nu se uită la el.Era atentă la Eli.

-Cred că știu o soție perfectă pentru tine.

-Adevărat? întrebă Eli interesat.

-Nu cred că e momentul...începu Alex vrând să o întrerupă.

Dacă,dintr-o întâmplare,nu știau că e femeie,acest lucru o dădea de gol sigur.

Din nou,Cay nu îi dădu nicio atenție.

-E fina unchiului T.C.

-Domnișoara Hope? întrebă Eli cu ochii mari de uimire.

-O cunoști?

-Am avut plăcerea să o văd o dată,când am fost cu domnul Grady.O tânără foarte drăguță.

-Atunci știi și despre...,zise Cay ezitând.

-Picioarul ei? Da.Dar ai gustat din plăcintele ei cu mere? întrebă Eli stingând focul.Mereu m-am întrebat de ce nu e măritată o femeie ca ea.

-Atunci,înseamnă că nu l-ai cunoscut pe tatăl ei.

-Pe T.C?

-Ah,zise Cay,văd că zvonurile circulă rapid.Nu,mă refeream la bărbatul cu care s-a măritat mama lui Hope,Bathsheba.

-Te referi la Isaac Chapman,zise Eli cu antipatie în glas.Odată,mi-a luat aproape o sută de dolari.Când o să moară el,diavolul o să fie mai bogat.

-Ce ai făcut când ai descoperit că ți-a furat banii? întrebă Cay curioasă.

-Mi-e rușine să spun că l-am pocnit,dar apoi l-am dus la judecată,m-am apărat și am câștigat.Judecătorul l-a pus să-mi dea banii înapoi,să plătească avocatul și să-mi mai dea zece lire pentru deranj.

-Bravo! spuse Cay ridicându-se.Cred că ești foarte bun pentru ea.Hope m-a rugat să-i duc un soț care să-l poată înfrunta pe tatăl ei și se pare că tu poți.

-Isaac Chapman n-o să mă lase niciodată să mă însor cu fiica lui,zise Eli.

-Ba da.După ce o să-i spun lui Hope despre tine,o să-l facă să fie de acord,zise ea.Ah,dar a cerut ceva special.Eli pufni de parcă ar fi zis că știa că trebuia să fie ceva la mijloc.

-O să vrea un bărbat tânăr și frumos ca Alex,nu un moș ca mine.

-Hope a zis să fie un bărbat care să nu adoarmă în noaptea nunții.

La început,Eli fu șocat de acele cuvinte,dar apoi râse în hohote.

-Îți garantez că n-o să fac asta.Poți să fii sigur că n-o să adorm cât o să fiu în pat cu o femeie ca domnișoara Hope.Pentru prima oară în dimineața aceea,Cay se uită la Alex și îi aruncă un zâmbet malițios pentru a-i aminti că el adormise în noaptea nunții.Alex fu uimit de ceea ce făcuse,cum condusesese conversația cu Eli în așa fel încât să o încheie cu o împunsătură la adresa lui.Când îi văzu pe Eli și Grady privindu-l cu o expresie de amuzament și simpatie,Alex fu sigur că știa totul.Din moment ce aveau suficientă mâncare pentru câteva zile,Alex avu voie să rămână la bord în ziua aceea,dar nu putu să vorbească deloc cu Cay.Din cauza lipsei de somn nu era într-o dispoziție tocmai bună,asa că atunci când o văzu desenând într-un capăt al vasului,abia dacă mai putea vorbi.

-Îmi pui viața în primejdie,îi spuse el printre dinți.

-Încercând să-i găsesc lui Hope un soț?

-Doar femeile pețesc.

-Fratele meu Ethan a combinat trei cupluri și s-au căsătorit.Ai idei ciudate despre ce pot sau nu să facă femeile și bărbații,spuse ea fără să-l privească.

-Ce-a făcut? Le-a găsit soți fetelor care se agățau de el? Așa scăpa el de ele?

-Da.

-Cay...zise el vrând să-i atingă brațul,dar ea se feri.

-Dacă nu vrei să afle toți că sunt femeie,ai face bine să nu mă mai atingi.Și să nu-1 mai săruți pe Tim pe gât.

-Mi-e dor de tine,spuse el cu suferință sinceră în glas.

-Și mie mi-e dor de bărbatul pe care credeam că-l cunosc! Mincinosul cu chip frumos e cineva necunoscut.

-Cay!Se întoarce și se uită la domnul Grady,care îi arăta o pasăre cu ciocul lung plimbându-se pe țarm.

-Da,domnule?

-Ai desenat-o ?

-Da,domnule.Am patru desene cu pasărea aceea.

-Știi cum se numește?

-Nu,domnule.Am de gând să-i dau toate lucrările unchiului T.C.și să-1 las pe el să le găsească denumirile.Fina lui,Hope,scrie foarte frumos,asa că le poate scrie pe desene.

-Se pare că te-ai gândit la toate,spuse domnul Grady zâmbind,după care se îndepărtă.

-O să te ceară de soție,spuse Alex de lângă ea.

-Ești ridicol! Crede că sunt băiat.Când Alex nu spuse nimic,ea îi aruncă o privire.

-Ei bine,poate au ghicit,dar Eli și Jamie sunt prea domni ca să spună ceva.Tim tot mai crede că sunt băiat.Alex se așeză lângă ea.

-Băiatul ăla șuieră toată noaptea.

-Așa a zis și Eli,spuse Cay fără să se oprească din desenat.

-Fetițo,spuse el încet cu accent,n-am vrut să te fac să te simți prost.În închisoare nu m-am bărbierit,pentru că n-am putut.Și nu sunt genul de om care se laudă că arată bine.

-Nu,spuse ea calmă.Ai vrut să vezi dacă te plac și dacă te cred urât și bătrân.

-Așa e,spuse el zâmbind.E chiar atât de rău?

-Da.M-ai crezut atât de superficială încât să nu țin la un bărbat decât dacă arată într-un anume fel.M-ai judecat deși îmi riscasem viața pentru tine.Erai un criminal condamnat,dar eu te-am judecat după ce am văzut,nu după ce mi se spusese.Acum,te rog să pleci ca să pot să desenez.

Alex se ridică și când se întoarse,îl văzu pe Eli privindul-1 cu compătimire.

Cay îl pedepsi pentru toate cele trei zile cât le mai luă ca să ajungă la punctul comercial.Abia dacă îl privea,îi vorbea rareori și,într-un fel,se purta ca și cum el nici nu exista.Se prefăcea chiar că nu-i înțelege accentul.Alex nu își dăduse seama,dar tot timpul vorbise cu accent scoțian și ea tradusese pentru el.

De când era supărată pe el,spusese că habar nu avea ce spune și să vorbească în engleză.Eli fu cel care puse capăt conflictului.Îl prinse pe Alex singur,departe de ceilalți.

-Spune-i lui Cay că ai greșit.

-Poftim?

-Spune-i fratelui tău că ai greșit.

-I-am spus.

-Spune-i că ai greșit în ziua când te-ai născut și în fiecare zi de atunci.

-Dar...Eli ridică din umeri.

-Treaba ta,dar numai așa se poate rezolva problema.Ascultă un om care ținea mereu să aibă dreptate.Și uită-te la mine azi.Singur.Călătorind cu un grup de bărbați.Cei trei frați ai mei au optsprezece copii,adăugă el,după care se duse în tabără cu brațul plin de lemne de foc.Lui Alex nu-i mai păsa ce știau tovarășii lor de drum.Dacă asta avea s-o facă pe Cay să nu mai fie supărată pe el,avea să se așeze în genunchi în fața ei,în prezența tuturor,și s-o implore.

-Să-i spun că am greșit,zise el cu glas tare.Nu-i plăcea că trebuia s-o facă,dar se luă după ea când ieși din tabără ca să-și facă necesitățile și o așteptă în tufișuri până când se întoarse.Când el ieși din tufișuri,ea tresări.

-N-am vrut să te sperii.Voiam să-ți spun doar că...că...Am greșit.

-În legătură cu ce?

-Cu tot.Ea făcu ochii mici.

-E cumva un truc?

-Te rog să mă ierți.Recunosc că te-am mințit.N-o să se mai întâmple niciodată.Și te-am judecat greșit.Credeam că ești o fată frivolă căreia nu i s-a întâmplat niciodată ceva rău.Dar am cunoscut femeii care m-au vrut doar pentru felul cum arăt,așa că m-am bucurat să văd că mă plăci chiar dacă mă credeai bătrân și urât.Dar am fost egoist și am greșit.De la început până la sfârșit.Te rog,spune-mi c-o să mă ierți.

-Bine,zise ea și porni înapoi spre tabără.Alex o prinse de braț și o întoarse spre el.

-Bine?Atâta tot?

-Vrei mai mult? Mi-ai făcut ceva rău și eu...Dar Alex o întrerupse strângând-o în brațe și sărutând-o.Ea îi simțise lipsa cumplit,mai mult decât avea să-i spună vreodată.Îi fusese dor de mirosul lui,de felul cum îi simțea pielea pe pielea ei,de gesturile lui,de obiceiurile lui.Toate făceau parte din ea și trebuise să-l țină departe de ea,deși avea senzația că pierduse jumătate din ea.

Ea îi sărută fața acoperită de peri mici.Un fir de sudoare îi șiroia pe obraz și ea îl linse.Imediat,simți valuri de dorință în tot trupul.

-Cay,mi-a fost dor de tine,zise el.Să nu mă mai părăsești niciodată.Am atâta nevoie de tine.Ea dădu capul pe spate și el îi sărută gâtul.Crezuse că avea să se simtă altfel acum,căci știa cum arată.De parcă,înainte,purtase o mască și,acum, era complet gol,în sfârșit.Credeam că o să fie cu totul alt om.Dar nu era.Era același bărbat cu care își petrecuse multe ceasuri.Râseseră și se iubiseră amândoi,iar acum se și certaseră.Completaseră un cerc.

CAPITOLUL 22

-E mai dulce acum,spuse Alex cu o mână pe umărul ei gol și cu cealaltă abia atingând apa pârâului.

-Ce anume?

-Noi doi.Ceea ce e între noi e mai frumos acum.A doua zi aveau să ajungă la punctul comercial,de unde începea a doua parte a drumului.

-Ce-ar fi să nu ne mai întoarcem?

-Să nu mai plecăm niciodată din acest paradis pentru a ne întoarce la oameni și gălăgie? În jurul lor,ciripitul păsărilor și zgomotul aligatorilor erau aproape asurzitoare.Zâmbind,ea își puse capul pe umărul lui.

-Am sentimentul că se va întâmpla ceva.

Alex dădu să spună ceva pentru a o liniști,dar se hotărî să spună adevărul.

-Și eu.Dar poate că simt asta din cauza celor întâmplate.Când credeam că am totul am rămas fără nimic.Nu îi spuse,însă,că avea un har moștenit de la mama lui.Ceva avea să se schimbe.Însă,nu știa dacă avea să fie bine sau rău.

Întotdeauna fusese un mister faptul că nu avusese nicio premoniție legată de moartea soției sale.Cay tăcu o clipă.

-Îți dorești să nu fi trecut prin toate astea?

-Bineînțeles! Duhoarea din celula aia mă va urmări toată viața.Ce s-a spus despre mine la proces...Tăcu brusc când ea se ridică.

-Ce s-a-ntâmplat?

-Nimic.S-a făcut răcoare,zise ea și își înfășură fâșia de pânză pe șani.

-Aș vrea să nu fie nevoie să porți asta.Dacă nu era Tim,cred că ai putea să porți rochia de bal și ceilalți n-ar fi surprinși.Când Cay tot nu spuse nimic,el o întoarse cu fața.

-Te frământă ceva,spune-mi ce e.

-Dacă nu s-ar fi întâmplat totul,noi doi nu ne-am fi cunoscut.

El își dădu seama ce voia să spună.Îl întreba dacă ar fi preferat să o aibă pe Lilith în locul ei.Dar cum putea să-i răspundă? Lilith fusese soția lui.

Adevărat,pentru foarte puțină vreme,dar se iubiseră din prima clipă când se văzuseră.Desprinzându-se din brațele lui,Cay își puse cămașa.

-A fost soția ta și ai iubit-o.Înțeleg.Îmi dai pantofii,te rog?

-N-o să ne certăm din nou,nu? N-o să încetezi să-mi mai vorbești,nu?

-Nu,zise ea sărutându-l ușor.Nu cred c-o să mai fac asta vreodată.Data viitoare când o să mai faci ceva ce nu-mi place,cred că o să-ți trag un pumn în fața aia urâtă.

-Zău? Sunt urât,da?

-Porcii alergători sunt mai frumoși ca tine.Și dacă te mai uiți așa la mine,o să pun floarea aia galbenă sub perna lui Tim.Și o să strănute toată noaptea.

Alex nu o mai privi seducător și se întinse pe iarbă,gemând.De când se împăcaseră,ea nu se mutase înapoi în cort.Eli îi spusese lui Alex:

-Cred că e rândul tău să dormi cu băiatul.Alex nu-i spuse lui Cay,dar credea că atitudinea lui Eli avea legătură cu faptul că Alex și Cay făcuseră dragoste în cortul de lângă cel al lui Eli.

Pentru a-și ascunde stânjeneala,Alex se întorsese cu spatele.

-Ai câștigat,îi spuse el lui Cay.Nu pot să-i sufăr șuierăturile.Sper să nu ne mai certăm niciodată.

-Și eu la fel,spuse Cay cu speranță în glas.Nu știa de ce,dar îi era groază de ziua care urma.Aveau să fie și străini la punctul comercial și străinii aduceau vești.Se temea că alți exploratori fuseseră la pensiunea lui Thankfull și pusese răntrebări.Dacă autoritățile știau că Alex mersese în mlaștini,poate aveau să facă tot posibilul să ajungă acolo înaintea lui,așteptându-l.

-Nu fi așa posomorâtă,îi spuse el luând-o după umeri.Poți să te întorci oricând la pretenđenții tăi.Cum îi chema? zise el și,râzând,o luă înaintea ei.

-Alex,șopti ea.Pe toți îi chema Alex.

-Îl cunosc,spuse Alex atât de încet,încât Cay abia îl auzi.

Ajunseseră la punctul comercial de vreo două ceasuri,dar Cay și Alex ezitaseră.Găsiseră tot felul de scuze să rămână la bord.Tim coborî din clipa în care atinseseră pământul.Față de locurile unde fuseseră,punctul comercial cu cele câteva case în jur părea un oraș mare.Și domnul Grady și Eli amânaseră coborârea pe țarm,dar,după un timp,o făcură,dar mergeau încet și se uitau la fiecare persoană care treceau pe lângă ei.

Când trecură vreo două ore și nimeni nu veni alergând spre ei cu arme și cătușe,Alex și Cay se hotărâră să intre în clădirea lungă și joasă,care era centrul micii așezări.Acolo veneau oamenii să dea la schimb blănurile adunate pe alte mărfuri sau bani.În cele din urmă,blănurile ajungeau pe umerii vreunei bogătașe din New York.Dar când intrară,Alex deveni palid,șopti „îl cunosc” și ieși repede.

Tânărul din spatele tejghelei se întrerupse din treaba pe care o făcea,numărutul unor pene,care urmau a fi folosite la pâlăriile femeilor,și o văzu doar pe Cay.O măsură din cap până în picioare,de parcă ar fi vrut să-și amintească dacă o mai văzuse înainte,după care își continuă numărătoarea.Domnul Grady și Eli stăteau într-o parte,cu niște câni de cidru în față,urmărind ce se petrecea în jurul lor.

Cay ieși și o luă la fugă,uitându-se disperată după Alex.Îl găsi pe un buștean,nu departe de șlep.

-Cine e? îl întrebă ea așezându-se lângă el.

-Mă crezi sau nu,e unul dintre bogătașii de la curse.

-I-ai luat mulți bani?

-Cum adică? Vorbești de parcă i-aș fi furat.

-Unii jucători așa simt.Vreau să știu ce ne poate aștepta,atât.

Alex se uită în sus la un pom plin de păsări albe și oftă.

-Nu,el nu era așa.Îl cheamă George Campbell și a fost o vreme când aș fi zis că

mi-era prieten.L-am invitat la nuntă,dar era plecat din oraș.

Lui Cay nu-i plăcea să se gândească la nunta lui Alex.

-Poate n-a auzit ce ai pățit sau poate ți-e prieten adevărat și n-o să spună nimic când o să te vadă.

-Există cineva în țara asta care să nu fi auzit de mine?

-Ca să fim mai siguri,ar trebui să presupunem că nu există,zise ea gândindu-se ce trebuiau să facă,în caz că bărbatul acela l-ar fi putut recunoaște pe Alex.

În primul rând,să stea departe de el.Dacă îl vedea pe Alex,sau măcar auzea că e acolo, chiar dacă nu era nimeni care să-l aresteze pe loc,cât timp avea să treacă până când Campbell avea să-i spună cuiva care mergea spre nord? în câteva zile ar fi fost prinși.

-Vreau să vorbești cu el,zise Alex.

-Să vorbesc cu el? Ești nebun?

-Probabil.După ce m-am însurat cu Lilith,tot ce am văzut și am auzit e într-o ceață pentru mine,dar,poate,dacă George n-a fost acolo,nu mă urăște așa mult.

Trase aer în piept.

-Când George a plecat din oraș,mi-a zis c-o să-i lipsească felul în care i-am furat tot ce avea.

-Drăguț om,murmură ea.

-O glumă de bărbat.

-Înseamnă că n-aș putea s-o înțeleg,nu? întrebă ea pusă pe ceartă.

-N-o să începem să ne certăm acum,nu?

-Cum poți să-mi ceri asta? Tot ce încerc să fac e...Se opri,căci își dădu seama că,de fapt,voia să înceapă o ceartă.

-Despre ce vrei să vorbesc cu el?

-Încearcă să afli ce știe.

-Să văd dacă a auzit că te-ar căuta cineva?

-Da.

-Nu știu dacă mă pricep să mint.

-Despre ce ai minți? Spune-i că mă știi de la tatăl meu.Nu e adevărul?

-Și crezi că domnul Grady și Eli n-o să știe despre cine vorbesc? Până și Tim și-ar da seama.

-Nu-ți face griji,o să-i fac să iasă.Tu doar vorbește cu George și află tot ce poți.O să vin și eu imediat.

-Să ai grijă să nu mă atace când o să-ți pomenesc numele?

-Exact.

-Bine,zise ea,dar nu-i plăcea ideea de a fi spion.

Se întoarse apoi la punctul comercial și rămase lângă ușă până când auzi ceva ce semăna cu o explozie din direcția vasului lor. Imediat, domnul Grady și Eli ieșiră în fugă și Cay se ascunse.

-Ce-o mai fi făcut tăntălăul ăla acum? zise Eli. Pentru o clipă, ea se întrebă dacă se referise la ea sau la Tim, dar imediat intră în încăperea răcoroasă, unde tânărul număra blănuri.

-Am auzit că te cheamă George Campbell?

-Din câte știi, sunt singurul cu numele ăsta în Florida. Cay dădu să-i zâmbească într-un fel care știa că le plăcea bărbaților, dar se opri. Se presupunea că e băiat.

-Tatăl meu are un prieten pe nume McDowell și el are un fiu care...

-Alex?

-Exact, zise ea luminându-se la față. Alex a pomenit de un anume George Campbell și mă întrebam dacă ai putea fi tu.

-Eu sunt. Când George se aplecă după tejea să mai ia niște blănuri, Cay îl văzu pe Alex furișându-se înăuntru și ascunzându-se în spatele unui dulap cu cămăși bărbătești.

-Ce mai face Alex? Cay trebui să-și ascundă uimirea când îl auzi.

-Bine. Când l-ai văzut ultima oară?

-Cu o zi înainte să plec din Charleston. Ne-am îmbătat așa tare, încât au trebuit să mă care afară din cârciumă și să mă urce pe vapor. Când m-am trezit, eram la New Orleans și m-a durut capul o săptămână.

-New Orleans? Acolo voiai să ajungi?

-Da, spuse el zâmbind. Unde ai fost la școală?

-La „William and Mary”, minți ea repede. L-ai cunoscut bine pe Alex?

-Vorbești de parcă ar fi murit. N-a murit, nu?

-Nu, din câte știi.

-Mă bucur să aud asta. M-am distrat grozav cu el, chiar dacă am pierdut în fața lui la vreo sută de curse. A adus un cal... Cred că fusese făcut pe altă planetă. N-am văzut cal mai rapid ca acela. Dar și Alex e un călăreț excelent.

-Da? întrebă ea așezându-se pe un scăunel. Era plăcut să audă lucruri despre Alex de la cineva care îl cunoscuse înainte să fie numit criminal.

-Nimeni altcineva nu poate face cu un cal ce poate el, zise George. Dar ce s-a întâmplat cu el?

-Cum adică? zise Cay încercând să rămână calmă.

-Parcă trebuia să se însoare cu nepoata bătrânei Underwood, însă e clar că n-a făcut-o. Cay avu nevoie de toată voința ei ca să se nu se întoarcă să se uite în direcția lui Alex.

-De ce spui asta? întrebă ea cât putu de calmă.

-Fiindcă am văzut-o pe Lilith în New Orleans acum două săptămâni.

-Ce?

-Am avut de făcut un drum până acolo,fiindcă...Oricum,când eram acolo,am văzut-o pe Lilith.Puteam să jur că m-a văzut și ea,dar s-a întors cu spatele.Am fugit după ea,pentru că voiam s-o întreb de Alex,dar a intrat într-o clădire și n-am mai văzut-o.Am întrebat și oamenii despre ea,dar nimeni nu o cunoștea,zise el și ridică din umeri.Poate nu era ea.Poate am confundat-o.Doar că...

-Doar că ce?

-Lilith avea o aluniță pe gât,exact la îmbinarea cu umărul,în formă de inimă.Ești prea tânăr ca să înțelegi,dar toți bărbații visam alunița aia.

-Și femeia din New Orleans avea aluniță?

-Da.Asta m-a făcut s-o remarc.Totul părea diferit la ea.Părul îi era pieptănat pe spate și nu mai era așa frumoasă ca înainte.Nu mă înțelege greșit,era tot frumoasă,dar părea,ei bine,aproape speriată.Când m-a văzut,am crezut c-o să țipe.Ochii ei semănau cu cei ai unui animal sălbatic.Mi-a fost milă de ea.De ce nu s-a măritat cu Alex? S-au certat?

-Nu știu,zise Cay aproape în șoaptă.Nu mai știu absolut nimic.

-Credeam că sunt singurul care simte asta.Am venit aici sperând că,dacă nu mă vede o vreme,tatăl meu o să ierte ce am făcut în New Orleans,dar după ceea ce a scris în ultima scrisoare,s-ar putea să rămân toată viața aici.

Simțindu-se amețită,Cay se dădu jos de pe scaun,dar nu putu să nu se uite la Alex,care era după dulap.Când el îi făcu semn cu mâna,Cay stătu puțin până când își dădu seama ce voia să spună.Voia ca ea să-l facă pe George să iasă din magazin.

-E cineva la ușa din spate? întrebă ea.

-N-am auzit nimic.

-Poate erau doar niște aligatori.Îi știi cum sunt.Tim era să rămână fără un picior,dar i-am tras eu o vâslă în cap și l-am omorât.Dacă nu eram acolo,băiatul ar fi fost mort.Cred că domnul Grady se bucură că m-a angajat.George o privi neîncrezător.

-Ba mai mult...

-Mai bine mă duc să verific,spuse George și ieși repede.Alex ieși de după dulap.

-Și ziceai că nu te pricepi să minți.Ea îl ignoră.

-Ce facem acum?

-Tu nu faci nimic.Stai aici cu ceilalți și mergi spre sud,zise el și ieși din magazin,dar ea îl urmă imediat.

-Și tu ce ai de gând să faci?

-Să merg la New Orleans,bineînțeles.Cay nu era sigură,dar observă ceva schimbat în mersul lui,o vioiciune care,înainte,nu era.

-Merg cu tine,zise ea aproape alergând ca să țină pasul cu el.

-Ba nu.Ea se opri și îl privi furioasă.

-Bine! Atunci,voi petrece săptămâni întregi cu Jamie Armitage.

Alex se opri brusc,rămase nemișcat o clipă și se întoarse,aruncându-i o privire furioasă.Ea îi zâmbi dulce.

-Ne vedem aici peste o oră,zise el și plecă.Mergea prea repede pentru ca ea să-1 poată prinde din urmă.

-Dacă pleci fără mine,o să-ți trimit invitație la nuntă,îi strigă ea,iar el ridică mâna,dar nu se uită la ea.Cay rămase pe loc o clipă.Era posibil ca Lilith să trăiască.Era posibil ca soția lui Alex să trăiască și să fie în New Orleans.Femeia pe care el o iubea mai mult decât viața putea să-1 aștepte la capătul unui drum de câteva zile.Își încleșta pumnii.

-Sper că nu e prea mare,zise ea printre dinți.Nu vreau să mă chinui prea mult s-o omor.După aceea se simți mai bine și,în clipa următoare,o rupse la fugă.Trebuia să se pregătească de drum,de data aceasta,călare și singură cu Alex.Auzise și lucruri mai rele.

CAPITOLUL 23

New Orleans,1799

-Cum naiba o să-1 găsim pe fratele tău? întrebă Alex.Amândoi erau murdari,asudați și îngrozitor de obosiți.Dar când se uită la ea,nu se putu abține să nu zâmbească.

-Mă bucur că te amuză ceva.Eu vreau să fac o baie și să dorm trei zile.

-Îmi aminteam de prima călătorie pe care am făcut-o împreună.Erai epuizată după numai câteva ore călare.

-Câteva ore? Atunci când m-ai făcut să călăresc fără oprire o zi și jumătate și m-ai lăsat lângă un copac,la discreția oricăror ticăloși care treceau? La acea călătorie te referi?

-Da,zise Alex.De data asta,ai călărit mult mai bine.

-Am fost nevoită,nu? Chiar dacă era trecut de miezul nopții,văzu luminile orașului în depărtare și auzi muzică.

-Poftim?

-Nimic.N-am zis nimic.Ea vruse să spună că el era atât de hotărât să o găsească pe femeia iubită,încât ar fi fost în stare să călărească fără oprire,fără să

doarmă,dacă ar fi fost posibil.Aproape că așa se și întâmplase.De la punctul comercial se imbarcaseră pe un vas,dar acesta înainta prea încet,după părerea lui Alex,așa că opriseră la o plantație și folosiseră ultimii bani de la T.C.pentru doi cai,după care galopaseră pe malul râului.Opriseră doar o dată la două nopți și o dată avuseseră ceea ce Alex numea o întâlnire „nefericită” cu câțiva aligatori ascunși în nisip.

Cay ar fi vrut să se urce în copac,dar l-ar fi lăsat singur pe Alex.El împușcă unul cu pușca și îi aruncă ei un pistol încărcat,cu care ea împușcă încă unul.Nu aveau timp să reîncarce armele,așa că trebuiseră să se folosească de cuțite.Fugind,au făcut tot ce au putut pentru a scăpa de animalele care îi urmăreau.În una dintre poveștile sale,Eli spusese că aligatorii nu puteau fugi în zigzag,așa că Alex și Cay alergară în zigzag căutând un teren mai înalt.

Când ajunseră în siguranță,Cay se uită la Alex și,în clipa următoare,fu în brațele lui,plângând de spaimă.El o strânse atât de tare,încât ea crezu că-i va rupe coastele,dar nu-i păsa.Nu dormiră prea mult în noaptea aceea și,a doua zi dimineață,Alex trebui să caute caii.Cay nu credea că va reuși,dar o făcu.Când se întoarse,ea fugi spre el și îi sărută fața cu atâta bucurie,încât sfârșiră prin a face dragoste o oră,după care porniră din nou,de data aceasta,mai departe de mal.

În seara aceea,se opriră devreme,pentru că amândoi erau să adoarmă în șa,iar caii erau prea obosiți pentru a merge mai departe.Cay se gândise toată ziua la fratele ei Nate,întrebându-se ce aflase legat de acuzația de crimă.Stând în brațele lui Alex,după ce făcură dragoste,ea îi povesti că Nate corespondase toată viața cu cineva din Scoția.

-Fratele meu crede că noi nu știam de asta,dar toți știam.Suntem siguri că e vorba de vărul nostru Lachlan.E doar cu câțiva ani mai mare decât Nate și se înțeleg foarte bine când mergem în vizită.Vrei să auzi un mare secret?

Alex speră că nu simțea cât de tare îi bate inima.

-Da,dar să fie ceva bun.

-Pentru noi,este,dar mă îndoiesc că tu o să crezi la fel.Nate îl numește pe prietenul său de scris Merlin.

-Zău? întrebă el încercând să pară dezinteresat și somnoros.De ce îi spunea așa?

-Nu știu.Dacă ar fi să i se spună cuiva pe un nume de magician,acesta ar fi Nate,zise ea aproape adormită.Oare cum i-o spune Merlin fratelui meu?

Când Alex îi simți respirația regulată și știu că adormise,șopti:

-Arhimede.Două zile mai târziu,când ajunseră la pensiune și o văzu pe Thankfull,Cay zise:

-Acum știu de ce o cheamă așa.Niciodată n-am fost mai recunoscătoare să văd

pe cineva.

-Eu,da,zise Alex.Când am scăpat de aligatorii ăia și am văzut că ești întreagă,am fost cel mai recunoscător om de pe pământ.Cay stătu în șa și se uită la el.Era un fel de a-i spune că o iubea.

-Dacă plângi,o să faci dâre în praful de pe față,spuse el.

-De ce aș plânge? Pentru ceva ce ai spus tu? Nici vorbă! zise ea și trecu pe lângă el cu nasul în vânt,dar îl auzi râzând.Thankfull le ieși repede în întâmpinare.

-A fost aici și v-a căutat pe amândoi,spuse ea cu răsuflarea tăiată,apucând hățurile calului lui Cay.A ajuns la două zile după ce ați plecat și ar fi venit după voi,dar a sosit un mesager cu o scrisoare și l-a făcut să plece la New Orleans.

-Cine era? întrebă Alex cu încordare în glas.

-Tally,spuseră gemenele la unison.Ieșiseră din casă și păreau să fi trăit o experiență divină.

-Tally.

-E cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut în viața mea,spuse una.

-Și eu la fel,zise și cealaltă.Thankfull îl privi pe Alex cum descăleca.

-Arăți mai bine acum,că te-ai bărbierit.

-Chiar e fratele tău? o întrebă una dintre fete pe Cay,fără să se uite la Alex.

-E mult mai...mai bărbat ca tine.

-Intrați să mâncați,le spuse Thankfull.Vreți să vă aduc niște haine curate? Am senzația că n-o să stați suficient de mult ca să putem să spălăm și să uscam ce-a rămas din veșmintele astea?

-Tally purta o haină superbă,spuse una dintre fete visătoare.Pe buzunare avea brodată floarea-soarelui.

-A zis că sora lui i le-a brodat.Alex o privi pe Cay întrebător și ea încuviință.Îi era greu să-și amintească de o vreme când viața ei era atât de liniștită,încât stătea într-un fotoliu lângă foc și broda buzunarele hainelor fraților ei.

-E bună ideea cu mâncarea,zise Alex.Și cu hainele.Cât despre bani...

-Domnul Harcourt ți-a lăsat bani,îi spuse Thankfull lui Cay.

Știe,se gândi Cay.Tally i-a spus că sunt fată și ea a păstrat secretul.

-Ți-a spus ceva despre unchiul T.C.? Thankfull se luminează la față.

-Da.Și-a petrecut ambele seri spunându-mi tot ce-și amintea despre domnul Connor.Fratele tău e un tânăr foarte cumsecade și atent.Deschizând ușa,îi lăsa să intre înaintea ei.

-Am săpun delicat pentru părul tău,îi șopti lui Cay când trecu pe lângă ea.Și ulei de iasomie pentru baie.Alex o auzi și se întoarse spre Cay.Tot stresul din ultimele câteva zile dispăru brusc și începură să râdă.Acum erau aproape prea

obosiți ca să se miște și, în clipa următoare, se țineau de braț și râdeau atât de tare, încât gemenele veniră de afară ca să vadă ce se întâmpla. Thankfull le dădu afară și închise ușa, după care se duse la bucătărie pentru a pregăti de mâncare. Pentru Cay, acea noapte la pensiunea lui Thankfull fusese minunată. Făcu o baie, dormi într-un pat curat, cu Alex lângă ea, mănăncă mâncare gătită și, dimineață, își puse haine noi și curate. Nu îi plăcu faptul că Alex o făcu să se trezească la patru dimineața, dar Thankfull le aduse turte de mălai calde ca să mănânce pe drum.

-Cred că vrea ceva foarte mult, îi spuse Thankfull încet lui Cay înainte să încalece.

-Așa e. Nu avusese de gând, dar se simți furie în glasul ei.

-Am auzit unele lucruri despre el, zise Thankfull foarte încet. Dar nu le cred. Nu cred că a făcut ce spune lumea.

-N-a făcut-o și o s-o dovedim.

-Fratele tău... încep Thankfull, dar se opri, căci dădea în vileag secretul.

-E în regulă. Alex zice că nu arăt deloc ca un băiat.

-Nu-i adevărat. Când ați venit aici prima oară, am crezut că ești băiat.

-Mulțumesc, zise Cay. Cred. Dintr-un impuls o sărută pe Thankfull pe obraz.

-O să fac tot ce pot ca să-ți pun o vorbă bună pe lângă unchiul T.C., dar e foarte încăpățânat. Mama zice că, mai degrabă ar plânge o femeie decât să aibă de-a face cu una adevărată.

-Mama ta pare o femeie înțeleaptă.

-Așa e și mi-e foarte dor de ea.

-Mai bine pleci, zise Thankfull. Alex ne aruncă priviri furioase. Cine ar fi crezut că e atât de chipeș sub tot părul ăla? adăugă ea aplecându-se spre Cay.

-Eu nu mi-am dat seama.

-Dar se pare că ați recuperat timpul pierdut.

-Noi... bâigui Cay.

-Pereții sunt foarte subțiri aici. Du-te acum, ca să faceți ce trebuie. Și spune-i domnului Connor că...că...Cay urcă în șa.

-O să vă fac să vă întâlniți și o să-i spui tu personal, zise ea uitându-se la Alex. Ai de gând să stai aici toată ziua?

-Iarăși faci pe pețitoarea? întâi Eli și fiica lui T.C. și, acum, îi găsești o soție și lui T.C. Ți-a trecut vreodată din cap că oamenii ăia pot să-și găsească singuri parteneri?

-Nu, nu pot să zic că mi-a trecut prin cap. Crezi că vreuna dintre gemene ar fi bună pentru Tally? Alex porni în galop.

După câteva zile ajunseră la New Orleans.Erau epuizați,dar faptul că ajunseseră la destinație le dădu energie.

-Unde crezi că e fratele tău? O dormi în vreun hotel de lux? întrebă Alex.Singur sau cu cineva?

-Sunt sigură că Tally e virgin.Adam și tata sunt cu ochii pe el.

-Ca și pe tine? Cay se strâmbă.

-Mi s-a dat voie să ies singură,fiindcă se credea că sunt cu capul pe umeri.

-Eu le-am dovedit contrariul,spuse el cu atâta mândrie în glas,încât ea începu să râdă.

-N-am mai fost niciodată în orașul ăsta,așa că nu știu unde sunt cele mai bune hoteluri.Alex se uită la ea.Părul îi crescuse puțin în ultimele săptămâni și îi scăpase din panglică.

-Nu avem timp pentru asta acum,zise ea zâmbind.Cred că m-ai corupt.

-Mi-am dat toată silința.

-Mă bucur că e doar Tally aici,fiindcă,dacă Adam te-ar vedea privindu-mă așa...

-Ce ar face? întrebă el amuzat.M-ar plesni cu mânușa și m-ar provoca la duel în zori? Crezi că a venit cu pistoalele de duel ale tatălui său?

-E clar că nu ai o impresie potrivită despre Adam.Dar mă bucur că nu e aici.

-Atunci,cine i-a trimis scrisoarea frățiorului tău?

-Nate,spuse ea repede.S-ar putea ca Nate să fie aici,dar el nu e o problemă.Dacă i-aș spune că mi-am petrecut tot timpul în pat cu tine,Nate m-ar întreba de ce mi-am irosit timpul într-un mod atât de neproductiv,când aș fi putut să învăț ceva.Alex nu putu să râdă prea tare,de teamă ca ea să nu-și dea seama că știa mai multe decât spunea.

-Bourbon Street,spuse el.Să încercăm acolo,întâi.

-Ai mai fost aici?

-Cay,scumpo,am câștigat mii de dolari în orașul ăsta.Urmează-mă.

Tot timpul cât străbătură străzile vechi și Întortocheate ale orașului,ea zâmbi amintindu-și termenul de alint folosit de el.Încetul cu încetul se apropiară de luminile și zgomotele pe care le auziseră de departe.Pe măsură ce muzica se auzi tot mai tare,Cay simți cum o părăsea oboseala.Tot drumul nu se gândise deloc ce ar fi însemnat să o găsească în viață pe soția lui Alex.Într-o clipă,ar fi devenit, dintr-un burlac liber,un bărbat însurat.Nu,îi plăcea să-și spună că,dacă o găseau în viață,condamnarea pentru crimă a lui Alex devenea nulă.În sfârșit,avea să fie liber.Ar fi putut...Ce? se întrebă ea.Ce ar fi vrut el să facă? Să se așeze la casa lui? Să călătorească mai mult? Să mai exploreze locuri necunoscute? Nu ajunseseră în acea parte a Floridei care nu fusese explorată niciodată,așa

că,poate,avea să vrea să meargă acolo.

Sau avea să vrea să stea cu soția lui și să aibă grijă de copii?

În acest caz,ce avea să facă ea? Ideea de a se întoarce în Edilean la cei trei bărbați cu care se gândise să se mărite era,acum,atât de absurdă,încât o făcea să râdă.Nu își putea închipui că fusese vreodată atât de tânără,de naivă și de inocentă.De câteva ori,în timpul călătoriei,își închipuise cum ar fi fost viața ei dacă s-ar fi măritat cu unul dintre ei.

Plictisitoare,mai plictisitoare,cea mai plictisitoare,concluziona ea.

Alex îi spusese că avea nevoie de pasiune ca să se mărite și,acum,știa ce vruse să spună.Își amintea perfect cum îi spusese odată: „*Ar trebui să te uiți la un bărbat și să simți că ai muri dacă nu ți-ai petrece restul vieții cu el.Inima trebuie să-ți ajungă în gât și acolo să rămână.*” Pe atunci,crezuse că n-ar fi putut să simtă așa ceva pentru cineva.

Acum știa și ce însemna a face dragoste.Chiar și simplul gând o făcea să simtă o căldură în tot trupul.Cine și-ar fi închipuit că ceva atât de simplu putea fi atât de incitant? Măinile lui Alex pe tot trupul ei!Se gândi la pozițiile pe care le experimentaseră uneori și roși.Dacă cineva i-ar fi spus că va sta cu gleznele petrecute după gâtul unui bărbat,ar fi zis că era imposibil.N-ar fi făcut niciodată ceva atât de vulgar,de dezgustător și de primitiv! Niciodată!

Dar o făcuse și îi plăcuse.Alex îi spusese că unele cupluri făceau dragoste într-o singură poziție și ea râsese.Acum,că se gândea mai bine,probabil că Micah ar fi făcut-o într-un singur fel și foarte repede.

-Dacă nu-ți ștergi expresia aia de pe față,va trebui să ne oprim și să luăm o cameră la hotel,îi spuse Alex.

-De fapt,mă gândeam la Micah.

-Mai ai și alți frați? Sau e vreunul dintre verii tăi?

-De parcă n-ai ști! Uită-te la hotelul ăla.Pare un loc unde ar sta Tally,zise ea arătând spre un hotel bine întreținut de la marginea orașului.

-Pentru un bogătaș tânăr singur la New Orleans? Nu cred.Din câte mi-ai spus,ar fi mai probabil să stea acolo,zise el arătând spre o clădire de trei etaje care părea a fi sursa zgomotului.Bărbați cu femei îmbrăcate strident agățate de brațele lor se plimbau râzând.

-Te înșeli,zise Cay.Deși,uneori,Tally pare să nu fie matur în gândire,e un băiat bun.N-ar merge niciodată în asemenea loc.

-Ce zici să mergem prin spate și să aruncăm o privire pe o fereastră? Dacă nu-l vedem,luăm o cameră și,măine,ne aranjăm și pornim în căutarea lui.Sau a lor,dacă e și celălalt frate al tău.

Alex trebui să-și înfrâneze entuziasmul la gândul că, în sfârșit, avea să-și întâlnească prietenul din copilărie. În afară de tatăl său, Nate fusese cea mai importantă persoană din viața lui Alex. Scrisorile pe care și le scriseseră îl ajutaseră să treacă prin multe.

-Bine, zise Cay. Dar ne uităm pe fereastră doar. Nu intrăm. Aș merge într-o mlaștină plină cu aligatori cu tine, Alexander McDowell, dar n-aș intra într-un asemenea loc imoral.

-Și eu la fel, spuse el serios. N-am fost niciodată într-un asemenea loc și nici n-o să merg vreodată, adăugă el întorcându-și calul.

-Am eu impresia sau începi să nu te mai pricepi să minți?

Alex râse și ea clătină din cap. Douăzeci de minute mai târziu erau în spatele clădirii și muzica dinăuntru acoperea orice zgomot făcut de ei.

-Nu e înăuntru! îi șopti ea lui Alex trecând pe sub ferestrele înalte. El trebui să meargă ghemuit ca să nu fie văzut. La un moment dat, se opri și se îndreptă.

-O să mă uit eu ca să-ți protejez sensibilitatea.

-Știi bine că nu sunt delicată. Am avut destulă putere ca să-ți salvez pielea de nu știu câte ori. Alex nu-i răspunse, ci se uită pe fereastra înaltă și puternic luminată. Când trecură câteva minute fără ca el să spună ceva, Cay îl privi.

-Ce vezi?

-Câțiva vechi prieteni. Cum crezi că ți-ar sta într-o rochie roșie?

-Vrei să te gândești la problema noastră? îl vezi pe fratele meu?

Alex se îndepărtă de fereastră și se uită la ea.

-De unde să știu? Nu l-am văzut niciodată pe fratele tău.

-De ce n-ai spus...? Ridică-mă.

-Nu cred că e o idee bună. O fată inocentă, ca tine, ar putea fi șocată de ce se petrece acolo. E un tânăr cu o femeie pe genunchi și cu fața ascunsă în... zise el arătând spre piept. O fată ca tine n-ar trebui să vadă ceva atât de imoral ca... Au! Își masă locul de pe braț unde îl lovise ea.

-Ridică-mă să văd și nu mai râde de mine.

-Asta ar însemna să nu mai vorbesc. Bine, dar nu mă mai lovi. După atâția aligatori cu care te-ai luptat, loviturile tale au devenit cam dureroase.

Ea îl privi cu ochii mici și el o ridică. Primul lucru pe care îl văzu-singurul lucru pe care îl văzu-fu fratele ei Tally la o masă de joc, cu cărți într-o mână și cu cealaltă în jurul mijlocului unei femei, care lui Cay i se păru grasă. Sau era așa când își scotea corsetul.

-Recunoști pe cineva? o întrebă Alex ținând-o de mijloc. Ea își dădu seama, după tonul lui, că știa exact cine era tânărul cu pricina.

-Nu cunosc pe nimeni de-acolo,zise ea categoric.

-Ești sigură? Aș putea să jur că semeni cu unul dintre tinerii de-acolo.Dar cred că e doar imaginația mea.

-Lasă-mă jos! zise ea printre dinți,dar el continuă să o țină.Dacă nu mă dai jos,o să te fac să regreti.

-Și ce ai de gând să-mi faci?

-Nimic din ce e în creierașul ăla al tău.Dă-mi drumul!

Se zbătu de câteva ori și,deodată,își dădu seama că era tot în dreptul ferestrei.

Când aruncă o privire înăuntru,văzu că Tally se holba la ea.La început,crezu că nu putea să o vadă,dar când el o aruncă pe femeie din brațe,trânti cărțile și se ridică,în tot acest timp cu privirea ațintită asupra ei,Cay își dădu seama că o văzuse și o recunoscuse.

-Tally m-a văzut și vine încoace.Alex o lăsă jos imediat.

-Ce vrei să facem? Am putea să ne ascundem în noaptea asta și să-1 vedem mâine.

-Să ne ascundem? De Tally? Nu în viața asta.Vreau să...Se uită în jur.

-Vreau să mă ajuți să ajung pe acoperișul ăla.

-Ce vrei? El se uită la clădirea din spatele hotelului.Avea un singur nivel și acoperișul era în pantă.

-Dacă ți-e teamă să vorbești cu el,o fac eu întâi.

-Nu mi-e teamă de el și nu vreau să mă ascund de el.Dacă nu vrei să mă ajuți,o s-o fac singură,zise ea.Alex nu avea idee ce voia să facă,dar curiozitatea fu mai puternică.Ea n-ar fi trebuit să umble pe acoperișuri în toiul nopții,dar voia să vadă ce avea să se întâmple.Trebuia să se urce și el pe un butoi ca s-o ajute să se cațere,după care sări înapoi jos,exact când fratele ei ieșea pe ușă.

Alex privi din umbră.De când o cunoscuse pe Cay,ea se plânsese de acel frate tot timpul și voia să-i vadă împreună.

Tally era un tânăr înalt,cu un păr brunet cu nuanțe roșcate.Era chipeș într-un fel care,după părerea lui Alex,plăcea femeilor și părea să râdă mult.Se îndepărtă de intrarea hotelului,înaintând pe aleea întunecată.Alex se întrebă de ce nu își striga sora.În schimb,tânărul mergea încet,uitându-se prudent în jur.

Când Cay păru să vrea să sară de pe acoperiș,Alex ieși din umbră.Ce naiba făcea? Tally se opri când îl văzu pe Alex și făcu ochii mari.În clipa următoare, Cay scoase un sunet,care era o combinație între un strigăt de război indian și urlatul unui aligator,și sări pe Tally.Alex dădu fuga să o prindă,dar ea căzu pe Tally.Acesta se clătină,însă nu căzu.Alex văzu cum o ținea,protector,ca niciun fir de păr de-al ei să nu pățească ceva.Alex se dădu înapoi și privi.Evident,era

ceva ce se întâmplase între ei de multe ori. Dar, pentru orice eventualitate, Alex rămase în apropiere, gata să intervină, dacă era nevoie.

-Cu ce naiba ești îmbrăcată? o întrebă Tally. Alex bănuie că Tally nu era obișnuit cu mușchii pe care sora lui îi făcuse în ultimele săptămâni, așa că nu fu pregătit când ea își strecură glezna între picioarele lui și trase. Tally căzu la pământ, dar tot avu grijă să o țină în așa fel încât ea să nu pățească nimic.

-O să-i spun mamei că ai înjurat și Alex m-a îmbrăcat în băiat.

Tally se uită la Alex de jos. Cay era deasupra lui.

-El e cel ce te-a răpit și te-a pus în primejdie de moarte?

Când dădu să se ridice, Alex se pregăti. Cay se lăsă cu toată greutatea pe brațul lui Tally.

-Care, prostule! Tally încetă să se mai zbată și o privi consternat.

-Ce?

-Se spune „care”, nu „ce”. Alex e ticălosul care m-a răpit și m-a dus în sălbăticia din Florida. Văd că n-ai învățat cât am fost plecată.

-Am umblat peste tot după tine. Cum era să mai citesc ceva?

El încercă din nou să se ridice, dar ea nu-l lăsă.

-Dacă-1 atingi, te transform în fetiță, îi spuse ea. Din umbră apărură un alt tânăr, pe care Alex nu îl văzuse înăuntru. Avea un păr de un blond închis, ochi foarte serioși și era chipeș, dar într-un fel liniștit. Într-o clipă, Alex știu cine era și, pentru o clipă, se priviră în tăcere. Corespondau de mici și știau mai multe unul despre celălalt decât oricine altcineva. Își mărturisiseră lucruri în scrisori pe care nu le spusese niciodată altcuiva.

-Nimeni nu face nimic nimănui, spuse Nate calm, oprindu-se în fața lui Alex și uitându-se la fratele și la sora sa, care se luptau pe jos. Cay se aruncă imediat în brațele lui Nate. Fără luptă, fără remarci răutăcioase, doar o îmbrățișare tăcută.

-Ești teafară? întrebă Nate. N-ai pățit nimic?

-Nimic, spuse ea ridicându-se pe vârfuri și îmbrățișându-și fratele.

-Ai învățat ceva în călătoria ta?

-Totul. Și mai mult chiar, am desenat tot. Nate ridică din sprâncene.

-Zău? Unde sunt desenele?

-La Jamie Armitage.

-Ce? întrebă Tally, ridicându-se și scuturându-se de praf. Un Armitage e amestecat în toate astea?

-Își spune domnul Grady și el a condus expediția.

-Câți ați fost? întrebă Nate. Și unde ați fost? Pe râul St. Johns? Ce viețuitoare ați întâlnit? Ce...? Cay îl sărută pe obraz.

-Cred că ar trebui să vorbești cu Alex despre toate astea.El a studiat cărțile și știe toate denumirile.O să-i dau desenele unchiului T.C.și o să-l las să identifice plantele.

-Și bănuiesc că el e Alex? întrebă Tally, care tot părea că ar fi vrut să-l lovească.

-Da, zise Cay trecând lângă Alex. Se abținu cu greu să nu îl ia de mână, dar se gândi că ar fi fost prea mult pentru Tally.

-Eu și Alex... Se întrerupse când îl văzu pe Tally uitându-se în dreapta lui și ținându-și răsuflarea. Cay se uită la Nate și acesta încuviință scurt. Nu văzu că îi mai aruncă o privire lui Alex.

-E aici? întrebă ea în șoaptă.

-Cine e aici? întrebă Alex, vorbind pentru prima oară după atâtea minute.

Doar Nate văzu felul cum Alex se apropie mai mult de Cay, de parcă ar fi vrut să o protejeze de orice sau de oricine. Dar când Cay se uită la Alex și clătină din cap, el se dădu înapoi. Nate observă că aveau un mod tacit de a comunica prin care ea îi spunea că e în siguranță și nu era nevoie să o apere.

Încet, Cay dădu colțul clădirii, urmată îndeaproape de Alex. Spre ei venea un bărbat cam cât Alex de înalt, dar cu câteva kilograme mai solid. Alex știu instinctiv că era fratele despre care Cay vorbise adesea: Adam. Din câte își dăduse seama Alex, fratele cel mare era foarte sever, așa că se pregăti pentru orice. Nu-i păsa că Adam era fratele ei, dacă îi spunea un singur cuvânt urât, dacă începea să o certe, Alex avea să-l pună la punct. După atâtea lucruri prin care trecuse Cay, nimeni, nici măcar un frate, nu avea dreptul să o rănească în niciun fel. Alex o văzu rămânând nemișcată și fratele ei se opri la câțiva metri de ei.

Alex se uită să vadă dacă stătea nemișcată pentru că îi era frică de el, dar nu citi nimic pe chipul ei. Își încleșta pumnii. Poate că avea să piardă într-o înfruntare cu el, dar avea să moară apărând-o. Când Adam se lăsă într-un genunchi, Alex nu înțelese ce se întâmpla, dar în clipa următoare, îl văzu desfăcând brațele și Cay alergă spre el. Stând în genunchi, avea aproape aceeași înălțime ca ea. Se aruncă de gâtul lui și, în clipa următoare, amândoi suspinau.

Stânjenit de atâtea emoție, Alex se uită la Nate și Tally. Amândoi îi priveau pe cei doi, îmbrățișați, ale căror suspine erau purtate de aerul cald al nopții. Și pe obrajii lor șiroiau lacrimile, dar nu se ostentă să le șteargă. Alex se retrase în umbră.

Parcă o pierduse pe Cay deja, parcă ceea ce fusese între ei nu existase niciodată, și ea se întorcea acum acolo unde îi era locul. Niciodată nu se simțise atât de inutil. Se întoarse și dădu să plece, dar Nate îl opri punându-i mâna pe braț.

-Nu pleca. Se vor liniști imediat, Adam îi va spune că ne-a speriat pe toți și că nu va mai avea voie să iasă din casă singură. După ce totul va reveni la normal, noi

doi vom merge undeva să stăm de vorbă. Arăți altfel decât îmi închipuiam.

Alex știa ce voia să spună. Amândoi fuseseră foarte modești în scrisorile lor cu privire la felul cum arătau. Alex spusese că arăta ca un cal, iar Nate spusese că era la fel de șters ca toți savanții. Dar Alex era frumos ca un înger din perioada Renașterii și Nate avea trăsăturile unei statui grecești.

-Speram să arăți mai bine, zise Alex serios.

-E limpede că ai petrecut mult timp în compania surorii mele, zise Nate la fel de serios. Nu scapă niciun prilej să nu facă o glumă. Ah! Văd că nu mai plâng. Poate reușim să mâncăm ceva. Am o groază de lucruri să-ți spun și gândesc mai bine când am ceva hrană în stomac. Alex nu putu să nu zâmbească. Nate vorbea la fel de formal cum scria. Și cât de minunat de familiar suna. După luni de zile în care toți și toate păruseră noi și diferite, era minunat să audă ceva ce îi era cunoscut.

-O să ai nevoie de o batistă? întrebă Nate ridicând o sprânceană.

-Las plânsul pentru ai tăi, zise Alex și se bucură când îl văzu schițând un zâmbet.

-Trebuie să-mi arăți ce faci cu caii.

-Iar tu trebuie să dezlegi misterul care era să mă ducă la spânzurătoare, spuse Alex.

-Până și Tally l-a dezlegat. Nate folosi un ton de parcă un câine dresat făcuse un truc extraordinar și amândoi râseră pentru prima oară împreună.

-Cine îl face să râdă pe fratele meu mai mic și foarte serios? întrebă o voce care, lui Alex, nu îi era familiară. Nate și Alex se întoarseră și îl văzură pe Adam, ținând-o pe Cay după umeri în așa fel încât, dacă ea ar fi vrut să fugă, n-ar fi putut. Alex nu putu să nu strângă pumnii. Nu îi păsa că era fratele ei, nu suporta să o atingă altcineva.

-Cred că ar trebui să vorbim, spuse Adam și Alex încuviință.

Adam aranjase ca un restaurant să rămână deschis, astfel că era doar al lor.

Imediat ce se așezară la masă, Tally și Adam începură să vorbească în același timp, dar Adam își lăsă fratele să povestească prin ce trecuseră pentru a o găsi pe Cay.

-Și pe fiul lui Mac, adăugă el, încă nefiind sigur dacă Alex era prieten sau dușman. Când chelnerii începură să aducă mâncărurile pe masă, Alex se temu că ar fi putut fi auziți. Poate că ei uitaseră că el era căutat, însă Alex nu avea să uite niciodată. Abia când văzu o expresie de nedumerire pe chipul unui chelner, își dădu seama că toți vorbeau cu accent scoțian, de parcă ar fi venit din Scoția cu o zi în urmă. Tally povesti cum le cunoscuse pe Thankfull și pe surorile ei gemene.

-Am ajuns acolo la două zile după ce ați plecat. O clipă, privi în gol și clătină din cap.

-Fetele alea! Se țineau după mine peste tot unde mergeam.N-am mai văzut niciodată fete ca ele.

-Deci,nu toate fetele sunt atât de agresive? întrebă Cay.

Când Tally spuse „nu”,ea îi aruncă o privire lui Alex gen „ți-am spus eu”.

-Dar aş vrea s-o facă,spuse Tally entuziast.N-ar trebui să muncesc așa mult,dacă toate fetele ar fi ca ele.Adam îi aruncă o privire ca pentru a-i spune să-și țină gura,dar Cay și Alex nu se putură abține să nu râdă.

-Ți-am spus că nouă,bărbaților,ne place asta,zise Alex.

-Și eu ți-am spus că noi,femeile,nu suntem toate ca ele,răspunse Cay râzând.

-Iarăși am avut dreptate amândoi,spuse Alex râzând cu ea.

Adam se uită la Tally și acesta din urmă ridică din umeri.Habar nu aveau despre ce vorbeau Cay și Alex.

-Nate a rămas în Charleston,în timp ce eu m-am dus la New Orleans,spuse Adam peste râsetele lor.

-Dar nu i-ați spus unchiului T.C.unde vă duceți,spuse Cay cu dezaprobare în glas.

-Atunci,eram puțin supărat pe el,zise Adam sorbind din paharul cu vin.

-Era gata să-i ia gâtul,îi spuse Tally lui Cay.Aș fi vrut să fii acolo ca să desenezi bătaia.Nu-i așa că ar fi fost un adevărat spectacol?

-Nu cred că s-ar fi întâmplat așa ceva,zise Adam.Tally continuă să povestească despre cum încercase să ajungă în Florida înainte ca ea să se îmbarce.

-Unchiul T.C.nu ne-a spus că erai cu unul dintre băieții Armitage.

-Mă îndoiesc că era important pentru el,spuse Adam.Dacă respectivul nu face frunze și flori,nu cred că prezintă interes pentru T.C.

-Grady a fost prevenit în privința mea,a noastră? întrebă Alex.

-Nu,din câte știu,zise Adam,dar ultima oară când l-am văzut pe Jamie,m-a întrebat dacă sora mea a crescut.Nu cred că i-a trebuit mult să pună lucrurile cap la cap.În tot acel timp,Nate tăcu și ascultă.Îi plăcea să observe tot ce se petrecea în jurul lui,fie că erau oameni,animale sau chiar schimbări de peisaj.Avea o memorie extraordinară și ținea minte tot ce vedea și auzea.Acum,îi privea pe Alex și Cay cu toată concentrarea cu care se privea printr-o lupă.Văzu că sora lui se schimbase,atât fizic,cât și psihic.Știa că toată viața fusese protejată.Chiar îi spusese tatălui său că modul în care era tratată Cay nu era neapărat benefic pentru ea.Dacă se căsătorea și se muta în casa altcuiva,avea să-i fie greu să se adapteze.Era obișnuită doar cu ce era mai bun.Dar Nate observă acum că sora lui era schimbată.Faptul că stătea lângă un bărbat care fusese judecat pentru crimă,fără să se teamă câtuși de puțin,era o mare schimbare.Pe drum spre

restaurant,doi inși,evident beți,aproape că se ciocniseră de ea.Adam întinsese mâna să-i împingă,dar ea îi ocolise deja.Și o făcuse cu abilitate,de parcă ar mai fi făcut-o de o sută de ori.Dar mai neobișnuit era faptul că nici nu păruse să-i observe.Ochii ei îl vedeau doar pe Alex.Mereu pe Alex.Acum,în restaurant, Adam stătea în fața lui Cay,Tally și Nate,de câte o parte a lui,iar Alex,lângă ea.

-Când am fost la Thankfull,am văzut un aligator,spuse Tally.Serios.Era la vreo sută cincizeci de metri de mine,dar am rămas nemișcat și l-am lăsat să treacă.

-Zău? întrebă Cay uitându-se la Alex și,în privirile lor,se citi amuzament.

Tally se uită de la unul la altul și se încruntă.El și Adam erau prea politicoși pentru a comenta faptul că Alex și Cay mâncau unul din farfuria celuilalt.Păreau să știe tot ce îi plăcea celuilalt să mănânce și,fără ca măcar să se privească,făceau schimb de legume.Toată familia știa că,lui Cay,nu-i plăcea fasolea verde,așa că,atunci când o văzură mâncând-o și împărțind-o cu Alex,chiar și Adam rămase cu furculița în aer.

-Sunt uimit de felul cum arăți,îi spuse Tally surorii lui.Te-ai schimbat.

-Părul o să-mi crească,zise ea.Deși s-ar putea să nu vreau.Pot să călăresc mai bine fără douăzeci și cinci de kilograme de păr pe cap.

-E rău și pentru gât,spuse Alex și ea râse,de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.Tally se uită la Nate,dar acesta îi privea atât de atent pe cei doi,încât nici nu părea să bage de seamă ce se petrecea.Dar Tally știa că fratele său avea să le spună mai târziu,într-o frază concisă,ce se întâmplase.

-După ce mâncăm,îi spuse Adam surorii sale,o să mergem la hotelul unde am rezervat odăi și mâine dimineată o să-ți aduc niște haine potrivite.Nu va mai fi nevoie să te îmbraci băiețește.Am destui frați,nu-mi mai trebuie.Alex ridică privirea.

-Nu.Corsetul nu-i face bine.Las-o să aibă libertate de mișcare cât mai poate.

Când o va vedea pe mama ei va fi băgată din nou în acea cușcă.

Vocea lui era calmă,dar sună poruncitor,iar Adam îl privi în ochi.

Nate văzuse puțini bărbați înfruntându-l pe fratele său mai mare și nu văzuse pe nimeni,în afară de tatăl său,să câștige în fața lui Adam,însă privirea neclintită a lui Alex și maxilarul încleștat spuneau că nu avea să cedeze.

-Bine,atunci,zise Adam,în final.Bănuiesc că,mâine,vom fi cinci bărbați care ne vom deplasa prin New Orleans.Dar,Cay,nu poți...Tăcu,însă,când îi văzu privirea lui Alex.

-Ce nu poate? întrebă acesta cu o voce a unui om gata să se ia la bătaie.

Toți cei trei frați se uitară la sora lor,însă ea era cu nasul aproape în farfurie.

-Ce crezi că ar trebui să facă? îl întrebă Nate pe Alex.

-Cred că ar trebui...zise el,dar se întrerupse și se uită la Cay.Cred că ar trebui să facă orice vrea ea.Schimbarea din tonul său fu dramatică.Fusese gata să se ia la bătaie cu Adam,dar când fu vorba să-i spună lui Cay ce să facă,se albi la față.

Într-o clipă,vocea sa deveni permisivă.

Bărbații se uitară unul la altul,apoi la Cay și,deodată,izbucniră în râs.Cay încercă să rămână detașată,ca și cum n-ar fi știut de ce râdeau,dar și ea li se alătură.Când scoase cuțitul lui Alex din teacă și îl roti în aer,toți râseră și mai tare.

Nate o văzu privindu-l pe Alex cu ochi ce păreau să se topească.E îndrăgostită,își spuse el și trebui să-și reprime un zâmbet.Cât de convenabil era că sora lui era îndrăgostită de cel mai bun prieten al lui.

Dar când își aminti că Alex avea o soție care trăia bine mersi la nici doi kilometri de locul unde se aflau ei acum,zâmbetul i se șterse de pe chip.Alex avea să fie nevoit să aleagă și,dacă o rănea pe Cay,Nate se întrebă dacă trebuia să aleagă între sora lui și cel mai bun prieten.

CAPITOLUL 24

Cay dormea și visa că era pe șlep,navigând pe râul liniștit din Florida.Domnul Grady și Eli erau acolo,iar Alex stătea lângă ea.Tim ținea o mână în apă și un aligator venea după degetele lui,cu gura deschisă.Ea tocmai voia să-l prevină,când o trezi un zgomot.

-Hei,somnorilă,spuse Alex încet,strecurându-se în pat,lângă ea.

Fără să deschidă ochii,ea se cuibări lângă el.

-Miroși minunat.

-Nu pot să spun același lucru despre tine.N-ai făcut baie și miroși ca o baltă.

-Mmmm.Credeam că-ți plac bălțile,zise ea trecându-și piciorul peste al lui,ca pentru a ajunge deasupra.Alex îi dădu piciorul la o parte.

-Fratele tău e în odaia de alături și,cu zgomotul pe care-l faci,nu îndrăznesc să-ți fac nimic.

-De când ți-e teamă de Tally?

-Adam e alături.Cay dădu piciorul la o parte,deschise ochii și vorbi mai încet.

-În cazul ăsta,ce cauți aici și când ai făcut baie? El îi puse capul înapoi pe umărul său.

-Am stat toată noaptea de vorbă cu Nate.

-Cu fratele meu?

-Bineînțeles.De ce nu?

-Nate nu vorbește cu nimeni.Preferă să observe și să învețe decât să ofere informații.Ce ți-a spus?

-Voiam să știu ce i s-a spus lui Grady,dar nu putem să-l întrebăm decât atunci când se va întoarce din junglă.Cay știa că Alex trage de timp și așteptă să treacă la lucrurile importante.Dar știu ce avea să spună chiar înainte să rostească vorbele,fiindcă o strânse în așa fel încât să nu se poată mișca.

-Nate mi-a spus despre Lilith.Când ea dădu să se desprindă din îmbrățișare,el o ținu pe loc.

-Tot o să auzi la un moment dat, așa ca poți să-l lași pe unul dintre frații tăi s-o facă sau să auzi de la mine.Alege.Ea știa că Alex avea să fie mai diplomat decât frații ei.Dacă Ethan ar fi fost acolo,l-ar fi rugat pe el să-i explice tot,dar nu era.Trase aer în piept.

-Bine,spune-mi.Dar dacă auzim pe cineva la ușă și credem că ar putea fi Adam,va trebui să sari pe geam.Alex zâmbi.

-Știi că suntem la etajul patru,nu?

-Ar trebui s-o faci chiar dacă am fi la etajul doisprezece.Viețile noastre n-ar mai valora nimic dacă Adam te-ar găsi aici,cu mine.

-Nate mi-a spus cam același lucru și de aceea îl ține ocupat pe Adam.

Cay ridică privirea.Era curat și se bărbierise.Se gândi că era,de departe,cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.Nu avea să-i spună niciodată,dar credea că e mai chipeș chiar și decât fratele ei Ethan.

-Te-ai împrietenit cu fratele meu foarte repede.Alex îi puse capul la loc.

-Vrei să auzi sau nu? Nate nu-l poate reține prea mult pe Adam.

-Spune-mi,zise ea și trupul îi deveni rigid.Nu voia să se gândească la ce avea să audă.

-De ce...Nu putea să pronunțe cuvântul „soție”.

-De ce femeia aceea e în viață când atâția oameni au văzut-o cu gâtul tăiat?

-Tocmai asta e.Foarte puțini au văzut-o.În noaptea aceea,singurii care au văzut-o au fost judecătorul,doctorul și cei doi care mi-au pus cătușele.După aceea,trupul ei a fost dus la cabinetul doctorului,unde a fost pus într-un sicriu și,trei zile mai târziu,a fost îngropată.

-Înțeleg că nu era în sicriu,spuse ea și ar fi vrut să adauge „din păcate”.

-Nu.Nate a descoperit că doctorul a fost amestecat.El a adus drogurile care m-au adormit și a scris biletul,în care a avut grijă să nu spună că îmi ucisesem soția,ci că puteam fi găsit lângă ea.Doctorul a aruncat biletul pe fereastra judecătorului și l-a trezit.Tot el a adus și polițiștii și i-a condus pe toți până la odaia mea.Dar numai doctorul s-a uitat atent la Lilith.Ceilalți trei erau prea ocupați să mă trântescă la podea și să-mi spună că eram rudă cu diavolul.Chiar și eu abia dacă i-am aruncat o privire lui Lilith.

Dar ceea ce am văzut m-a urmărit tot timpul de atunci.Privirea aceea a fost de ajuns.

-Cred că ar trebui să întreb de ce ți-a făcut așa ceva.

-Asta nu știm,dar o să aflu când o să vorbesc cu ea azi.

-Azi? întrebă ea cu teamă în glas.Alex îi mângâie părul și o ținu la piept.

-Da,azi.Frații tăi au pus trei paznici să stea în jurul ei acum.

-Știe că ești aici?

-Nu.Ea nu știe nimic.Din moment ce se pricepe atât de bine să fugă, frații tăi s-au gândit că ar fi mai bine să nu fie prevenită.Au angajat niște oameni care s-o urmărească și să-i supravegheze fiecare mișcare, fără să se lase văzuți.Frații tăi vor s-o iau prin surprindere.Tonul lui spunea tot ce credea despre asta.Cay se luminează la față când își aminti ceva.

-Doctorul a murit.Nu mi-ai spus că a făcut atac de cord?

-Ba da.Aș vrea să cred că a avut suficientă conștiință,încât sentimentul de vinovăție pentru ceea ce mi-a făcut l-a ucis.Nate zice că nu crede că Lilith a vrut ca eu să fiu acuzat de uciderea ei,ci că doctorul ar fi trebuit să declare că s-a sinucis.Cay rămase cu gura căscată.

-Și ar fi fost mai bine? Toată viața te-ar fi urmărit gândul ăsta.O femeie a preferat să se sinucidă decât să petreacă noaptea cu tine.Alex îi ridică bărbia.

Sărutul pe care i-l dădu îi spuse cât de recunoscător îi era pentru că înțelegea.

Ea își trecu din nou piciorul peste el-și el i-l dădu la o parte.Ea oftă.

-Deci,o s-o vezi azi și o s-o întrebi de ce ți-a făcut un lucru atât de oribil și de mizerabil,aducându-te la un pas de spânzurătoare? Alex râse încet.

-Mă bucur că ești de partea mea.Dar,da,exact asta o să fac.

-Dacă planul ei era să-și înscezeze sinuciderea,te rog s-o întrebi de ce n-a venit în ajutorul tău când a auzit sau a citit că urma să fii spânzurat pentru uciderea ei.

-Întrebarea asta va fi prima.

-Și apoi? Vei...Ezită.

-După ce vei rezolva asta,vei putea să vii în Virginia cu noi.

-Nu,spuse el încet.Nu pot.Trebuie să-mi reabilitez numele.

-Căsătorie.Dacă ea trăiește,înseamnă că ești căsătorit încă.

-Exact.Eu și Nate credem că,dacă un judecător află ce mi-a făcut Lilith,va declara căsătoria nulă pe loc.

-O anulare.

-Da,o hotărâre judecătorească ce spune că această căsătorie nu a existat niciodată.Toată țara știe că nu a fost consumată.Ea se întoarse să-l privească.

-Voi merge cu tine.

-Ba nu! Te întorci la Edilean cu Adam și Tally.S-a hotărât deja.

-Cine „a hotărât”?

-Nu te uita așa la mine.Eu și Nate am vorbit despre toate azi-noapte și am hotărât că așa e cel mai bine.Te vei duce în Virginia și mă vei aștepta acolo.

-Să aștept,da? zise ea pe un ton mai ridicat.Bănuiesc că trebuie să-mi pun corset,o rochie frumoasă,să urc într-o trăsură și să mă duc la mama,în Virginia.

-Exact așa o să faci,spuse Alex cu fermitate.Și n-o să ne certăm pentru asta.Nu poți să vii cu mine în Charleston.

-”*Privirile noastre s-au întâlnit și am fost al ei*”,cită ea.

-Ce?

-Așa ai spus.Când te-am întrebat dacă ai iubit-o,ai zis „Din tot sufletul.” Apoi ai spus că ai iubit-o din clipa în care ai văzut-o și când privirile voastre s-au întâlnit,ai fost al ei.Alex pufni.

-Sunt sigur că n-am zis niciodată ceva atât de ridicol.Un bărbat nu vorbește așa. E prea...prea înflorit.Dacă aveam iasomie în păr...Ochii i se întunecară și se întoarse spre ea,vrând să o sărute.Ea însă își propti mâinile în pieptul lui și îl împinse.

-Dacă-ți închipui că o să-mi distrați atenția,Alexander McDowell,te înșeli.Dacă nu-mi răspunzi la întrebări,o să țip și poți să fii sigur că fratele meu o să dea buzna pe ușă-sau prin perete,dacă e nevoie.

Oftând,Alex puse capul pe pernă și privi în tavan.

-N-o să mă îndrăgostesc din nou de ea,dacă de asta ți-e teamă.Vreau doar să se facă dreptate și să fiu din nou întreg.N-o să scap niciodată de duhoarea din închisoare din mintea mea,dar o să-mi dau toată silința.Ți-am spus că au aruncat cu pietre în mine în drum spre sala de judecată?

-De cel puțin cincizeci de ori.Vreau să știu despre planul tău stupid de a te întoarce în Charleston și de a trăi cu o femeie de care ești îndrăgostit nebunește.

-Nu o să trăiesc cu ea și nu mai sunt îndrăgostit de ea,spuse el și se întoarse să se uite la ea.M-am îndrăgostit de altcineva.Ea îl privi furioasă.

-Nici să nu te gândești să spui ceea ce cred că vrei să spui.Ești însurat.

Alex se ridică în capul oaselor,furios.

-Exact asta îți spun! Asta încerc să-ți explic! Trebuie să scap de acuzația de crimă și să nu mai fiu căsătorit cu ea.Ești surdă,de nu auzi cel mai simplu lucru?

-Te aud și,la fel,jumătate din cei care stau în hotel.Alex se trânti înapoi pe pernă,clătinând din cap frustrat.

-Dacă orice bărbat din lume ar ști cum e să fii însurat,n-ar face-o.Se întoarse, apoi,și o privi rugător.

-Nu poți să mergi cu mine, pentru că nu vreau să ți se păteze numele. Dacă apar în Charleston cu tine la un braț și cu Lilith, la celălalt, oamenii vor spune că tu ești motivul pentru care ea a vrut să-și însceneze moartea. Când vor afla că au condamnat la moarte un om nevinovat, vor căuta un motiv ca să se ierte pe ei înșiși. Dacă văd o altă femeie cu mine, vor da vina pe ea-pe tine.

-Dar te-am cunoscut abia după ce s-a pronunțat verdictul.

-Crezi că vor crede? Erai în Charleston, iar nașul tău a fost singurul meu vizitator. Și ai uitat că ai fost văzută ajutându-mă să evaderez? Știi că familia ta ți-a reabilitat numele legal, dar nimeni nu va crede că cineva a fost atât de naiv încât să accepte să ajute un evadat pe care nu-l văzuse niciodată. E mai mult decât suficientă muniție pentru a născoci povești cum că aș avea o altă iubită. Au spus că m-am însurat cu Lilith doar pentru banii pe care se spunea că avea să-i moștenească. Au scris asta până și în ziare. Nate are dovada că Lilith nu e nepoata bătrânei Underwood, dar crezi că oamenii vor crede asta?

-Vor vedea că n-ai avut niciun alt motiv să te însori cu ea. În plus, eu sunt cea bogată, zise Cay. Ea e săracă, dar eu sunt bogată, așa că, dacă ar fi să te însori cu o femeie pentru bani, aceea aș fi eu. Alex ridică mâinile frustrat.

-Perfect. Când vor afla că Lilith nu e bogată, vor zice că am căutat o femeie care este. Vor spune că i-am făcut viața lui Lilith atât de mizerabilă, încât a trebuit să-și însceneze moartea ca să scape de mine. Cay se încruntă.

-Și, fără îndoială, se vor uita la ea și la mine și vor decide că singurul motiv pentru care m-ai ales pe mine a fost averea familiei mele.

-Așa vor spune, zise el. Se vor uita la părul tău murdar, la fața ta murdară de noroi și nu vor înțelege niciodată de ce te prefer pe tine în locul unei frumuseți ca Lilith.

-Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

-Cred că ar trebui să fii atât de sigură de mine, încât să știi că aș putea să intru într-o încăpere plină de femei goale și să nu mă gândesc decât la tine.

-Până și eu știu că asta e posibil în New Orleans, așa că ar fi bine să nu aud de la Nate că te-ai hotărât să probezi teoria asta. Când el rămase tăcut, Cay încercă să găsească un motiv logic pentru care trebuia să meargă cu el, dar nu găsi niciunul. Tot ce simțea era o emoție puternică.

-Ești îndrăgostit de ea. O iubești la nebunie. Știi asta.

-Nu-i adevărat. Nici n-o cunosc bine.

-Ai zis că nu trebuie să știm totul despre o persoană ca să ne îndrăgostim de ea. Chiar ai râs de listele mele. Femeia aia îți face sângele să clocotească. Ai spus-o tu însuși.

-Și îmi vine să-mi tai limba pentru că am făcut-o,zise Alex.Nu știi ce am învățat în ultimele săptămâni? Ce m-ai învățat tu? Am învățat că dragostea înseamnă mai mult decât pasiune.Înseamnă să ții la cineva,să-l cunoști,să-i treci cu vederea defectele,pentru că îl iubești foarte mult.Înseamnă mai mult decât să te uiți la o femeie frumoasă,cu sâni mari,și să te gândești că mori dacă nu te culci cu ea.Înseamnă...Aruncându-i o privire lui Cay,își dădu seama că făcuse o greșală.Ea se dădu jos din pat și se uită la el.Ea purta hainele bărbătești și își simțea părul murdar,dar el era curat.

-Vrei să spui că eu am defecte,în timp ce ea are...Cum ai zis? „Sâni mari”.Și e frumoasă,nu? E întotdeauna bine îmbrăcată,nu? Alex își împreună mâinile sub cap și privi în tavan.Știa că urma să suporte furia lui Cay și trebuia doar să aștepte.

-Vreau să te anunț că,atunci când te-am cunoscut,eram bine îmbrăcată.Aveam o rochie de mătase care a costat mai mult decât unele case,și aveam diamante în păr.Soția ta,zise ea cu ironie în glas,are diamante în păr? Și a trebuit să mă îmbrac băiețește și să-mi leg sâni nu prea mari ca să-ți salvez pielea ingrată.

Poate crezi că toate femeile ar trebui să umble în mătase și cu panglici,dar eu nu puteam,pentru că tu aveai nevoie de ajutorul meu.Neprețuita ta Lilith te-a ajutat vreodată? Nu.Din cauza ei au aruncat oamenii cu pietre în tine.Să-ți amintesc că,dacă nu eram eu,acum erai mort? Alex oftă,continuând să privească în tavan.

-Nu mergi cu mine și gata.Cay se trânti pe pat,lângă el, fără niciun pic de furie.

-Aș putea să port haine băiețești,pe care,acum,le disprețuiești.Nu voi fi superbă ca femeia aceea,dar voi fi lângă tine.

-Nu,spuse el ridicându-se.Te vei duce în Virginia și vei sta acolo.Când o să se termine totul,o să...Se uită la ea.

-Ce-o să faci? O să vii după mine? Te-ai gândit vreodată că,în timp ce tu vei fi cu ea,eu aș putea să cunosc un bărbat cu părți atrăgătoare și să fug pe o plantație din Florida cu el? El zâmbi amuzat.

-Care ar fi părțile alea?

-Cea care îți place ție cel mai mult,zise ea.Alex se încruntă.Credea că se referise la față,dar ea vorbea despre a se culca cu alți bărbați.

-Trebuie să faci ceea ce crezi că e bine.Cay se lăsă în genunchi și îl luă de gât.

-Alex,nu mă lăsa aici.Noi doi am trecut prin atâtea împreună.Aceasta e doar încă o încercare.Alex o îmbrățișă strâns.

-Crezi că eu vreau să merg fără tine? Nici nu-mi închipui cum ar fi să mă trezesc fără tine alături.Atunci când ai dormit în cortul lui Eli am crezut că înnebunesc.

-Sforăitul lui Tim te înnebunea,zise ea cu fața lipită de gâtul lui.

-Nu,spuse el încet.Era mai mult de-atât.Tu mă faci să mă simt întreg.

-Pentru că ai pierdut atât de mult la proces? Știu că pot să te fac să râzi.

-Mă faci să...zise el desprinzându-i brațele din jurul gâtului său pentru a o privi. Ai dreptate când spui că n-am dreptul să-ți zic ce simt pentru tine și ce sper că se va întâmpla între noi.În momentul ăsta,sunt un bărbat însurat și,încă,sunt căutat de autorități.Până când pot veni la tine curat,nu pot să-ți spun tot ce aș vrea să-ți spun,ce însemni pentru mine.Se uită la burta ei.

-Ar putea fi posibil să fii...?

-Nu sunt,zise ea cu lacrimi în glas.Ciclul menstrual îi venise cu o zi în urmă. Nimic nu și-ar fi dorit mai mult decât să-i spună că era însărcinată,ca să se întoarcă sigur la ea.Pe chipul lui se citi aceeași dezamăgire ca și pe al ei. Aplecându-se puțin,o privi în ochi.

-De ce ți-e teamă,de fapt?

-Că o să-i vezi frumusețea și o să-ți dai seama că n-ai încetat s-o iubești.El zâmbi.

-Cred că e puțin probabil.Dacă trece un aligator prin mijlocul încăperii? Cine o să mă ajute să scap de el? Dar de viperele mari și veninoase? Tu ești îmblânzitoarea de șerpi.Cay nu zâmbi.

-Te-ai însurat cu cea mai veninoasă dintre vipere și eu mă pricep mai bine decât tine să fac glume.

-Așa e.Te pricepi la multe lucruri mai bine decât mine.Când mă gândesc,mă mir și eu de aroganța mea când am crezut că desenez mai frumos ca tine.De fapt,nu te-am întrecut la nimic.

-Călărești mai bine ca mine,spuse ea și buza îi tremură.Se temea îngrozitor că, atunci când avea să-și vadă soția,Alex avea să se îndrăgostească din nou de ea, iar Cay nu avea să-1 mai vadă niciodată.

-Ce pot să fac? Cay nu îi răspunse.

-Te rog să repeți.Vreau să te aud spunând că știi că există ceva în întreaga lume ce pot face mai bine ca tine.Ea îl luă de gât.

-Te urăsc și nu poți să mergi fără mine.O să stau într-un hotel toată ziua.N-o să ies din cameră.El îi sărută lobul urechii,dar când ea își apropie buzele de ale lui,Alex îi desfăcu brațele de după gâtul lui.

-Trebuie să plec.Mă așteaptă Nate.

-Acum te duci la ea,nu?

-Da.Dar nu pentru că vreau.Dacă ar fi după mine,n-aș mai vrea s-o văd niciodată.Însă trebuie.

-După ce o s-o vezi,o să te întorci cu ea în Charleston.Și veți fi doar voi doi.

-Nu,ți-am spus că vine și Nate.

-Nu înțeleg de ce vine Nate cu tine.El nu face nimic cu alții.Sigur,nu cu străini.El...

-Eu sunt Merlin.Cay clipi des,nevenindu-i să creadă.

-Tu ești Merlin al lui Nate?

-Da.Până când n-ai spus tu,n-am știut că familia ta avea habar de mine,în afară de mama ta,desigur.Ea ne-a făcut să începem să ne scriem când eram mici, imediat după moartea mamei.Tata suferea îngrozitor și nu mai scotea o vorbă. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva.În acel prim an,i-am scris lui Nate în fiecare zi și el îmi răspundea la fel.Scrisorile lui m-au salvat.Le datorez foarte mult lui și mamei tale.

-Merlin.Cay nu știa dacă să se simtă trădată sau bucuroasă că Alex avea o legătură strânsă cu familia ei.

-Așa m-a numit Nate după ce vărul tău i-a spus că sunt un „magician” cu animalele.

-De ce nu ne-ai vizitat când erai în Scoția?

-Am vrut,dar tata zicea că bogăția familiei tale îl făcea să aibă emoții.Nu eram obișnuiți cu moșieri care locuiau în castele.

-Nate nu ne-a spus nimic despre tine,zise ea,încă privindu-1 cu uimire.

-Despre tine mi-a spus și mai puțin.Prima mea întrebare a fost de ce nu mi-a zis că ești o artistă.

-Nu i se părea important,spuse ea.

-Exact așa a spus.Cu ani în urmă,mi-a spus că voia ceva personal,un lucru pe care să nu-1 împartă cu familia lui și eu am fost acela.Tally a aflat despre noi?

-Sigur.Nu poți ține un secret față de Tally.Probabil că a umblat prin lucrurile lui Nate.Împart același dormitor.Ea îi luă mâna într-a ei și îl privi în ochi,rugător.

-Te rog,lasă-mă să merg cu tine.Sunt sora lui Nate,deci am un motiv să mă aflu acolo.Alex îi zâmbi,dar ea își dădu seama că nu avea să renunțe.

-Trebuie să plec acum.Mă așteaptă Nate și mergem la Lilith.O să vin diseară să-ți spun ce s-a-ntâmpat.

-Ce parfum folosește?

-Habar n-am.

-Dacă vii mirosind a parfum de femeie,o să...

-Știu.O să mă faci să regret.Dar nu vezi că deja regret? Dă-mi un pupic,că trebuie să plec.Nate...

-Te așteaptă.Da,știu.Nu-ți face griji pentru el.Știe să-și poarte de grijă.

Până acum cred că a citit trei cărți despre un subiect pe care nimeni nu-1 poate

pronunța,cu atât mai puțin înțelege.Dacă vrei să-1 ajuți pe Nate,fă-i cunoștință cu o femeie pe care poate s-o iubească.

-O savantă? întrebă Alex zâmbind.

-Nu,o luptătoare cu aligatori.Dacă e cineva care trebuie să învețe ce e pasiunea, acela e fratele meu.

-Așa cum te-am învățat eu pe tine?

-Ha! Eu te-am învățat mai tot ce știi.

-Așa e,iubita mea,spuse Alex strângând-o în brațe.O să-mi lipsești.Indiferent cât o să fii plecat, fie că vor fi doar zece minute,o să-mi lipsești în fiecare secundă.

O sărută ușor și,când ea vru mai mult,el îi desfăcu brațele din jurul gâtului.

-Trebuie să plec,spuse el sărutând-o pe frunte.O să mă-ntorc cât pot de repede, adăugă apoi și o sărută pe nas.În seara asta,îți voi spune o poveste despre motivul pentru care o femeie și-a înscenat moartea.O să te țin în brațe și o să-ți spun toată povestea.

-Promiți?

-Pe onoarea mea,zise el ducându-se la ușă.Și când o să se termine totul,o să-ți spun în detaliu ce simt pentru tine.

-Juri?

-Jur,zise el zâmbind și,deschizând ușa,aruncă o privire pe hol.Mă mir că niciunul dintre frații tăi nu-ți păzește ușa. Când se uită din nou la ea,era atâta dorință în ochii lui,încât,peu o clipă,ea crezu că avea să se răzgândească.Dar în clipa următoare ieși și închise ușa în urma lui.

Cay se trânti pe pernă și izbucni în plâns.Dar,cinci minute mai târziu,se ridică.

Avea să se ducă după el.Avea să vadă cu ochii ei că Alex nu mai era îndrăgostit de femeia cu care se însurase.Dacă vedea că e adevărat,atunci avea să se întoarcă în Virginia și să-1 aștepte o veșnicie.Se gândi să ceară tot ce trebuia pentru o baie,dar nu era timp.Avea să-și păstreze deghizarea.

Ieși din odaie fără niciun zgomot și porni să străbată holul.

CAPITOLUL 25

-Ce naiba cauți aici? întrebă Tally trăgând-o pe Cay pe fereastră.Și cum naiba ai ajuns la etajul trei?

-Dacă mai continui să înjuri,o să-i spun tatei despre femeia grasă pe care o țineai în brațe.Știai că toată familia crede că ești virgin? Se plimbă prin odaie, observând mobilierul elegant.

-Hotelul ăsta trebuie să coste mult.Cine plătește?

-Ce știi tu despre virginitate? întrebă Tally.Și de când te interesează de bani,

altceva decât cât poți să cheltui?

-Cât trăim,învățăm,zise ea scuturându-și pantalonii.Ca să ajungă în odaie,trebuie să se furișeze pe un balcon de fier,ca să nu o vadă cei din odaia de alături.

-Parcă ai vorbi din amvon.Și când ai de gând să-ți pui niște haine curate?

-Când o să am chef,domnule înțepat.Îl măsură pe Tally din cap până în picioare și văzu că era la patru ace.Se bucură să vadă că purta haina brodată de ea.

-Gemenelor le-a plăcut haina ta.

-Îmi tot băgau mâinile în buzunare.De ce nu pot fi și alte fete ca ele?

-Noi,celelalte,avem minte.Unde sunt acum? Pe o măsuță de marmură erau un castron cu fructe și un coș cu pâine.Mai era și un ceainic cu ceai calduț.

-Mor de foame.

-După cât ai mâncat aseară,credeam că n-o să vrei să mai mănânci toată săptămâna,spuse Tally așezându-se în fața ei și întinzându-și picioarele.

Cum ne-ai găsit? Cay ridică din umeri.

-N-a fost greu.Vreau să merg la Charleston cu Alex.

-Mie mi se pare că vrei să fii cu bărbatul ăsta în fiecare clipă.

Cay făcu semn că nu putea vorbi,fiindcă mânca.

-N-o să te lase să stai în odaia asta.Adam o să te expedieze.

-Nu și dacă nu știe că sunt aici,zise ea aruncând o privire înjur.

În capătul celălalt,văzu un dulap înalt,așezat cam la treizeci de centimetri de perete.Era suficient loc ca să se ascundă acolo.Se uită la Tally.

-Nu.Dacă te ascunzi și află Adam,o să dea vina pe mine.

Cay rupse o bucată de pâine și o unse cu unt.

-Să-ți amintesc toate lucrurile pe care le știi despre tine și pe care aş putea să le folosesc ca să te șantajez?

-Cred că și eu știi câte ceva despre tine,zise el șiret.

-Mă bucur.Sper să-i spui tatei că m-am culcat cu Alex McDowell săptămâni la rând,ca să ne pună să ne căsătorim.Tally făcu ochii mari.

-Când ai devenit atât de vulgară?

-Când am văzut cum e viața în realitate.Mă ajuți sau nu?

-Sigur.Mereu am făcut-o,nu? Dar nu uita,dacă o să vezi ceva ce n-o să-ți placă o să suferi.Cay înghiți și ultima bucățică de pâine.

-Cum e?

-Cine? Ea îl privi cu ochii mici.

-Drăguță,dar nu o mare frumusețe,așa cum am auzit.

-Spui asta ca să nu-mi faci rău?

-Da,zise Tally.Sora lui știa întotdeauna când mințea.

-Nu se îmbracă așa cum am auzit că făcea în Charleston,dar chiar și în haine jerpelite,e superbă.Ochi ca de pisică,buze ca cireșele coapte,și corpul e...

-Am priceput.Știi ce i-a făcut lui Alex,nu?

-Sigur.Dar el n-a putut să facă ceva ca s-o împiedice? Cay simți că i se zbârlește părul pe ceafa.

-Ce vrei să spui? Că ar fi trebuit să-și dea seama că femeia pe care o iubea era o ticăloasă mincinoasă? Ar fi trebuit să vadă că-l folosea pentru vreun plan ascuns al ei? Că nu-i păsa dacă Alex era spânzurat,atâta timp cât ea obținea ceea ce voia? Când termină de vorbit,Cay îl privea furioasă.

-Dacă asta face dragostea din om,sper să nu mi se întâmple niciodată,zise el.

-Nicio femeie nu e atât de nebună să se îndrăgostească de tine.

-Aici te înșeli,iubita mea surioară.Jumătate din femeile din New Orleans sunt leșinate după mine.Celelalte îl vor pe Adam.

-Asta pentru că Ethan nu-i aici.Se auziră zgomote dincolo de ușă.

-Au venit.Tally o apucă de braț și o trase în picioare.

-Dacă aș avea minte,te-aș împinge afară,pe fereastră,zise el aproape târând-o spre dulap și,când ea încercă să-i pună piedică,el se feri.

-Lasă-mă! Pot să merg și singură.

-Nu mersul e problema,spuse el împingând-o în spațiul din spatele dulapului.

Dacă nu învățai să călărești,nu erai în buclucul ăsta.Stai acolo și să nu scoți un sunet.Cay dădu să-i răspundă ceva,dar se răzgândi.Tally ar fi putut să le spună fraților ei și lui Alex că era acolo și ei ar fi gonit-o.Trebuise să-l urmărească pe Alex pe străzile New Orleans-ului.Se ascunsese după un palmier mare din holul unui hotel și,când Alex urcase pe scări,ea îi spusese recepționarului că avea un colet pentru logodnica bărbatului.Dăduse de înțeles că era un inel.

Omul fusese dezgustat de hainele ei murdare,dar asta îl împiedicase să se uite mai bine la ea.I se spuse că Nathaniel Harcourt rezervase două camere în hotelul lor,dintre care una era apartamentul matrimonial de la ultimul etaj.Cay ceru cheia ca să-i facă o surpriză,dar omul îi aruncase o privire care îi dădu de înțeles că nu avea să i-o dea.Ea știa că,dacă ar fi fost o tânără drăguță și bine îmbrăcată, ar fi obținut tot ce voia.Se părea că fiecare sex avea avantaje și dezavantaje.

În cele din urmă,Cay trebuise să se cațere pe balcoanele dinspre grădină ca să ajungă în cameră.De două ori fusese gata să cadă și numai noii ei mușchi o ajutaseră să ajungă în siguranță.

-Mulțumesc,Florida,șoptise ea când ajunsese în balconul de la ultimul etaj.

Toate acele lăzi pe care trebuise să le care,parul pe care îl folosisese pentru a

desprinde vasul de mal, pentru a nu mai pomeni de serile pline de energie petrecute cu Alex, o făcuseră să fie mult mai puternică. Pentru a o ascunde, Tally deschise toate cele patru uși ale dulapului și puse o cutie decorativă jos, ca să nu i se vadă picioarele. Odată ce se ascunse, Cay se gândi la ce făcea. Aștepta să o vadă pe femeia despre care auzise atâtea. Iubirea vieții lui Alex. Femeia pe care el știuse că o iubește de cum o privise. Tally abia se îndepărtase puțin când ușa se deschise. Era Nate.

-Intră aici, te rog, spuse el cu o voce detașată, de parcă n-ar fi simțit nimic legat de ceea ce se întâmpla. Dar Cay îl cunoștea și sesiză dezgustul din tonul lui. Lui Nate nu-i plăcea nedreptatea. În colegiu, scrisese câteva articole împotriva sclaviei și o petiție adresată președintelui Adams, întrebându-l dacă el, Nathaniel Harcourt, ar fi putut ajuta la schimbarea întregului sistem juridic din Statele Unite. Cay își dădu seama că fratele ei nu o plăcea deloc pe femeia cu care Alex se însurase din pasiune. Ea își ținu răsufarea când auzi pașii ușori ai unei femei și, apoi, îi văzu spatele. Era înaltă și părul bogat și negru îi era pieptănat în creștetul capului. Din spate, Cay observă că era înveșmântată într-o rochie albastră de mătase, care fusese făcută pentru ea, evident. Pe deasupra, avea o jachetă micuță, despre care Cay știa că e la modă. Când femeia începu să se întoarcă, inima lui Cay aproape că se opri.

Lilith Grey era, într-adevăr, frumoasă. Avea pomeți delicați, ochi migdalați și buze perfecte, roșii, care, după părerea lui Cay, trebuiau să fi fost date cu ceva.

Cay încercă să gândească asemeni unui bărbat. Tally o privea tâmp, de parcă ar fi văzut o stea care căzuse pe pământ. Cel puțin Nate nu era vrăjit de ea, își spuse Cay. El privea spre ușa deschisă de parcă ar fi văzut ceva mult mai interesant decât femeia. În clipa următoare, Nate aruncă o privire prin cameră și, când văzu castronul de fructe și coșul de pâine goale, făcu ochii mari. Lui Cay îi venea să se ia la bătaie, pentru că uitase că avea să fie și Nate acolo. El observa tot.

Imediat, Nate privi în jur și, într-o clipă, îi văzu ochii lui Cay privind prin deschiderea dintre ușile dulapului. Făcu un pas spre ea, dar în clipa aceea intră Alex și Nate se uită la el. Cay nu știa la ce se așteptase de la femeia pentru care Alex aproape că fusese spânzurat, dar își închipuise că remușcările ar fi fost principale. Ar fi trebuit să-și ceară scuze și să-l implore să o ierte, nu?

Dar Lilith stătea pe loc, uitându-se la Alex, care se apropia de ea. Pe chipul ei frumos apăru un zâmbet și deveni și mai frumoasă. Spre surprinderea lui Cay, femeia părea să se uite la o persoană pe care o iubea foarte mult.

Când Alex ajunse la câțiva pași de ea, cu spatele la Cay, așa încât ea nu putea să-i vadă fața, femeia făcu doi pași spre el și îl îmbrățișă.

-Ce dor mi-a fost de tine,dragul meu,spuse Lilith cu o voce joasă.Și cât mă bucur că o să rămâi soțul meu.Cay îl văzu pe Alex cuprinzându-i mijlocul,iar când Lilith îl sărută,o sărută și el.Cay leșină.Tally și Nate se uitaseră pe furiș la ea și o prinseră înainte să atingă podeaua.Când Alex dădu fuga la ea,Tally ridică brațele,oprindu-1.

-Du-te la soția ta și,dacă te mai apropii de sora mea,te omor.

CAPITOLUL 26

Înainte să deschidă ușa când auzi ciocănitul,Adam era sigur că știa cine este.

Dimineață,Tally îi spusese despre leșinul lui Cay.Tally fusese atât de furios,încât vruse să-l provoace pe Alex la duel.Cel puțin,voia să-l reclame.

-Nu crezi că a suferit destul? întrebă Nate calm ca întotdeauna.

Adam se întoarse spre Nate și îl întrebă ce se întâmplase.

-Sora noastră a vrut să-l vadă pe Alex cu soția lui.A fost prea mult pentru ea.

Tally se uită furios la Nate.

-Spune-i de ce nu-ți faci griji.Spune-i lui Adam de ce nu-ți pasă ce a pățit sora noastră,inclusiv faptul că a fost dusă într-o regiune neexplorată,unde până și plantele au dinți.

-Încă n-am văzut o dovadă că plantele devorează carne umană,chiar dacă domnului Connor îi place să povestească despre ele.

-Dovadă? N-ai nevoie de dovadă pentru ce s-a-ntâmplat azi-dimineață.Doar pentru că tu nu crezi că McDowell poate face ceva rău,nu înseamnă...

-Tally! spuse Adam.Nu-i așa că sora noastră e teafară?

-Dacă tu consideri că a plânge atât de tare încât îți sfâșie sufletul și a refuza să mănânce sau să vorbească este echivalent cu „teafără”,atunci,da,este.

-Interesant,spuse Nate calm,fiindcă tu ești cel care o face să plângă,de obicei.

Tally dădu să se repeadă la Nate,care ridică pumnii.Nate luase lecții de box de la un profesionist.Adam întinse brațul și îl opri pe Tally.

-Stai jos! Vreau să aud ce s-a-ntâmplat și,din moment ce tu,Tally,nu ești în stare să vorbești coerent,o să-mi povestească Nate.Întâi,de ce fratele nostru furios crede că nu ești îngrijorat pentru sora noastră?

-Spune-i! zise Tally trântindu-se pe un scaun.

-Alexander McDowell este Merlin.

Adam se uită la Nate câteva clipe înainte să vorbească.

-Acum înțeleg.De aceea te-ai implicat atât de mult în aflarea adevărului.

-Așa e,spuse Nate.Din moment ce sunt implicați sora mea și prietenul meu,n-aș putea decât să-mi dau toată silința.

-Ce s-a-ntâmplat după ce a leșinat Cay? întrebă Adam.

-Am dus-o în camera lui Nate,spuse Tally.Adam încuviință.Noaptea trecută,el și Cay stătuseră într-un hotel,în timp ce Nate,Tally și Alex se duseseră la altul. Aranjaseră ca Alex să își întâlnească soția la hotelul lui Nate.

-Ce-a făcut Alex de a tulburat-o atât de mult pe Cay?

-A sărutat-o pe femeie,zise Tally furios.

-Dacă prin „femeie”,te referi la soția lui,avea dreptul,nu? spuse Nate.

-În fața lui Cay? zise Tally.

-Dacă erai mai vigilent,ea nu s-ar fi ascuns ca să vadă tot.

-De când sunt paznicul ei?

-Terminați! spuse Adam.Vreau să știu ce s-a întâmplat între Alex și femeia aceea. Tally și Nate se uitară unul la altul și,apoi,la Adam.

-Nu știm,spuse Nate.Ne-a preocupat mai mult starea lui Cay.Am dus-o în camera mea,am făcut-o să-și revină cu niște săruri mirositoare și ea...

Lui Nate nu-i plăceau emoțiile puternice și,mai ales,nu-i plăcea să își vadă sora plângând.Tally continuă.

-Când m-am întors în camera în care McDowell se întâlnește cu soția lui,ei nu mai erau.Cred că deja sunt în luna de miere.

-Dacă sunt în orașul ăsta,o să-i gădesc,spuse Nate.

-Nu.zise Adam.Nu ne privește ce e între ei.Tally,vreau s-o duci pe Cay acasă. Mama va ști ce să facă în privința lacrimilor ei.

-Tata va fi foarte furios,spuse Nate.

-Așa e,nu? zise Tally rânjind.O să-1 jupoaie pe McDowell de viu și o să-i agațe pielea pe ușa grajdului.

-Tally,chiar nu cred că e nevoie de afirmațiile tale însetate de sânge,spuse Nate.

-Aș vrea să te ocupi de sora noastră,îi spuse Adam fratelui său mai mic.

-Bucuros! zise Tally ridicându-se.Vreau să fie cât mai departe de McDowell. Nate rămase pe scaun,uitându-se la Adam.

-Ce ai de gând să faci?

-O să-1 aștept pe Alex.Nate nu își putu reține un zâmbet.

-Va veni.

-Da,zise Adam.Sunt sigur.Mă tem,însă,că după ce vom vorbi,se va duce la Cay, ea îi va ierta totul și,atunci,vom avea un război.Vreau s-o luați de-aici acum,cât încă e furioasă pe el.

-Ai de gând să vorbești cu ticălosul ăla? întrebă Tally.

-O să ascult fiecare cuvânt pe care îl are de spus.Cred că ar fi timpul ca cineva să-1 asculte.Du-te și ia-o pe Cay,cât e încă supărată.Când o să-și revină,vreau să

fie în Edilean, în grija tatei.

-Îmi place planul ăsta, spuse Tally îndreptându-se spre ușă, dar se opri și se uită la Nate. Tu ce ai de gând să faci?

-După ce Merlin... Alex va vorbi cu Adam, o să-l ajut cum voi putea.

-Îl alegi pe ticălos împotriva familiei tale?

-Nu, spuse Nate calm. O să...

-Tally, spuse Adam, ai grijă de Cay, te rog, și fă tot posibilul s-o liniștești. Și, Nate... înșă acesta era deja în picioare, gata să plece cu Tally.

-Te las singur cu el. Sper că o să...

-Voi fi corect și îl voi asculta, zise Adam. Omul a fost acuzat și condamnat pentru crimă pe nedrept. Nici nu-mi închipui ce a fost în sufletul lui.

Încuviințând scurt, Nate ieși din camera lui Adam. Era târziu când cineva a bătut la ușa lui Adam.

-A plecat? întrebă Alex intrând.

-Da. Cay a plecat spre Edilean cu Tally azi-dimineață. Nate așteaptă să te ajute cu orice ai nevoie. Cay voia să rămână, dar toți ne-am gândit că ar fi mai bine să fie cu familia noastră. Adam făcu tot posibilul să se poarte rațional, dar nu se putu abține.

-Ce naiba a fost în capul tău când ai sărutat-o pe femeia aia în fața lui Cay?

Alex se trânti pe un scaun. Părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani într-o zi.

-În primul rând, nu știam că e ascunsă acolo. I-am spus... zise el trecându-și o mână peste ochi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va fi acolo, când îi spuseseam că nu poate veni. Adam se mai calmase puțin. Acel lucru era în firea surorii sale.

-De ce ai sărutat o femeie care ți-a făcut așa ceva?

-Nu știu. Cred că am fost ușurat că trăia, ceea ce însemna că, în sfârșit, coșmarul vieții mele avea să se încheie. Mi-au trecut prin minte o mie de lucruri.

-Cay... Adam ar fi vrut să țipe la el, dar, în același timp, îl compătimea. Un lucru era sigur, și anume că Alex o iubea pe Cay. Văzuse asta. Dragostea unuia pentru celălalt era atât de puternică încât aproape că se putea atinge.

-Ești îndrăgostit de soția ta? Clătinând din cap, Alex râse ironic.

-N-am petrecut niciodată o zi întreagă cu ea și, după ziua de azi, nu știu cum am putut să cred că aș fi fost îndrăgostit de ea. Cay mi-a spus că am fost nebun să mă însor cu o femeie pe care nu o cunoșteam și a avut dreptate.

-Am văzut-o, frumusețea ei poate ameți un bărbat.

-Așa e. Parcă era o onoare faptul că mă dorea. Dar mă făcea să simt și că voia să câștig foarte mulți bani ca să-i pot oferi totul, case, trăsuri, haine frumoase. Voiam să-i ofer tot ce puteam.

-Nu e ca sora mea? întrebă Adam curios.Alex zâmbi.

-Cay e cu totul altfel.Cred că,dacă i-aș spune că vreau să ne mutăm pe Lună,ea ar începe să facă bagajele.

-Întotdeauna am știut că,dacă se va îndrăgosti,va fi ceva intens.

-Nu e îndrăgostită de cei trei pretendenți ai ei? Zâmbind,Adam se așeză pe un scaun în fața lui.

-Eu l-am convins pe tata s-o lase să meargă la Charleston ca să se mai gândească la cele trei cereri în căsătorie.Voiam să cunoască alți oameni,să vadă alte locuri.Speram ca timpul și distanța să o facă să uite de acei bărbați.

Adam se ridică și puse whisky în două pahare,dându-i unul lui Alex.

-Ți-a povestit de Margarete?

-N-am auzit de ele.

-Câțiva dintre prietenii tatălui meu,și ai tatălui tău,s-au stabilit în Edilean și s-au căsătorit.Din întâmplare,cinci fete s-au născut în același an cu Cay și,în timp,au devenit prietene foarte bune.La opt ani,au zis că își vor spune Lanțul,pentru că prietenia lor era tare ca oțelul.Mă rog,Tally a auzit asta și a zis că sunt mai degrabă ca un lanț de margarete decât de oțel.Le-a rămas numele ăsta.Cele cinci fete sunt și acum prietene foarte bune și toți le spunem Margaretele.

-Cay nu vorbea decât despre frații ei,spuse Alex.Zi și noapte,numai despre voi patru.N-am auzit nimic despre prietenele ei,în afară de una care avea zece frați și surori și părinții într-o căsnicie nefericită.A zis că fata a stat la ea ca să scape de acasă.

-Asta era Jess.Da,părinții ei se ceartă mult,dar Jess vine la noi,pentru că sora mea îi oferă tot ce vrea,rochii,călărit,școală.

-Îi stă în fire,spuse Alex zâmbind.

-Ți-e foame? N-am luat cina.Aș putea să cer să ni se aducă ceva.Bănuiesc că ai multe să-mi spui și putem să mâncăm,între timp.

-Sună bine,spuse Alex,ridicându-se și ducându-se la fereastră,în timp ce Adam trase de un cordon de pe perete și apăru un bărbat cu haină albă.

Alex știa că i se oferise timp să se liniștească,fiindcă Adam voia să afle tot.Alex bănuia că Adam avea să-i spună că nu putea să o mai vadă pe Cay până când nu se termina povestea cu Lilith.Căsătorie,crimă,totul trebuia rezolvat și lăsat în urmă înainte ca el să o poată revedea pe Cay.Ceea ce era în ordine,pentru că și el ajunsese la aceeași hotărâre.Cei doi bărbați nu vorbiră mult până se aduse mâncarea.Atunci se așezară,iar Adam îi întinse o farfurie cu varză de Bruxelles și îi spuse din privire că era timpul să vorbească.Erau foarte multe de povestit și Alex nu știa cu ce să înceapă.

-Nu sunt căsătorit.

-Oh? întrebă Adam.

-Femeia care a mers alături de mine la altar are un soț în Anglia.Se pare că l-a ucis pe nepotul soțului ei,moștenitorul lui,și s-a folosit de mine ca să nu fie arestată.Când locuia în Charleston,a aflat că o căutau niște oameni,așa că i-a venit ideea să-și însceneze moartea într-un mod foarte public.S-a gândit că oamenii aveau să le spună autorităților engleze că murise și ea avea să fie liberă să-și schimbe numele și...Habar n-am ce avea de gând să facă.

Alex luă câteva înghițituri.

-Imediat cum mi-a spus că are un soț în viață,am dus-o la un judecător aici,în New Orleans.N-a fost ușor deloc,zise el mestecând încet.

Îi era greu să povestească tot ce aflase în ziua aceea.

-Judecătorul ne-a spus că nu trebuia decât să jurăm că unul dintre noi era căsătorit deja cu altcineva și căsătoria noastră era anulată.A zis „Vreau dovezi!” Dacă s-a măritat în Anglia,du-te acolo și adu-mi niște documente.Vreau hârtii cu sigiliu.De aur.Doar așa voi crede.

-Trebuie să te duci în Anglia cu ea?

-Dacă vreau să scap de coșmarul ăsta,da,zise Alex respirând adânc.Cred că toate prin câte am trecut din cauza ei m-au lăsat incapabil să mai simt milă-cel puțin pentru ea.Alex luă o înghițitură de friptură și așteptă înainte să vorbească din nou.Era decis să-și stăpânească furia.

-Nici măcar Nate n-a aflat asta...Merlin.Alex zâmbi.

-Merlin.Toate astea par dintr-o altă viață.Aș vrea să scap de aici chiar azi și să mă duc la Cay ca un om liber,dar îmi va lua mult timp să rezolv totul.I-am spus deja lui Cay că trebuie să merg la Charleston cu...Alex privi în farfurie.

-Niște hârtii care să ateste că nu am omorât-o nu sunt de-ajuns pentru mine.

Înțelegi?

-Perfect.Dacă eram în situația ta...De fapt,nu-mi închipui ce aș fi făcut.

-Dar nu e cazul,spuse Alex repede.Tu ai familie și prieteni.Eu îl aveam doar pe T.C.

-Cred că ai putea să-i adaugi și pe sora mea și pe Nate pe lista celor care te-au ajutat și au crezut în tine.Chiar și eu și Tally am făcut puțin.Apropo,Nate m-a anunțat deja că,oriunde te-ai duce,te va însoți.Fratele meu e foarte loial.

Zâmbind,Alex începu să se relaxeze.

-Te rog să mă scuzi.Am avut o zi cumplită.

-Stai liniștit.Nu plec nicăieri.Alex împinse farfuria pe jumătate plină și se ridică.

-Întâi,trebuie să merg la Charleston să-mi reabilitez numele.

Trebuie să merg pe străzi cu...Se uită la Adam.

-Nu o cheamă Lilith Grey,ci Margaret Miller.I se spunea Megs.Tot ce e legat de ea e o minciună.Ai vrea să auzi povestea ei,cea cu care ea a crezut că mă va face s-o iert pentru tot?

-Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.O să cerem trabucuri și coniac.

Adam trase de cordon și bărbatul în alb apăru atât de repede,încât Alex fu sigur că aștepta afară.Imediat,masa fu curățată și,când el și Adam rămaseră singuri din nou,Alex vorbi.

-Sărutul acela! Câte probleme a provocat! Megs a crezut că acest sărut însemna că o iertasem,așa că a fluturat din gene și s-a aplecat spre mine într-un fel care știa că mă înnebunea de dorință.Acum mi-a provocat doar repulsie.A fost nevoie de multe ceasuri ca să scot adevărul de la ea,dar până la urmă mi-a spus toată povestea și fiecare cuvânt a fost rostit printre suspine și rugăminți de a o ierta. Alex se calmă.

-Se pare că a crescut într-o sărăcie lucie,cu tatăl ei,care o bătea.Din nou,îmi cer scuze pentru lipsa mea de compătimire,dar după câte mi-a făcut,nu pot să mai simt nimic pentru ea.

-Înțeleg perfect,spuse Adam fumând din trabuc și privindu-l pe Alex cum se plimba prin cameră.Ce-a zis când ai întrebat-o de ce a stat ascunsă cât ai fost judecat?

-Jură că n-a știut că fusesem acuzat de crimă și că,dacă ar fi știut,s-ar fi întors imediat în Charleston.Eu nu o cred,zise el și făcu o pauză.După ce-a aflat că erau niște oameni în oraș care o căutau,a născocit un plan diabolic care să-i facă să creadă că murise.Văzuse cum o privea doctorul,așa că a plâns și a născocit o poveste tristă.Trebuie să fi fost credibilă,pentru că doctorul a acceptat să facă tot ce voia ea.A zis că,dacă n-ar fi murit,totul ar fi mers perfect,dar...Oricum,după ce am fost arestat și închis,doctorul a pus ca „trupul” ei să fie dus în cabinetul său,unde i-a spălat sângele de pe gât și s-a urcat într-o trăsură plină cu bagajele ei.

-Care era planul ei pentru tine? Alex respiră adânc.

-Nate și-a dat seama și de asta.Doctorul trebuia să declare că a fost sinucidere și eu aș fi fost eliberat.

-Primăria ar fi declarat că ea a preferat să se sinucidă decât să-și petreacă viața alături de tine,spuse Adam cu dezgust.

-Așa e.Cred că aș fi preferat spânzurătoarea.Chiar și acum,după ce oamenii vor vedea că nu mi-am omorât soția,nu suport că numele lui Cay va fi asociat cu mizeria asta.Dacă va veni la Charleston cu mine-așa cum ar vrea-oamenii ar

spune că a avut o legătură.

-Nu iese fum fără foc.

-Exact.Vechea zicală.Nu,vreau ca toate bârfele să fie la locul lor: pe capul lui Megs.

-Ce-a făcut după ce-a plecat de la doctor?

-Zice că s-a dus într-un orașel din Georgia.Mi-a spus că a făcut tot posibilul să arate cât mai simplu ca să n-o remarce nimeni.

-Și cum a mers?

-Ca întotdeauna,a avut unele probleme cu bărbații.S-a dat drept o văduvă tânără și frumoasă care locuia într-un orașel,sigur c-a avut probleme.

-De unde a avut bani ca să trăiască?

-Nu mi-a spus și n-am întrebat-o,dar cred că i-a furat de la bătrâna Underwood. Știi de ea?

-Nu cred că i-a scăpat ceva lui Nate,așa că,da,am auzit despre bătrâna bogătașă. Dar,din moment ce a mințit sub jurământ că soția ta îi era nepoată,nu cred că va depune plângere pentru furt.

-Nu.Lilith...Megs are un talent de a aduce situațiile neplăcute în avantajul ei.

-Înțeleg că „problemele cu bărbații” au făcut-o să plece la New Orleans.

-Așa e.A zis că se gândea că se poate pierde mai ușor într-un oraș mare decât în unul mic.Bănuiesc că își căuta un alt soț pe care să-1 păcălească.Dar cine știe adevărul? Poate s-a plictisit și voia să se distreze.Dacă n-o vedea George Campbell...

-Când eram în Charleston,Nate a vorbit cu cineva care a pomenit de New Orleans,așa că a ghicit încotro se îndrepta.Planul nostru a fost ca eu să merg la New Orleans și Tally să vă caute pe voi.Oricum,Tally ținea neapărat să meargă acolo.

-Cred că i-ar plăcea să fie explorator.

-Ție ți-a plăcut? întrebă Adam.

-Mi-a plăcut compania,zise Alex și zâmbi când își aduse aminte de momentele petrecute cu Cay.

-Cred că o să omit partea asta,dacă nu te superi.În definitiv,vorbim despre sora mea mai mică.Ai aflat de ce femeia aceea,Megs,te-a ales pe tine pentru a-ți juca festa asta?

-A fost una dintre primele întrebări pe care i le-am pus.A zis că erau mulți bărbați în Charleston care o priveau cu dorință.Dar eu eram altfel,în sensul că nu aveam familie acolo și singurii oameni pe care îi știam nu mă cunoșteau de mult.A mai zis că,după sinuciderea ei înscenată,s-a gândit că o să plec din oraș

și n-o să-i mai văd niciodată.

-Înseamnă că s-a gândit la binele tău, nu la al ei.

-După ea.

-Cum a explicat perfidia ei? Alex se așeză.

-Nu știu dacă-i adevărat sau nu, dar o să repet ce mi-a spus ea. A zis că tatăl ei voia ca ea să se prostitueze. El zicea că frumusețea ei le-ar fi adus mulți bani, dar Megs avea alte planuri pentru viața ei. La șaisprezece ani, a avut o șansă să fugă și a profitat de ea. La vreo treizeci de kilometri de locul unde a crescut, a văzut o trăsură care se răsturnase, iar vizitiul și pasagera, o tânără doamnă, zăceau morți pe marginea drumului. Trebuie să recunosc că îi merge mintea repede și pare să nu aibă scrupule. A schimbat hainele cu cele ale fetei moarte și i-a împins cadavrul în râu. Când trupul umflat a fost descoperit după câteva săptămâni, tatăl ei a identificat-o ca fiind fiica lui.

-A scăpat de el dându-se moartă, spuse Adam. Din moment ce a funcționat atunci, probabil că de aceea s-a hotărât să facă la fel după câțiva ani. Ce-a făcut când era îmbrăcat în haine frumoase?

-S-a dus la cea mai apropiată moșie și s-a dat drept o tânără care își pierduse memoria, spuse Alex strâmbându-se. Când am cunoscut-o eu, zicea că nu-mi înțelege accentul, dar azi am descoperit că se pricepe la imitații. Mi-a vorbit cu un accent londonez imposibil de înțeles, după care a trecut la engleza aristocraților. A imitat chiar și accentul meu scoțian. Ar fi trebuit să joace pe scenă.

-Recunosc că are curaj.

-Nu l-aș numi așa, spuse Alex aprinzându-și un trabuc. Pe scurt, după câțiva ani, s-a măritat cu văduvul bogat care era proprietarul casei. El avea patruzeci și cinci de ani și ea, nouăsprezece.

-Se iubeau?

-Ea zice că da, dar cine știe? Și mie îmi spunea că mă iubește mai mult decât viața.

-Poate că nu mințea, zise Adam și Alex pufni ironic.

-Cu ea, n-o să știu niciodată. Se pare că întreaga ei viață a fost o minciună.

-Poate că a fost una necesară.

-Dacă asta ar trebui să mă facă să-mi fie milă de ea, te rog să treci prin ce am trecut eu și vezi dacă-ți mai pasă de viața ei nefericită.

-Datorită ei ai cunoscut-o pe sora mea, adăugă Adam. Alex zâmbi.

-Până și răul conține ceva bun, uneori.

-Din cauza crimei a venit în America?

-Da. Nepotul soțului ei, care urma să-i fie moștenitor, a apărut și nu i-a plăcut

deloc că unchiul său bogat se însurase cu o tânără fertilă. A angajat niște oameni ca să afle cine era ea, de fapt.

-Ah, șantaj.

-La început, dar ea zice că a fost și mai rău. Când el a insistat să o șantajeze, să o molesteze, Megs a luat un sfeșnic, l-a lovit în cap și l-a omorât.

Adam tăcu câteva clipe.

-Dacă se întoarce pentru a obține un certificat prin care să se anuleze căsătoria voastră, ea va fi judecată pentru crimă.

-Așa e, spuse el încet. I-am spus că sper să scape, așa că i-am promis s-o ajut oricum pot, dar n-o să renunț la viața mea pentru ea.

-Și e dispusă să se întoarcă în Anglia să înfrunte asta?

-Nu. De fapt, m-a amenințat că mă lovește cu un sfeșnic. Nu am încredere în ea. Acum, am lăsat paznicii angajați de Nate în cameră cu ea. Știu că ar fugi dacă ar avea ocazia. Nu am încredere într-o femeie care mi-a făcut ce mi-a făcut ea. O să mă duc cu ea, întâi la Charleston, apoi în Anglia. Fac orice ca să obțin dovada care îi trebuie judecătorului. Dacă va fi să fie judecată pentru crimă, asta e. I-am jurat că o să stau cu ea din respect față de altă ființă omenească, dar atât. Poate o să mă schimb, dar în clipa asta, dacă o spânzură, asta merită.

Își trecu mâna peste față.

-Cum am putut să cred că iubesc o femeie pe care nu o cunoșteam? Trebuia să fac precum Cay și să am o listă cu calitățile și defectele ei.

-Cred că sora mea n-ar fi de acord cu tine. Cred că, dacă o întrebi acum, ți-ar spune să te lași în voia pasiunii.

-Ce femeie se poartă cu un condamnat pentru crimă cu aceeași bunătate și amabilitate cu care te porți cu un oaspete în propria casă?

-Sora mea, spuse Adam. De când s-a născut a fost iubitoare cu noi. Tally i-a făcut niște lucruri îngrozitoare, dar Cay a reușit să-i țină piept mereu.

-Ce i-ai făcut lui Tally când l-ai prins? Adam zâmbi.

-Prefer să nu spun, dar la opt ani știa că nu trebuie să-și chinuie sora, zise el și ochii îi deveniră gravi. Ce ai de gând în legătură cu sora mea?

Pentru o clipă, Alex nu putu să vorbească. Se duse în capătul îndepărtat al camerei.

-Cred că o să am nevoie de cel puțin un an ca să lămuresc totul.

-Și, în timpul ăsta, n-o s-o mai vezi pe sora mea?

-Vreau să-i ofer prilejul să se hotărască. Vreau să știe sigur ce vrea cu adevărat.

Cu mine, a fost într-o situație de viață și de moarte și mă tem că are impresia că mă iubește din cauza a tot ce am trăit împreună, zise Alex și își îndreptă umerii.

Și mai e și problema clasei.Eu sunt un scoțian sărac.Mă pricep la cai și atât,dar Cay e frumoasă,educată și obișnuită cu o viață pe care eu nu voi putea să i-o ofer niciodată.Se uită la Adam.

-Dacă nu folosesc banii tatălui ei,și n-o să fac asta.Știu că a fost protejată.

Bărbații ăia cu care se gândea să se mărite...

-Oribili! spuse Adam.Aveau jumătate din inteligența surorii mele,un sfert din educația ei și nicio fărâmbă din talentul ei.Cay vrea să le facă pe plac părinților noștri și crede că face asta dacă se mărită cu un bărbat potrivit.Alex nu zâmbi.

-Și eu nu sunt „potrivit”.Dacă mă alege pe mine,vreau s-o facă de bunăvoie,nu din cauza...amintirilor.

-Foarte nobil din partea ta.Dacă aș fi în locul tău și aș găsi o femeie pe care aș putea s-o iubesc,n-aș lăsa-o.La nevoie,aș încuia-o în cameră și aș ascunde cheia.

-E o idee bună.O să...Privirea lui Adam îl făcu să se întrerupă și râse.

-Vrei ceva de la mine,nu? îl întrebă Adam.

-Da.Cât voi fi plecat ca să rezolv treaba asta,vreau să ai grijă ca sora ta să trăiască intens.Expediția noastră i s-a părut captivantă și mă tem că asta îi place la mine.Să călărim peste câmpuri,să dormim în cort,să înjunghiem aligatori.

-Nu cred că o cunosc pe fata despre care vorbești.Surorii mele îi plac rochiile de mătase și petrecerile cu ceai în cești de porțelan franțuzesc.

-Îi mai place...Alex nu termină fraza,însă,pentru că era cât pe ce să spună că îi plăcea să facă dragoste sub clar de lună.

-Am văzut o altă față a ei,una pe care ea abia începe s-o descopere.

-Și vrei s-o mai vezi?

-Da.Adam îl privi îndelung.

-E tânără,frumoasă și bogată.Sigur vrei să fie expusă,s-o vadă și alți bărbați?

-Sigur că nu.Dacă n-o cunoșteam pe Megs...zise Alex,după care se uită din nou la Adam.Adevărul e că nu m-aș fi uitat la Cay dacă n-aș fi trecut prin atâtea.

Dacă aș fi cunoscut-o în împrejurări normale,cred că aș fi privit-o ca pe sora lui Nate și aș fi ignorat-o.Întotdeauna m-au atras femeile înalte,frumoase și misterioase.

-Nu așa pățim toți? Dar,în cazul ăsta,misterul a avut o parte malefică.O să vorbesc cu mama să aibă grijă să i se prezinte bărbați din afara orașului Edilean.

-Din afara Virginiei.Din afara țării.Duceți-o în Italia și luați-i un profesor de desen italian.Nu cred că știe cât de talentată e.Parcă văd tablourile lui Charles Albert Yates în muzee din întreaga lume.

-Înțeleg.C.A.Y.Încă un lucru pe care îl știi despre ea și familia ei nu-l știe.

-Trebuie să mă duc să dorm puțin,spuse Alex.Mai am camera de hotel?

-Ți-am păstrat camera lui Cay.Cred că știi unde e.
-Da,zise el,dar se opri la ușă.Nu știu cum o să trec prin toate astea fără umorul ei.Oricât de rele erau lucrurile,ea mă făcea să zâmbesc.
-Așa făcea cu noi toți.De cum a învățat să vorbească,a făcut glume.
-Și desena.
-Da.Desena și picta orice.
-Aș vrea să te întreb ceva.Cay vorbea adesea de frumusețea mamei ei.E chiar atât de frumoasă cum spune ea?
-Foarte.Acum a mai îmbătrânit,dar tot îi face pe bărbați să se întoarcă după ea, spre disperarea tatei.
-Cay zice că ea nu e la fel de drăguță ca mama ei.
-Tu ce zici?
-Cred că Dumnezeu a zâmbit când a făcut-o pe Cay.
-Așa credem toți.O să-i scrii? Alex își încleșta mâna pe clanță.
-Nu cred.Vreau să-i dau timp să se gândească.Ideea unei căsătorii nereușite o sperie,așa că vreau să fie sigură de ceea ce vrea.
-O să-i spun adevărul în legătură cu ce s-a-ntâmpat,unde pleci și de ce.
-Mulțumesc.Știi,credeam că ești altfel.Sau poate era gelozie,pentru că îți auzeam numele dimineața,la prânz și seara.Încep să cred că meriți să fii fratele lui Cay, adăugă Alex și,cu un zâmbet,ieși și închise ușa în urma lui.
Adam se uită la ușă câteva clipe,după care se apucă să-i scrie o scrisoare mamei sale.Avea de gând să-i respecte dorința lui Alex de a o expune pe Cay altor lucruri și de a o face să cunoască alți oameni,dar Adam știa pe cine voia să-i fie cumnat și avea să aibă grijă ca acel lucru să se întâmple.

CAPITOLUL 27

UN AN MAI TÂRZIU Edilean, Virginia, 1800

Cay stătea lângă iazul din apropierea casei,cu un șevalet în față și o cutie de acuarele în brațe.Picta alene rațele de pe apă,papura de pe margine și...

Simți parfumul de iasomie și nu putu să nu închidă ochii.Îi aduse aminte de nopți fierbinți,umezeală în aer și ore întregi de dragoste.Când deschise ochii, văzu silueta unui bărbat reflectată în apă și,imediat,știu cine era.Încercă să își domolească bătăile inimii și să se abțină să nu-i sară în brațe.Trecuse foarte mult timp de când nu-l mai văzuse.

-L-am văzut pe Tim spuse ea încercând să nu se oprească din pictat.

-Da?

Vocea lui,atât de familiară și,totuși,sunând ca fiind ceva dintr-un trecut foarte

îndepărtat,îi înteți pulsul.Accentul lui nu mai era atât de puternic și îi veni să plângă.Soția lui îl învățase să vorbească engleza ca un gentleman?

-Da,zise ea.Nu m-a recunoscut,așa că am flirtat cu nerușinare cu el și l-am întrebat despre călătoria lui în Florida.

Alex puse un buchet mare de iasomie lângă șevalet,unde putea să-1 vadă ea.

Prinse pe tulpini erau cele trei diamante și cerceii cu perlă pe care le lăsase la New Orleans.Îngenunche pe iarbă lângă ea,dar Cay tot nu se uită la el.

-Și ce-a spus despre călătorie?

-După el,mi-a salvat viața de nenumărate ori.Când Alex vorbi o făcu cu amuzament în glas.

-Și ce i-ai făcut bietului băiat pentru că a spus asta? Cay nu se uită la el,ci continuă să picteze,de parcă prezența lui n-ar fi însemnat nimic pentru ea.Nu își dădea seama că picta iazul cu roz.

-N-am făcut nimic.Dar,mai târziu,a avut un accident nefericit cu o barcă cu vâsle.Se pare că un șarpe micuț-bine,nu chiar atât de micuț-s-a strecurat în barca lui.Tim s-a speriat așa tare,încât a căzut în apă.Habar n-aveam că nu știe să înoate,așa că Tally a trebuit să sară să-1 salveze.Alex se așeză pe iarbă.

-Cred că s-a bucurat că Tally era acolo.

-Tim a zis că el îl salva pe Tally.Trase aer în piept și începu să picteze cerul cu un verde pal.

-Hope și Eli s-au căsătorit la două luni după ce s-au cunoscut.

-Mi-a spus Nate.Ai avut dreptate în privința lor.

-Thankfull a venit în vizită și,din întâmplare,unchiul T.C.era aici.

-Ce noroc! Au venit și gemenele?

-Da,zise ea și își dădu seama că începea să folosească accentul scoțian,așa cum făcea când vorbea cu el.Iar mama le-a găsit soți.

-Serios? spuse el luând o pensulă dintr-o cutie de lemn și dându-i-o.

Întorcând capul foarte puțin,Cay luă pensula și se uită la mâna lui Alex,dar nu și la față.Era o mână pe care o cunoștea foarte bine și îi atinsese fiecare părțică a trupului.

-Am auzit că Armitage a venit în vizită,spuse Alex cu o voce gravă.

-Da,și am stat mult de vorbă.Mi-a spus că,în călătorie,știa cine sunt.Nu la început,dar după ce mi-a văzut desenele,a zis că și-a amintit de mine.Și că a bănuț cine erai tu.

-Am bănuț.Mi-era teamă că o să pună să fiu închis când am ajuns la punctul comercial.

-Jamie a zis că s-a gândit la asta,dar că ne-a observat și știa că nu-mi faci

rău. Adam i-a spus tot ce s-a întâmplat.

-Fratele tău mi-a fost un prieten foarte bun.

-Așa e el. Cay folosi pensula pe care i-o dăduse Alex pentru a picta rațele cu mov.

-Jamie m-a cerut în căsătorie.

-Adam i-a scris asta lui Nate și el mi-a spus, zise Alex. Când mi-a citit asta, am stat beat trei zile și a trebuit să aștept aproape o lună până am primit o scrisoare în care se scria că îl refuzaseși.

-Mama s-a bucurat, dar tata zice că sunt o proastă.

-Și tu ce crezi?

-Că n-am creier. Alex râse.

-Niciodată nu te-am iubit pentru creierul tău. Cuvintele lui îi făcură inima să-i bată așa de tare, încât șireturile corsetului stăteau să plesnească. Ar fi vrut atât de mult să se uite la el, dar avusese un an ca să se gândească la viața ei, la viitor, și erau unele lucruri care o deranjau.

-Am auzit că tu și cu ea ați petrecut mult timp în Charleston. Mi s-a spus că erați un cuplu frumos.

-Și eu am auzit că mama ta ți-a prezentat o mie de tineri.

-Da, zise ea zâmbind. M-a dus la Londra, Paris și Roma timp de opt luni și am cunoscut multă lume. Un văr al tatei s-a însurat cu o fiică de conte, așa că fiul lor e conte. Au puțini bani și nici o moșie, dar el are un titlu. Mama și-a folosit toate legăturile ca să-mi prezinte toți burlacii buni de însurătoare din trei țări. A vrut să mă ducă și la Viena, dar era atât de tristă din cauza dorului de tata, încât n-am mai suportat.

-Ce ai făcut?

-M-am îmbolnăvit. Nici un doctor n-a fost suficient de deștept ca să-și dea seama ce aveam, până când i-am spus eu unuia dintre ei. Am conspirat și el i-a spus mamei că sufeream de dor de casă și trebuia să mă aducă înapoi imediat. Mama a făcut bagajele și eram la bordul unui vapor în douăzeci și patru de ore. Ciudat a fost că...

-Ce anume?

-Când a ajuns acasă, i-a fost atât de rău, încât a stat în pat patru zile, iar tata era atât de îngrijorat pentru ea, încât a stat cu ea. Alex râse și îi luă tivul fusteii în mâini. Nu era sigur, dar parcă nu râsese deloc în anul care trecuse.

-Și bărbații pe care i-ai cunoscut?

-Unii dintre ei erau minunați, zise ea entuziasmată. Dar alții erau groaznici.

Am cunoscut un fiu de duce care mi-a spus că, dacă l-aș cere în căsătorie, s-ar

mai gândi.Cred că s-a gândit că ar trebui să fiu flatată de cererea lui.

-Și n-ai fost?

-Câtuși de puțin.Am fost la o groază de picnicuri.La operă,balet,concerte.Și baluri! Cred că am tocit o sută de perechi de pantofi dansând.

-Și rezultatul care a fost?

-Cel pe care l-a vrut mama:cereri în căsătorie,bineînțeleș.Familia mea e bogată, datorită averii cu care a venit mama,iar tata a înmulțit banii.Asta,pe lângă faptul că nu sunt urâtă și,până și englezii au recunoscut că manierele mele nu îi stânjeneau.Am văzut duzini de bărbați în genunchi în fața mea.

-Ai acceptat vreo cerere? Ea șovăi o clipă.

-Am fost atât de furioasă că ai plecat,încât am vrut s-o fac.Mă gândeam cum ar fi să-ți scriu o scrisoare în care să-ți spun că sunt fericită,îndrăgostită nebunește, și că o să mă mărit cu un bărbat extraordinar.

-Dar n-ai făcut-o.

-Nu.Dar niciunul dintre ei nu mă cunoștea.Se uitau la mine ca să vadă dacă mă potriveau în viețile lor.Câți copii puteam să fac? Dacă eram capabilă să mă ocup de moșiile lor.Știi care a fost bărbatul de care m-am simțit atrasă cu adevărat?

-Nu.Cine?

-Un dresor de cai de pe moșia unui englez,care voia să se însoare cu zestrea mea.Era un bărbat înalt,cu umeri lași și un păr bogat și brunet.Englezul zicea că e un „vrăjitor” cu caii.

-Un vrăjitor?

-Eu i-am zis Merlin și,când am călărit împreună,l-am sărutat.

-Da? întrebă Alex încleștând pumnii.

-Da,zise ea cu furie în glas.Da! în timp ce tu îți sărutai soția,te culcai cu ea,eu am sărutat un bărbat.El descleștă pumnii.Se bucură să audă că era furioasă și geloasă.

-Am sărutat-o doar atunci,când tu erai ascunsă după dulap.După aceea,n-am mai atins-o și te asigur că n-am dormit cu ea.Datorită ție,am reușit să privesc dincolo de ceea ce mă atrăsese la ea și am văzut persoana.Jura tot timpul că n-a știut că fusesem judecat pentru uciderea ei,dar nu avea cum să nu fi aflat.Nate s-a dus în orașelul din Georgia unde a fugit ea după ceea ce mi-a făcut,iar ziarele de acolo erau pline de articole despre proces.Editorul spusese și că ea,sub numele fals pe care îl folosea acolo,se abonase la ziar.Abia suportam să stau lângă femeia care fusese în stare să-mi facă așa ceva.

-Știu,spuse Cay.Nate ne-a scris cât de mult îți displăcea.Dar creierul și inima

mea nu păreau legate.Unul aude și înțelege,dar cealaltă simte.

-Nate ți-a spus și că nepotul soțului ei trăiește? Nu îl ucisese,doar îl făcuse să-și piardă cunoștința.Bărbații din Charleston care o căutau erau trimiși de soțul ei.O voia înapoi.

-Nate mi-a scris tot,zise ea insinuând că Alex nu-i scrisese nici măcar o dată. Deci,s-a întors la soțul ei?

-Da,spuse el.Am vorbit cu el între patru ochi și i-am spus ce îmi făcuse.Am pus-o și pe ea să-i povestească despre trecutul ei.Dar el știa deja.Ea nu-mi spusese,dar lucrase în bucătăria lui când era o fetișcană și el și-o amintea.Știa cine era când apăruse cu hainele fiicei vărului său.Nu i-a luat mult ca să-și dea seama ce se întâmplase.

-Și a iertat-o?

-Mai mult,o iubea.Mi-a spus că,prima oară,se însurase cu ea pentru a-i face pe plac tatălui său și își urâse soția bogată și aristocrată,dar a doua oară se însurase pentru propriul său plac.O clipă,Alex fu derutat,dar apoi începu să râdă.Un an de zile nu știuse cum era să râdă,căci avusese de-a face cu judecători,avocați și cu Megs.Râsul îl relaxa și se sătură de refuzul ei de a-l privi.Își lăsă mâna să lunece pe piciorul ei și,în clipa următoare,o trase pe iarbă,sărutându-i fața și gâtul.

-Mi-a fost dor de tine,spuse el.În fiecare secundă mă gândeam la tine și voiam să fiu cu tine.Nate îmi citea scrisoările pe care i le scriați tu și mama ta despre fiecare petrecere și bal la care mergeai.Mama ta a scris până și despre afurisiții de pantofi pe care i-ai tocit de atâta dans.

-Eu i-am spus să scrie asta,spuse ea mângâindu-i obrajii netezi.Știa că, probabil,avea să-i arate suta de portrete ale lui pe care ea le făcuse din memorie. Oricâți bărbați cunoscuse sau oricât de chipeși erau,ea nu îl vedea decât pe Alex.

-M-am gândit la asta,dar mi-am zis,nu,iubita mea Cay n-ar fi niciodată așa crudă.

-Eu,crudă? Tu ai inventat cruzimea.Inchiziția Spaniolă ar trebui să ia lecții de la tine.Fratele meu îngrozitor scria tot ce aflați despre...despre acea femeie și soțul ei idiot.Ar fi trebuit s-o urască! Ești sigur că nu ea a omorât-o pe fata din trăsură? Poate că ea...Când Alex o sărută,tăcu brusc.

-Și eu m-am gândit la asta,dar soțul ei știa de accident.Unul dintre angajații lui îl văzuse deja,iar omul se ducea la locul cu pricina când Megs a apărut la ușa lui, spunând că ea era fata moartă.El a fost amuzat de îndrăzneala ei și n-a trecut mult până s-a îndrăgostit de ea.Alex coborî glasul.

-Cine înțelege dragostea? adăugă apoi netezindu-i sprâncenele cu degetele.

Sunt de acord cu tatăl tău și, dacă ai avea puțină minte, te-ai mărita cu Armitage. E din aceeași clasă și...

-Mama mi-a spus adevărul. El o privi curios. Erau întinși pe iarbă, el pe jumătate pe ea, dar era prea greu pentru ea să se poată mișca.

-Despre ce?

-Despre ea și tata.

-Care ar fi acest adevăr? Ea îl împinse la o parte.

-Dacă ai de gând să mă minți și să te porți de parcă n-ai ști adevărata poveste, poți să te întorci de unde ai venit și să rămâi acolo! Ai spus „Erau cel mai nepotrivit cuplu”, așa că știu că știi toată povestea.

-Cum îți amintești o frază care a fost rostită acum mai bine de un an?

Ea ignoră întrebarea.

-N-o să mă mai las tratată ca o fetiță. Nici de tine, nici de altcineva.

Alex începu să o sărute pe gât.

-Vrei să spui că mama ta ți-a spus că tatăl tău era sărac lipit și ea, extrem de bogată? La adevărul ăsta te referi?

-Cred că deja râzi de mine. Măcar ai putea să-mi pui pe deget inelul ăla pe care l-ai cumpărat.

-N-am putut să mai aștept. Pe vapor, întorcându-se acasă, mama ei îi povestise prin ce trecuseră ea și tatăl lui Cay înainte să se căsătorească. Adevărul era că existau multe asemănări între situațiile prin care trecuseră ea și mama ei. Când mama ei îi spusese că îl bărbierise pe Angus și văzuse cât de frumos era sub tot acel păr, Cay îi spusese cum aruncase apa murdară în fața lui Alex.

-Doar apă murdară? Eu am tras în tatăl tău și era să-l omor.

-De ce te uiți așa la mine? o întrebă Alex.

-Dacă-ți închipui că o să te folosești de mine înainte de căsătorie, te înșeli.

-Să mă folosesc? Îmi amintesc de o vreme când... Ea îl împinse și ieși de sub el. Oftând resemnat, Alex se ridică.

-Ce te face să crezi că am un inel? Ah, da, Nate. Nici prin cap nu i-ar trece să țină secret faptul că ți-am cumpărat un inel.

-Sigur că fratele meu mi-a spus ce ai de gând, chiar și despre drumurile la magazinele de bijuterii din Londra. Mi-a spus și că soțul acelei femei ți-a dat cai și tu ai cumpărat ferma de la tatăl meu. Nate a zis că voiai s-o numești McDowell, dar se va numi Ferma lui Merlin sau eu n-o să locuiesc acolo. Ți-a spus fratele meu că unchiul T.C. a luat desenele mele din călătoria în Florida și le-a dus la Londra la Asociația Africană, dar ei au spus că nu se putea ca o femeie să le fi făcut, cu atât mai puțin să fi călătorit în inima Floridei, așa că n-au

vrut să le ia?

-Știu,iubito,spuse el încet.Mi-a spus.Dar nu-ți face griji,o să găsim noi ceva.Și poți să numești ferma cum vrei.Am adus o duzină de cai din Anglia și l-am recuperat pe Tarka.

-Și am auzit că tatăl tău a venit cu tine în America,zise ea.

-Așa e.Și mi s-au înapoiat banii de pe premiul din Charleston la care am adăugat alții cu câteva curse cât am fost în Anglia.

-Deci,acum ești bogat,spuse ea ridicându-se în capul oaselor pe iarbă.

-Nu după standardele tatălui tău,dar pot întreține o soție,spuse el zâmbind.Și un copil,doi.

-N-o să am altceva decât fete.

-Înțeleaptă alegere.Ți-am cunoscut frații.

-Ce e rău la frații mei? se răsti ea,dar când își dădu seama că o tachina,îl privi furioasă.Să vezi ce-ți fac pentru asta.

-Chiar te rog,spuse el și ea se aruncă de gâtul lui,așa cum el își imaginase de multe ori.

SFARSIT